

Přílohy

Příloha 1: Dotazník kvalitativního pilotního předvýzkumu

Pro diplomovou práci „Tělesné modifikace v kyberpunkové literatuře“ provádím pilotní výzkum. Prosím o vyplnění následujících otázek.

*Povinné pole

Pohlaví *

- žena
- muž
- transgender

Věk *

Máte nějakou tělesnou modifikaci (tetování, piercing, skarifikace, implantáty, split atd.) *

- ano
- ne

Pokud ano, upřesněte, o jakou modifikaci jde. Pokud ne, tuto otázku nevyplňujte.

Považujete se za člena/členku body modification subkultury? *

- ano
- ne

Kyberpunkovou literaturu, filmy a kulturu sledujete *

- často
- občas
- výjimečně
- nikdy

Považujete se za člena/členku kyberpunkové subkultury? *

- ano
- ne

Uveďte 5 kyberpunkových LITERÁRNÍCH děl (knih, románů, antologií, souborů povídek), které považujete za typická díla kyberpunku.

1. Uveďte kyberpunkové literární dílo *

2. Uveďte kyberpunkové literární dílo *

3. Uveďte kyberpunkové literární dílo *

4. Uveďte kyberpunkové literární dílo *

5. Uveďte kyberpunkové literární dílo *

Děkuji za vyplnění dotazníku.

Příloha 2: Kódovací list tělesných modifikací v románu Neuromancer

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aktivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
N1	9	Ratz	M	barman	ruka	T	0	F	E	1	U	1	0	0	N	N	N	N	N	A	0	0	1	6
N2	3	africký námořník	M	námořník	hlava / obličej	D	0	E	0	0	N	0	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N3	N	Case	M	hacker	hlava / mozek	S	1	F	0	1	D	0	0	0	0	1	N	1	-	N	1	1	1	5
N4	2	sarariman	M	úředník	ruka	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	N	N	1	N	-	0	0	1	1
N5	5	zaměstnanci M-G	M, Ž	zaměstnanci M-G	N	S	0	F	N	1	U	0	1	0	N	1	N	1	-	N	0	0	1	1
N6	5	vazouni ze Sprawlu	M	N	ruka, tělo	S	0	E	F	1	U	1	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N6	5	Wageovi chlapci	M	ochranka	ruka, tělo	S	0	E	F	1	U	1	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N7	5	N	N	N	N	T	0	F	E	1	U	0	1	0	N	N	N	N	N	N	0	1	1	3
N8	5	Wage	M	mafíán	hlava / oči	O	0	F	E	1	U	1	N	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N9	5	Molly	Ž	nájemná bojovnice	hlava / oči	O	1	F	E	1	U	1	1	0	1	N	N	1	+	A	1	1	1	46
N10	5	Molly	Ž	nájemná bojovnice	ruka	T	1	F	E	1	U	0	1	0	1	N	N	1	+	N	1	1	1	16
N11	(-)1	Armitage	M	vedoucí operace	hlava / ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	2
N12	-2	Molly	Ž	nájemná bojovnice	tělo	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N13	5	Case	M	hacker	tělo	S	1	F	0	1	D	0	1	0	0	1	1	1	-	N	1	1	1	11
N14	5	Case	M	hacker	trup/slinivka játra	T	1	F	0	1	D	0	0	0	0	1	N	1	-	N	1	1	1	13
N15	5	Molly	Ž	nájemná bojovnice	N	S/O	1	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	1	+	+	1	1	1	27
N16	5	zákazníci v obchodě	M, Ž	N	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
N16	5	Larry	M	prodavač	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	1	1	1	2
N16	5	Panther Moderns	M	pouliční gang	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	+	N	0	0	1	1

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
N16	5	Lupus Yonderboy	M	pouliční gangster Panther Modern	hlava	T	o	F	E	1	U	o	1	1	1	N	N	N	N	N	o	o	1	1
N16	5	Smith	M	přechováváč	hlava	T	o	F	E	1	U	o	1	1	1	N	N	N	N	N	o	o	1	1
N17	5	Angelo	M	poslíček	hlava/obličej	D	o	EF	FE	1	U	o	o	o	N	N	N	N	N	-	o	o	1	1
N18	5	Angelo	M	poslíček	hlava/ústa	T	o	EF	FE	1	U	1	o	o	N	N	N	N	N	+	o	o	1	1
N19	N	Lupus Yonderboy	M	pouliční gangster Panther Modern	hlava/oči	O	o	F	E	N	U	1	o	o	N	N	N	N	N	N	o	o	1	1
N20	5	Pauly McCoy aka Dixie Čára	M	hacker	trup/srdce	T	o	F	o	1	U	1	o	o	N	1	N	1	+	N	o	o	1	1
N21	5	Corto	M	bývalý voják	celé tělo	S/T	o	F	E	1	U	1	o	o	1	N	N	1	N	N	o	1	o	2
N22	5	Corto	M	bývalý voják	N	S	1	F	o	1	N	o	1	1	o	N	N	1	N	N	o	1	1	2
N23	5	Peter Riviera	M	cabaretní umělec	trup/plíce	S	1	F	o	1	U	o	1	1	1	N	N	N	+	A	1	1	1	12
N24	5	Peter Riviera	M	cabaretní umělec	ruka/tepna	S	o	F	o	1	U	o	1	o	1	1	N	N	+	N	1	1	o	1
N25	N	návštěvnice hotelu	Ž	N	hlava/obličej	D	o	E	o	N	N	o	o	o	1	N	N	N	N	N	o	o	1	1
N26	5	Molly	Ž	nájemná bojovnice	hlava/mozek	S	1	F	o	1	U	o	1	o	1	N	N	1	A	N	1	1	1	1
N26	5	„loutkové“ prostitut ky	Ž	prostitutky	hlava/mozek	S	o	F	o	1	U	o	1	o	1	N	N	N	N	N	1	o	o	4
N27	5	Molly	Ž	nájemná bojovnice	hlava/zuby	T	1	F	N	1	U	o	1	o	1	N	N	1	N	N	o	o	1	2
N28	5	Johnny (Mnemonic)	M	datový kurýr	hlava	T	o	F	N	1	U	o	1	1	N	N	N	N	N	N	o	1	o	1
N29	5	vrah Jakuzy	M	vrah Jakuzy	N	N	o	N	N	1	U	N	N	N	N	N	N	N	N	N	o	1	o	1
N30	5	N	N	N	N	S	o	F	N	1	D	N	N	N	N	N	N	N	N	N	o	1	o	1
N31	5	falešná 3Jana	Ž	falešná dcera Ashpoola	hlava	T	o	F	E	1	U	N	N	1	N	N	N	N	N	N	o	o	1	1
N32	5	Ashpool	M	starý pán	trup trup/slinivka	T	1	F	N	1	U	o	1	1	N	N	N	N	N	N	o	1	o	1
N33	5	Case	M	hacker	játra	S	o	F	o	1	U	o	1	o	1	N	N	1	+	N	o	o	1	1

Příloha 3: Kódovací list tělesných modifikací v románu Sníh

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	legálnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoř nositel/ka	hovoř okolí	hovoř autor	počet zmínek
S1	2	Havran	M	terorista	hlava/čelo	D	0	E	0	1	N	0	0	0	0	N	N	N	1	N	-	1	1	1	7
S2	5	N	N	N	hlava/mozek	T	0	F	N	1	U	1	0	1	N	N	N	N	N	N	N	0	1	0	1
S3	N	Krysák	pes	hlídač	celé tělo	N	1	F	E	1	U	1	1	1	N	N	N	N	N	N	N	0	1	1	5
S4	-5	Havran	M	terorista	celé tělo	N	0	F	N	1	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
S5	5	Havran	M	terorista	hlava	T	1	F	N	1	U	0	1	1	N	N	N	N	N	N	-	0	1	0	1
S6	2	Enzo	M	hlava mafie	hlava/ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	+	N	1	0	0	1
S7	N	Ng	M	N	celé tělo	N	1	F	E	1	U	1	1	1	1	N	N	N	N	+	N	1	1	1	2
S8	2	muž v hospodě	M	N	hlava/čelo	D	0	E	0	1	N	0	0	0	0	N	N	N	1	N	-	0	0	1	1
S9	5	antéňáci	M, Ž	antéňáci	hlava	T	1	F	E	1	U	0	1	1	N	1	N	N	N	N	A	0	1	1	23
S9	5	Juanita	Ž	neurolingvistka	hlava	T	1	F	E	1	U	0	1	1	1	1	N	N	N	+	A	1	1	1	5

Příloha 4: Kódovací list tělesných modifikací v románu Schismatrix

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	řasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoř nositel/ka	hovoř okolí	hovoř autor	počet zmínek
SX1	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	nohy/kolena	S	0	F	0	1	U	1	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	3
SX2	5	James Lindsay	M	1	aristokrat	ruka/zápěstí	T	0	F	E	1	U	0	1	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	2
SX3	5	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	celé tělo	S	0	F	N	1	N	N	1	N	N	N	N	N	N	N	0	1	0	1
SX4	5	Fjodor Rjumin	M	1	opuštěně žijící muž	hlava/oční nerv	S	0	F	E	1	U	1	0	1	1	N	N	N	N	N	1	0	1	2
SX5	2	piráti	M, Ž	1	piráti	celé tělo	D	0	E	0	1	N	0	0	0	1	N	N	1	N	N	0	0	1	2
SX6	5	yarite	Ž	2	naoko vedoucí Gejša banky	celé tělo	S/T	1	F	E	1	U	1	0	1	0	N	N	1	N	-	0	1	1	7
SX7	1	Kitsune	Ž	2	stínová vedoucí Gejša banky	trup/děloha	T	0	F	0	1	U	1	1	0	0	N	N	N	A	+	1	0	1	2
SX8	5	Fjodor Rjumin	M	1	opuštěně žijící muž	hlava/ret	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
SX9	2	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	ruka	D	0	E	0	1	N	0	0	0	1	N	N	1	+	+	1	1	1	6
SX10	8	Tvárná dívka	Ž	1	pirátka	hlava/zuby	Z	0	E	F	0	D	0	0	0	1	N	N	1	+	N	1	1	0	1
SX11	10	Evan Kelland	M	1	bývalý dramatik, pirát	ruka	T	1	F	E	1	U	1	0	0	N	N	N	N	N	N	0	1	1	4
SX12	5	Abelardův dědeček	M	1	aristokrat	celé tělo, hlava/oči	O/S/T	0	F	E	1	U	1	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
SX14	10	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	ruka	T	1	F	E	1	U	1	0	0	1	N	N	N	+	N	1	1	1	20
SX8	5	osobní strážce	M	N	osobní strážce	hlava/ret	T	0	F	E	1	U	0	1	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
SX15	5	vrahové	M, Ž	N	vrahové	N	N	0	F	N	1	U	0	1	1	N	N	1	N	N	N	0	0	1	1
SX16	5	Sigmund Fetzko	M	1	mechanistický renegát	nohy	T	0	F	N	1	U	1	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
SX17	5	Greta Beattyová	Ž	1	policejní manželka	ruce	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	+	-	0	0	1	2

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita upřesnění/uvnitř	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek	
SX18	5	sekretářka	Ž	N	sekretářka	hlava	T	o	F	E	1	U	N	N	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX19	5	Greta Beattyová	Ž	1	policejní manželka	ruka	T	o	F	E	1	U	o	1	1	1	N	N	N	+	A	1	0	0	1
SX20	5	Filip Konstantin	M	1	diplomat,	hlava/mozek	S	o	F	o	1	U	o	1	1	1	N	N	N	N	1	0	0	1	
SX21	5	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	ruka	T	1	F	E	1	U	1	o	o	1	N	N	N	N	1	1	1	12	
SX22	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	celé tělo	S	o	F	o	1	U	1	o	o	1	N	N	N	N	0	0	1	2	
SX23	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	ruce	S	o	F	o	1	U	1	o	o	1	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX24	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	ruce	S	o	F	N	1	U	o	1	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX25	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	hlava	T	o	E	N	1	N	N	N	1	N	N	N	N	N	0	0	1	2	
SX26	5	Alexandrina	Ž	1	aristokratka	hlava/ oční víčka	N	o	E	F	1	N	N	N	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX27	5	Paolo	M	1	N	hlava/ ucho	N	o	F	N	1	U	1	N	1	o	1	N	N	-	N	1	1	0	1
SX28	5	Paolo	M	1	N	krk	N	o	F	N	1	U	1	N	1	o	1	N	N	-	N	1	0	1	2
SX29	5	Filip Konstantin	M	1	diplomat	hlava	T	o	F	E	1	U	N	N	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX30	5	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	hlava	T	1	F	o	1	U	o	1	1	1	1	1	1	N	N	0	0	1	1
SX31	5	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	hlava/oči	O	1	F	o	1	U	o	1	1	1	1	1	1	N	N	0	0	1	1
SX32	5	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	hlava/uši	T	1	F	o	1	U	o	1	1	1	1	1	1	N	N	0	0	1	1
SX33	2	Martin Dembowska	M	1	stěnobratr	ruce	D	o	E	o	1	N	N	N	o	N	1	N	N	N	0	0	1	1	
SX34	2	Murasaki Dembowska	Ž	2	stěnosestra	ruce	D	o	E	o	1	N	N	N	o	N	1	N	N	N	0	0	1	1	
SX35	5	Murasaki Dembowska	Ž	2	stěnosestra	hlava	T	1	F	o	1	U	o	1	1	1	1	N	1	N	N	0	0	1	3
SX36	5	Věra Konstantinová	Ž	1	velvyslankyně	krk	S	o	F	E	1	U	1	N	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1	
SX37	5	Věra Konstantinová	Ž	1	velvyslankyně	krk	T	o	F	E	1	U	o	1	N	N	1	N	N	N	0	0	1	1	

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
SX38	5	Humr	M	N	pilot	celé tělo	S/T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
SX39	5	Filip Konstantin	M	1	diplomat	hlava/oči	O	0	F	E	1	U	1	0	0	1	N	N	N	N	N	1	0	1	2
SX40	10	Abelard Lindsay	M	1	diplomat	ruka	T	0	F	E	1	U	1	N	N	N	N	N	N	N	N	1	1	1	2

Příloha 5: Kódovací list tělesných modifikací v románu Blade Runner

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
B1	5	N	N	N	N	N	N	0	F	0	1	U	0	1	0	N	N	N	N	N	N	0	1	0	1

Příloha 6: Kódovací list tělesných modifikací v antologii Zrcadlovky

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
Z1_1	5	George Jordan	M	1	bývalý vojenský letec	hlava/mozek, krk	T	1	F	E	1	U	0	1	1	1	0	1	1	-	N	1	1	1	25
Z1_1	5	Lizzie	Ž	1	instruktorka ve vesmíru	hlava/mozek, krk	T	1	F	E	1	U	0	1	1	N	0	1	N	A	N	1	1	1	6
Z1_2	2	Lizzie	Ž	1	instruktorka ve vesmíru	trup	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	3
Z2_1	5	Gina	Ž	1	syntetizérka	hlava	T	1	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	-	-	1	1	0	11
Z2_2	4	Krait	M	1	muzikant	hlava/obličej	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	N	N	N	N	-	0	1	0	2
Z2_3	2	Krait	M	1	muzikant	hlava/ústa	R	0	E/ F	F/ E	0	N	0	0	0	N	N	N	N	N	N	1	1	0	3
Z2_1	5	druhý syntetizér	M	1	syntetizér	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	N	-	0	1	0	1
Z2_1	5	Bitevník	M	1	majitel konglomerátu	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	-	-	0	1	0	2
Z3_1	4	Sekáč	M	1	vůdce pouličního gangu Bratrů	hlava/ústa	R	0	F	E	0	D	0	0	0	0	N	N	1	-	N	0	1	0	5
Z3_2	6	Huhla	M	1	člen gangu	hlava/ústa	A	0	F	E	0	D	0	0	0	0	0	N	1	N	N	1	0	0	2
Z3_3	5	Vave	M	1	člen gangu	trup	T	0	F	E	1	U	0	1	0	1	N	N	1	N	N	0	1	0	1
Z3_4	6	Huhla	M	1	člen gangu	trup/genitál	A	0	F	E	0	D	0	0	0	0	0	N	1	-	N	1	0	0	1
Z3_5	5	Sekáč	M	1	vedoucí gangu Bratrů	N	S/T	0	F	N	1	U	N	N	N	N	N	N	N	N	N	1	0	0	1
Z3_6	2	Galrožky	Ž	1	členky gangu Galogů	hlava/obličej	D	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	1	0	3
Z4_1	5	reportér	M	N	reportér	hlava	S	0	F	N	1	U	1	0	N	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z4_2	N	Wynne	Ž	1	dcera bohatého umělce	celé tělo	N	0	E	0	N	N	0	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	2
Z4_2	N	Tod	M	1	filmař	celé tělo	N	0	E	0	N	N	0	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
Z4_3	5	Tod	M	1	filmař	hlava/ ucho	S	0	F	0	1	U	1	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z4_4	6	Tod	M	1	filmař	hlava/ucho	A	0	E	0	0	N	0	0	0	1	0	N	N	N	N	0	0	1	1
Z4_5	5	N	N	N	N	hlava/mozek	T	0	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z4_6	5	návštěvnice festivalu	Ž	1	N	celé tělo	D	0	E	0	1	N	0	1	0	1	N	1	N	+	-	1	1	1	1
Z5_1	6	Corvus	M	1	N	trup/genitál	A	0	F	E	0	D	0	0	0	0	0	N	1	0	0	0	1	0	2
Z6_1	N	mořská panna	Ž	1	neuveдено	celé tělo	N	1	F	E	1	U	0	1	0	N	0	N	1	N	N	0	1	1	2
Z6_1	N	Campbell	M	1	úředník	celé tělo	N	1	F	E	1	U	0	1	0	N	0	N	1	N	N	0	0	1	1
Z7_1	1	Rickenharp	M	1	rocker	hlava/uši	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_2	5	N	N	N	„drátař“	N	T	1	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	N	A	0	1	1	3
Z7_2	5	NewHope	M	N	hudební umělec, minimono	celé tělo	T	1	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	3
Z7_3	1	minimona	M, Ž	N	návštěvníci klubu	hlava/ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_4	6	NewHope	M	1	hudební umělec, minimono	trup/genitál	A	0	E	F	0	D	0	0	0	1	N	N	N	N	A	0	1	1	1
Z7_5	5	NewHope	M	1	hudební umělec, minimono	hlava/ mozek	T	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_6	1	Carmen	Ž	1	hudební fanynka	trup/bradavky	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	-	0	0	1	2
Z7_7	8	Carmen	Ž	1	hudební fanynka	hlava/zuby	Z	0	E	F	0	N	0	0	0	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_8	5	Rickenharp	M	1	rocker	hlava	T	0	F	E	1	U	0	1	1	N	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_1	1	José	M	1	člen Rickenharpovy kapely	hlava/ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Z7_1	1	Julio	M	1	člen Rickenharpovy kapely	hlava/ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
Z7_1	1	Carter	M	1	vyhazovač v gay klubu	hlava/ucho	T	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	-	0	0	1	1
Z8_1	6	Stone	M	1	bezdomovec	hlava/oči	A	1	F	E	0	D	0	0	0	0	1	N	1	-	N	1	0	0	1
Z8_2	5	Stone	M	1	bezdomovec,	hlava/oči	O	1	F	E	1	U	1	1	1	1	N	1	1	+	N	1	1	1	11
Z8_3	2	Scrafe	M	1	šéf bezpečnostního odboru v CT	hlava	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Z8_4	5	Alice Citrine	Ž	1	šéfka CT	celé tělo	S	1	F	E	1	U	1	0	0	1	N	N	1	+	N	1	1	1	1
Z8_5	5	June	Ž	2	asistentka v CT	celé tělo	S	0	E	0	1	U	0	1	0	1	N	N	1	N	+	0	0	1	2
Z8_6	5	June	Ž	2	asistentka v CT	hlava/ústa	S	1	F	0	1	U	0	1	0	1	1	1	1	N	N	0	1	0	1
Z9_1	2	Andy	M	1	vesmírný hipík	ruka	D	0	E	0	1	N	0	0	0	N	1	N	N	N	N	N	N	1	1

Příloha 7: Kódovací list tělesných modifikací v antologii *Jak vypálit Chrome*

číslo	modifikace	nositel/ka	pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
Ch1_1	N	Magnetická psí ségra	Ž	1	vyhazovačka	celé tělo	N	0	E	0	N	N	N	N	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Ch1_1	N	Magnetická psí ségra	Ž	3	vyhazovačka	celé tělo	N	0	E	0	N	N	N	N	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Ch1_2	5	Johnny Mnemonic	M	1	kurýr informací	hlava	T	1	F	E	1	U	0	1	1	N	1	N	N	-	N	1	1	1	7
Ch1_3	5	mladíci na ulicích	M	N	N	celé tělo	T	0	E	F	1	U	1	0	0	1	N	N	N	+	N	0	0	1	1
Ch1_4	5	Molly	Ž	1	nájemná cosi	hlava/oči	T	1	F	E	1	U	1	1	0	1	N	N	1	+	N	0	1	1	4
Ch1_5	5	Molly	Ž	1	nájemná cosi	ruce	T	1	F	E	1	U	0	1	0	1	N	N	1	+	N	1	0	1	3
Ch1_6	6	ninja	M	2	ninja Jakuzuzy	ruka	A	0	F	E	0	D	0	0	0	N	N	N	N	N	N	0	1	0	1
Ch1_7	5	ninja	M	2	ninja Jakuzuzy	ruka	T	1	F	E	1	U	0	1	0	N	N	N	N	N	N	0	1	1	5
Ch1_8	5	ninja	M	2	ninja Jakuzuzy	celé tělo	S	1	F	0	1	U	1	0	0	N	N	N	N	N	N	0	1	0	1
Ch1_9	5	delfín	delfín	delfín	miňák	celé tělo	S	1	F	E	1	U	1	1	1	N	N	N	1	N	N	0	1	1	3
Ch1_10	5	Pes	M	N	anarchista	hlava/zuby	T	0	E/ F	F/ E	1	N	1	0	0	1	N	1	1	N	-	0	1	0	1
Ch1_10	5	Prim Tech holka	Ž	N	anarchista	hlava/zuby	T	0	E/ F	F/ E	1	N	1	0	0	1	N	1	1	N	N	0	0	1	1
Ch1_10	5	Johnny Mnemonic	M	N	kurýr informací	hlava/zuby	T	0	E/ F	F/ E	1	N	1	0	0	1	N	1	1	N	N	1	0	0	1
Ch1_11	N	Pes	M	N	anarchista	hlava/obličej	D	0	E	F	N	N	1	0	0	1	N	N	1	+	N	0	1	0	1
Ch1_12	2	Prim Tech holka	Ž	N	anarchista	trup	D	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Ch1_12	2	Prim Techové	M, Ž	N	anarchista	N	D	0	E	0	1	N	0	0	0	1	1	N	N	N	N	0	0	1	1
Ch1_13	4	Prim Techové	M, Ž	N	anarchista	N	D	0	E	0	0	N	0	0	0	1	N	N	N	N	N	0	0	1	1
Ch2_1	5	Toby	M	1	zaměstnanec N	hlava	S	1	F	0	1	U	1	1	1	1	N	N	1	N	N	1	0	0	8

číslo	modifikace	nositel/ka	Pohlaví	rasa	povolání	umístění	typ	nositel děje	primární funkce	sekundární funkce	aditivita	upgrade/downgrade	posílení existujícího	přidání nového	konektivita	dobrovolnost	odstranitelnost	zdravotní riziko	realizace	vztah nositele/ky	vztah okolí	hovoří nositel/ka	hovoří okolí	hovoří autor	počet zmínek
Ch2_1	5	Charmian	Ž	1	zaměstnanec N	hlava	S	1	F	0	1	U	1	1	1	1	N	N	1	N	N	0	0	1	1
Ch2_1	5	odmítnutí kosmonauti	M, Ž	N	zaměstnanec N	hlava	S	1	F	0	1	U	1	1	1	1	N	N	1	N	N	0	0	1	1
Ch3_1	5	Lise	Ž	1	umělkyně	hlava/mozek	T	1	F	E	1	U	1	0	1	1	1	1	N	A	N	0	1	1	13
Ch4_1	N	Tiny Montgomery	M	1	letec	N	T	1	F	0	1	U	1	0	1	1	1	1	1	N	N	0	1	1	2
Ch5_1	10	Automatickej Jack	M	1	hacker	ruka	T	1	F	E	1	U	1	1	1	1	N	N	N	N	N	1	1	1	13
Ch5_2	5	Tiger	M	1	N	hlava/oči	O	0	F	E	1	U	0	1	1	1	N	1	N	+	-	1	1	0	3
Ch5_2	5	Rikki	Ž	1	N	hlava/oči	O	1	F	E	1	U	0	1	1	1	N	1	N	+	-	1	1	1	1
Ch5_2	5	Tally Isham	Ž	N	simstim hvězda	hlava/oči	O	0	E	F	1	U	0	1	1	1	N	N	N	N	+	0	1	1	5

Příloha 8: Zmínky o tělesných modifikacích v románu

Neuromancer

strana 5

■ N1

■ N2

Barman Ratz točil sudový kirin do sklenic na tácu umělou rukou. Rytmicky se mu chvěla. Spatřil Casea a usmál se, zuby protkané východoevropskou ocelí a hnědou trouchnivinou. Case si našel místo u baru mezi pochybným bronzem jedné z kurev Lonnyho Zona a zmačkanou námořní uniformou dlouhého Afričana, který měl lícní kosti zbrázděné pravidelnými řadami rituálních jizev.

■ N1

Barmanův úsměv se roztáhl. O jeho šerednosti šly legendy. V téhle době si krásu mohl dovolit každý, a kdo se jí vzdal, měl to ve znaku. Sahal pro další džbán a starobylá protéza zakvíkla. Byla to ruská vojenská protéza, sedmifunkční manipulátor s fdbakovým posilovačem, vložený do plastiku růžového jak žížala. [...] Poškrábal si růžovým klepetem převislé břicho zakryté bílou košilí.

strana 6

■ N3

„Čňani,“ hřímal opilý Australan, „kurvy Čňani vymysleli nervovou regeneraci. Dejte mi někdy prostor k práci s nervama. Dám tě do pořádku, kamaráde...“

■ N3

To, co Čňani věděli o neurochirurgii, Japonci už dávno zapomněli. Černé kliniky na Chiba byly na špičce. Každý měsíc se tu inovovaly celé technologické soustavy a stejně tu nedokázali napravit škody, které utrpěl v tom hotelu v Memphisu.

strana 7

■ N3

Zničili mu nervový systém ruským mykotoxinem z dob války.

[...]

V barech, kam chodíval jako kovbojská jednička, patřilo k dobrému tónu elity lehce pohrdat tělesností. Tělo bylo maso. Case teď upadl do žaláře svého vlastního masa.

strana 8

■ N3

V Japonsku, jak věřil se zarytou a absolutní jistotou, najde lék. V Chiba. Buď na registrované klinice, nebo v polotmě černé medicíny. Synonymum implantací, nervového nastavování a mikrobioniky, Chiba byla magnet pro technokriminální subkultury Sprawlu.

V Chiba se díval, jak jeho nové jeny mizí ve víru dvou měsíců zkoušek a konzultací. Lidé na černých klinikách, jeho poslední naděje, obdivovali mistrovství, s jakým byl zmrzačen, a pak jen zvolna pokyvovali hlavami.

strany 11-12

■ N4

■ N5

Ustoupil z cesty sararimanovi v tmavém obleku, protože si všiml, že ten muž měl na pravé ruce vytetovaný znak Mitsubishi-Gentechu.

Byl pravý? Jestli ano, koleduje si o malér. Jestli ne, dobře mu tak. Zaměstnanci M-G od určité úrovně výše měli implantovaný mikroprocesor, který monitoruje hladinu mutagenů v krevním oběhu. Jakmile někdo s takovým krámem v těle zabloudil do Night City, zabloudil rovnou na černou kliniku.

strana 12

■ N6

Skupiny námořníků z přístavu, napnutí osamělí turisté na lovu radovánek, o kterých se v průvodci nepíše, vazouni ze Sprawlu oplácení implantovaným masem a tucet různých druhů šibrů, kteří se hemžili po ulici ve spleťtém tanci touhy a obchodu.

strana 15

■ N7

Jakmile spatřil potemnělou výkladní skříň, na chvíli u ní stanul. Patřila obchodu s chirurgickými nástroji a měli zavřeno, protože ho opravovali. S rukama v kapsách saka zíral přes sklo na plochý čtvereček umělého svalu, který ležel na oblém podstavci z nepravého nefritu. Barvou kůže mu připomněl Zonovy kurvy; byl na něm vytetovaný světélkující digitální displej, připojený k podkožnímu čipu. Proč si takovou věc nechat voperovat – přistihl se při té myšlence, zatímco pot mu stékal dolů po žebrech – když ji prostě můžete nosit v kapse?

strana 21

■ N1

Ratzova umělá ruka zabzučela, kdykoli zvedal půllitr, aby se napil.

■ N8

■ N6

Case otočil hlavu a vzhlédl Wageovi do obličeje. Byl jako maska z kovu a kůže. Jeho oči byly umělé transplanty Nikon, zelené jak moře. [...] Po boku měl své klauny, téměř stejné mladé muže s pažemi a rameny naditými svalovými štěpy.

strana 22

■ N1

„Pánové,“ řekl Ratz, zvedaje růžovým klepetem vrchovatý popelník, „nechci tu žádné maléry.“

■ N1

Ratzovo růžové klepeto sevřelo pistoli a Case volně spustil paži.

strana 24

■ N9, N10

[Molly] Zavrtěla hlavou. Všiml si, že měla brýle chirurgicky vsazené do očních důlků. Vypadalo to, že jí stříbrné čočky rostou z hebké bledé kůže nad lícními kostmi, rámovanými tmavými vlasy sestřiženými do chumáčů. Prsty sevřené kolem šipkové pistole byly štíhlé, zakončené vyštětým šarlatem. Nehty asi byly umělé.

■ N10

[Molly] Napřáhla ruce dlaněmi vzhůru, bílé prsty mírně rozevřené a se sotva slyšitelným klapnutím deset čtyřcentimetrových skalpelů s oboustranným ostřím vyjelo z lůžek za šarlatovými nehty. Usmála se. Čepele zvolna zajely.

strana 25

■ N11

Všiml si hranaté náušnice v jeho [Armitageově] levém lalůčku. Zvláštní jednotky.

strana 26

■ N3

■ N14

[Armitage:] „Co byste tomu řekl, kdybych vám pověděl, že dovedeme opravit vaše neuralgické defekty, Casei?“

strana 27

■ N14

[Molly:] „Vyjde to, Casei. Nemáš představu, co je to zač, ten Armitage. Představ si, že zaplatí těm mládencům od nervů za to, že tě dají dohromady prostě tím, že jim nechá program, kterým to udělají. Budou mít tři roky náskok před konkurencí.“

■ N9

[Mollyiny] Čočky ze rtuti na něho hleděly s hmyzím klidem.

strana 29

■ N9

„Tumáš.“ Vložila mu láhev do ruky. „Já vidím ve tmě, Casei. V brýlích mám mikrokanálový obrazový zesilovač.“

„Bolí mě záda.“

„Tudy ti vyměňovali šťávy. Taky krev ti měnili. Krev, protože ti podle smlouvy měnili i slinivku. A taky nějaký tkáň v játrech. O nervech moc nevím. Spousta injekcí. Nic ve výloze neukázali.“ Uvelebila se vedle něho.

„Je právě 2:43:12, Casei. Displej mám připojený na optickéj nerv.“

■ N14

[Molly:] „Sorry, divochu. Osm dní pauzy. Nervovej systém by ti moh vytyct na zem, kdyby ses napíchl už teď. Doktoři nařídili. Mimochodem, říkali, že se to povedlo. Je to asi den, co to kontrolovali.“ Znovu si lehla.

strana 30

■ N9

Přehodila přes něho nohu a on jí sáhl na tvář. Neočekávaná tvrdost implantovaných skel. „To ne,“ řekla. „Otisky prstů.“

strana 31

■ N9

„Hele, já s ním musím mluvit,“ řekl Case a díval se na svůj obraz v jejích brýlích. „Musím vyřídit jeden kšeft.“

■ N9

„Ach, příteli Casei, jak se zdá, vaše přítelkyně [Molly] je určitě ozbrojená a navíc má v hlavě značné množství křemíku. Oč vlastně přesně jde?“

strana 33

■ N14

„Tvoje nová slinivka a nově tkáň v játrech. Armitage je zařídil tak, aby tyhle sračky odmítaly.“ Zaklepala do oktagonu vínovým nehtem. „Jsi biochemicky neschopný přijmout amfetamin nebo kokain.“

strana 34

■ N9

Jak kolem sebe kroužili, přes Mollyiny čočky pluly odražené barvy.

■ N14

Tom mu mezi lopatkami vypučel strach. Čůrek studeného potu si propracoval cestičku až na žebra. Operace se nepovedla. Ještě tu stál, ještě byl maso a žádná Molly s očima upřenýma na kroužící nože ho nečekala, žádný Armitage nečekal v Hiltonu s letenkami a novým pasem a penězi. To všechno je jenom pouhý sen, nějaká smyšlenka...

strana 35

■ N9

„Casei.“ Její zrcadlovky se vynořily z hlubokého stínu. „Dobrý?“

strana 40

- N12
Měla sporé, čisté, svalnaté tělo jako tanečnice.

strana 41

- N11
[Armitage] Neměl náušnici speciálních jednotek.

- N13

- N14

„Ten fór, co jste mi proved se slinivkou, patří do policajtskýho stylu.“

[...]

„Potřeboval jste novou slinivku. Tu, kterou jsme vám koupili. Osvobozuje vás od vaší nebezpečné závislosti.“

„Díky, jenže mě se ta závislost líbila.“

„Výborně, protože máte novou.“

„Jak to?“ Casei vzhlédl od kávy. Armitage se usmíval.

„Máte na různých spojích nejdůležitějších žil patnáct váčků s toxinem. Rozpouštějí se. Velice pomalu, ale jistě se rozpouštějí. V každém je mykotoxin. Vy už dobře víte, co umí ten mykotoxin. Je stejný jako ten, který vám dal váš bývalý zaměstnavatel v Memphisu.“

Casei zamrkal na tu usměvavou masku.

„Máte čas na splnění úkolu, na který jsem si vás najal, Casei, ale to je všechno. Udělejte svoji práci a já vám injektuji enzym, který váčky uvolní dřív, než se otevrou. Pak budete potřebovat výměnu krve. Jinak se sáčky rozpustí a budete na tom stejně, jako jste byl, když jsem vás našel. Takže vidíte, Casei, že nás potřebujete. Potřebujete nás stejně moc, jako jste potřeboval, když jsem vás sebral ze stoky.“

strana 42

- N9
Zatáhla zipy staré vojenské bundy s tuctem podivně tvarovaných kapes a nasadila si velké plastické brýle proti slunci, které zcela zakrývaly její zrcadlovky.

strana 44

- N9

- N10

- N14

„Finne, potřebujem skan. Jde o implanty.“

[...]

Muž vytáhl z kapsy malý monitor a pošilhával na něj. „Jo, máte v hlavě něco nového. Křemík, vrstvu pyrolytických karbonů. Hodinky, ne? Vaše brejle vypadaj stejně jako vřdycky, nízkoteplotní isoptrický karbonát. S pyrolitem byste měla lepší biokompatibilitu, ale to je vaše věc, žejo. Totéž platí o vašich drápech.“

„Ten chlapec je panna.“ Muž pokrčil rameny. „Trochu laciné zubní práce, nic víc.“

„Dokážete přečíst biologistiku?“ Molly si rozepla zelenou bundu a sundala tmavé brýle.

„Myslíte si, že tu mám Mayo? Vylezte na stůl, dítě, sjedeme trochu biopsie.“ Zasmál se a ukázal víc ze svých žlutých zubů.

„Tak. Na Finnovo slovo, masíčko moje, nemáte ani broučky, ani podkorové bomby. Můžu už tu clonu vypnout?“

strana 48

- N15

V podstatě je to flipflopovej spínač. Když to připojíme k vašemu Sendaii, máte přístup k živému nebo záznamovému simstimu a nemusíte se odepnout od matrixu.

„K čemu je to?“

„Nemám tušáka. Akorát vim, že upravuju Moll na vysílači režim, takže asi budeme mít přístup k jejím senzorickejm receptorům.“ Finn se poškrábal na bradě. „Takže nejspíš brzo přidete na to, jak těsný jsou ty její džiny.“

strana 49

■ N15

Kovbojové neberou simstim, uvažoval, protože je to v podstatě masácká hračka. Věděl, že elektrody, jichž používal, a malá plastická tiara, která se klinkala pod simstimovou mašinou, byly prakticky jedno a totéž a že kyberprostorová matrix byla v zásadě jen drasticky zjednodušené lidské smyslové ústrojí, přinejmenším v tom, jak se projevovala, avšak sám simstim, který k matrixu přidával další vstup z masa, mu připadal jako nadbytečné dublování, průmyslově vyrobené zařízení mělo ovšem svá omezení, takže když Tallyho Ishama začala bolet hlava, necítili jste to.

[...]

obrazovka varovně blikla dvouvteřinovou lhůtu.

Nový spínač byl připojen k jeho Sendai úzkou stuhou optoelektronických kabelů.

Jednadvacet, dvaadvacet.

Z ústředních bodů vyklouzl kyberprostor. Jde hladce, ale ne dost hladce, pomyslně si. Musím na tom ještě dělat.

Pak odklepnul nový spínač.

Náhly vpád do cizího masa. Matrix je pryč, vlna zvuků a barev...

Pohybovala se po ulici plné lidí [...]

Přinutil se k pasivitě a stal se pouhým cestujícím za jejíma očima.

strana 50

■ N9

[Mollyiny] Brýle zřejmě vůbec neomezovaly sluneční světlo. Napadlo ho, že vestavěné zesilovače úbytek automaticky nahrazují. Modré číslice ukazovaly čas, vlevo dole v periférii vidění. Frajeřina, pomyslně si.

■ N15

„Casei, jak to jde?“

Slyšel její slova a cítil, jak je formuluje. Vsunula ruku pod bundu a pod teplým hedvábím zakroužila konečkem prstu kolem bradavky. Ten pocit mu vzal dech. Zasmála se. Jenže spojení bylo jednosměrné. Neměl možnost odpovědět.

O dva bloky dál zamířila na Memory Lane. Case zkoušel stočit její oči ke značkám, podle kterých byl zvyklý hledat cestu. Pasivita role, kterou musel hrát, ho začínala štvát.

Jakmile se dotkl spínače, okamžitě přešel do kyberprostoru. Udeřil do stěny jednoduchoučkého ledu, který patřil newyorské Městské knihovně, a automaticky počítal potenciaální okna. Znovu se připojil na její smyslové ústrojí, do vlnivého plynutí svalů, do ostrých a jasných smyslů.

Uvědomil si, že začíná uvažovat myslí, s níž sdílí pocity.

■ N16

Zákazníci byli mladí, málokterému bylo dvacet. Vypadalo to, že všichni mají za levým uchem implantovaný karbonový vstup, ale neřídila se na to. U pokladen naproti budkám byly vystaveny stovky štěpin mikrosoftu, hranaté úlomky barevného křemíku připevněné na bílé lepenkové karty pod obdélníkovými průhlednými bublinami. Molly šla k sedmé budce u jižní stěny. U pokladny stál mládenec s oholenou hlavou, nepřítomně zíral do prostoru, tučet mikrosoftových trnů mu čouhal ze vstupu za uchem.

„Larry, čéče, si tu?“ Postavila se před něho. Chlapec zaostřil oči. Napřímil se na své židli a špinavým nehtem vytáhl ze vstupu světla červený úlomek.

strana 51

■ N16

■ N15

Larry vytáhl z kapsy své červené sportovní košile plochou krabičku z plastiku, otevřel ji a založil mikrosoft k tuctu dalších, pozvedl ruku, vybral si lesklý černý čip o něco delší než ty ostatní a elegantně si ho vložil do hlavy. Přimhouřil oči.

[...]

„Molly, ty někoho vezeš. Vim to od tohoto.“ Zafukal do černého úlomku. „Někdo cizí kouká tvejma očima.“

[...]

„Case, odpoj se,“ řekla, okamžitě klepl do spínače a vrátil se do matrix.

strana 52

■ N16

Kdyby to tenkrát bývalo technicky možné, Scientists by také měli vstupy plné mikrosoftů. Záleží na stylu, a styl byl týž. Moderns byli žoldněři, recesisté nihilističtí technofetišisté.

■ N17

■ N18

Ten, který se objevil ve dveřích podkroví s krabicí disket od Finna, byl chlapec s tichým hláskem jménem Angelo. Jeho obličej, hladký a šeredný, byl obyčejný štěp vypěstovaný na kolagenu a na polysacharidu ze žraločích chrupavek. Byl to jeden z nejpříšernějších příkladů elektivní chirurgie, jaký Case kdy viděl. Ulevilo se mu, když se Angelo usmál a odhalil žiletkovitě ostré zuby nějakého velkého zvířete. Transplantace zubních oček. Tohle už viděl dávno.

strana 54

■ N15

Spustil simstim a vklouzl do jejího smyslového ústrojí.

■ N9, N10

S výjimkou ohromných slunečních brýlí, jež zakrývaly její implantované zrcadlovky, dokázala vypadat skvěle, jako by sem patřila, jako obyčejná turistka, která doufá, že zahlédne Tally Ishama. [...] Ruce v kapsách růžové pláštěnky systematicky procvičovala pravidelným napínáním a uvolňováním. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že ten zvláštní pocit na konečcích prstů pochází od čepelí, které částečně vysouvá a pak zase zatahuje.

strana 54 – 55

■ N15

■ N9

Znovu se přepojil. Molly se poflakovala kolem obrovského kruhového pultu recepce v zadní části haly.

V jejím optickém nervu plál údaj 12:01:20.

Synchronizována s čipem v Mollyině oku, spojka v Jersey vydala o půlnoci rozkaz.

strana 57

■ N15

Case odklepl simstimový spínač. A vklouzl do agónie zlomené kosti. Molly se opírala o matně šedou stěnu dlouhé chodby, dýchala vztekle a nepravidelně. Case se okamžitě vrátil do matrix a z levého stehna zmizela do běla rozžhavená linie bolesti.

■ N15

Case se donutil vklouznout zpátky. Opírala se o stěnu, veškerou váhu na pravé noze. Prohrabávala se obsahem klokaní kapsy obleku a vytáhla plastickou kartu pobitou dermadisky všech barev duhy. Vybrala si tři a prudce si je přirazila k tepnám na levém zápěstí. Šest tisíc mikrogramů endorfinového analogu dopadlo na bolest jako kladivo a rozdrtilo ji.

strana 60

■ N16, N19

[vůdce Panther Moderns Lupus Yonderboy] Duhový les mikrosoftu mu trčel za levým uchem; ucho měl tečkované, ozdobené dalším růžovým chumáčem. Zornice měl upravené, aby dokázaly zachytit tolik světla jako kočka.

strana 61

■ N13

Zkoušel si představit, jak se v jeho krvi rozpouštějí Armitageovy toxinové sáčky, jak jejich mikroskopické membrány slábnou každým krokem. Zdálo se mu to neskutečné.

strana 64

■ N16

Smith byl také přechováváč, ale v klidnějších dobách vystupoval na povrch jako obchodník s uměleckými předměty. Byl to první člověk, o kterém Finn slyšel, že „přešel na křemík“ – tohle úsloví připadalo Caseovi staromódní – a mikrosofty, které kupoval, byly programy, týkající se historie umění a záznamy prodejů na výstavách. Jakmile si pořídil nový vstup a půl tuctu čipů, Smith měl úžasné znalosti obchodu s uměním.

strana 68

■ N20

A nakonec mu [Pauly McCoyovi aka Dixie Čárovi] odešlo srdce. To jeho vojenské srdce ruské výroby, které mu implantovali za války v zajateckém táboře. Nechtěl si ho dát vyměnit a tvrdil, že jeho prazvláštní rytmus v něm udržuje smysl pro načasování.

strana 72

■ N21

[Corto, později Armitage bude potřebovat] Budete potřebovat oči, nohy a rozsáhlé kosmetické úpravy, řekl pověřenec, ale to můžeme zařídit. Nové potrubí, dodal ten muž a přes pokrývku mokrou potem stiskl Cortovi rameno.

■ N21

Opraven, plně vybaven a rozsáhle instruován, Corto podal svědectví, jež bylo podrobné, dojmavé, jasné a z velké části vymyšlené kabalisty z Kongresu, kteří měli jakýsi zájem na zachování jistých částí infrastruktury Pentagonu.

strana 73

■ N9

[Molly] Vytáhla z rukávu své černé bundy hedvábný kapesníček a vyleštila si vsazené zrcadločky.

strana 76

■ N20

[Molly:] „Jsi tu za sluhu, nebo co?“

[Finn:] „Mám zkouknout nějakýmu chlápku implanty.“ [Peteru Rivierovi]

■ N9

Podíval se zpět na postel, na Molly, a překvapila ho její bledost. Mikroporový obvaz nechala doma v podkroví, transdermální induktor také. V brýlích se jí odrazil nábytek pokoje.

strany 76-77

■ N9

„Vstávej, holčičko,“ řekl Case. „Kšeft.“

„Už jsem hodinu vzhůru.“ Zrcadla se odvrátila.

strana 77

■ N9

■ N23

Zdalo se, že [Terzibasšian] upřeně hledí na Molly, ale nakonec si sundal postříbřené brýle. „Takhle je to lepší, že? Jinak bychom udělali *tunel* do věčnosti, zrcadlo do zrcadla... Zejména vy,“ řekl jí, „musíte být velmi opatrná. V Turecku nemají rádi ženy, které jsou takto modifikované.“

Molly překousla jednu pokroutku v půli. „To je moje opera, Pepo,“ řekla s plnými ústy.

[...]

„Chci vědět všechno o těch implantech,“ řekla [Molly] a masírovala si stehno. „Chci přesně vědět, co dokáže.“

Terzibasšian kývl. „Nejhorší jsou ty, které jsou, jak říkáte v *Ingliz*, pod prahem vnímání.“ Opatrně zaklel.

strana 78

■ N23

„Poslyš, Pepíku,“ řekl Case Arménovi, který seděl za ním, „kde tomu mládenci nasadili krámy?“

„V Chiba City. Schází mu levá plíce. V té druhé má posilovač, nebo jak tomu říkáte? Implanty si může koupit každý, ale tenhle má nejvíc talentu.“

[...]

„Sledoval jsem ho na ulici a viděl jsem padnout blízko něho tucet cyklistů, za dne. Když jsem za cyklistou pak šel do nemocnice, byl to vždycky stejný příběh. Škorpion u páky brzdy...“

„Jo, co vidíš, to máš,“ řekl Finn. „Viděl jsem schémata křemíku toho chlapa. Vymakaný. To, co si představuje, vidíš. Asi by to uměl složit do jednoho výboje a vypálit ti sítnici.“

strana 79

■ N9

„Nevidím ani hovno,“ zašeptal [Case] Finnovi. „Prdelince [Molly] to nevadí,“ řekl Finn. „Tiše,“ řekl Terzibasšian příliš nahlas.

strana 84

■ N13

„Nedělejte chytráka. Ty malé sáčky začínají vykazovat opotřebení, ale vy nevíte, jak moc.“

strana 90

■ N9

Molly otočila hlavu a její brýle se leskly v zešeřelém okně.

strana 94-95

■ N23

■ N24

■ N14

Riviera seděl nehnutě na své pěnové matraci, pravou ruku napřaženou v úrovni ramene. Had se šupinami z drahokamů, očima jako rubínové neony, ho pevně ovíjel několik milimetrů pod loktem. Case se díval, jak had, tlustý jako prst, černočerveně pruhovaný, se pomalu stahuje a svírá Rivierovu paži.

„No tak pojď,“ oslovil muž laskavě světlého, jakoby voskového štíra, který seděl uprostřed vzhůru otočené dlaně. „Pojď.“ Štír pohupoval nahnědlými klepety a pelášil vzhůru po ruce, nohama sledoval potmělou krajinu žil. Když dospěl do loketní jamky, zastavil se a zdálo se, že se chvěje. Riviera vyloudil tichý hvízdavý zvuk. Žahadlo vylétlo vzhůru, zachvělo se a zaseklo se do kůže nedaleko vyduté tepny. Korálový had se uvolnil a Riviera pomalu vydechl, když ho bodlo zasáhlo.

Najednou had i štír byli pryč a on držel v levé ruce mléčně bílou plastickou stříkačku. „Jestliže Bůh stvořil něco lepšího, nechal si to pro sebe. Znáš ten výrok, Casei?“

„Jo,“ Case. „Znám spoustu různých věcí. To vždycky kolem toho děláš takový divadýlko?“

Riviera uvolnil a odstranil z ruky pruh elastických plastických hadiček. „Ano. Víc mě to baví.“ Usmál se, oči měl už v dálce, tváře rozpálené. Mám kolem tepny voperovanou membránu, takže se nemusím starat, jestli jehla je v pořádku.“

„Nebolo to?“

Upřely se na něho lesklé oči. „Samozřejmě. To ale k tomu patří, ne?“

„Já bych bral dermy,“ řekl Case.

[...]

„Ty nefetuješ, Casei?“

„Musel jsem toho nechat.“

strana 95-96

■ N23

Zatímco Armitage odříkával jména tříd ve Freeside, na nose, na tvářích a na bradě mu narostl tučet jasně červených bradavic. Tomu se zasmála i Molly.

Armitage se odmlčel a prohlédl si je všechny svýma studenýma prázdnýma očima.

„Pardon,“ řekl Riviera a boláky zablikaly a zmizely.

strana 96

■ N9

■ N10

To si ty, pani,“ ozval se někdo zionsky. „Ty si Kočkozrak, ty si Břitvačka. Já Maelcum, sestro. Bratří chtít rozmlouvati s tebou a kovbojem.“

[...]

„Břitvačka,“ řekl jeden, když Molly vplynula do místnosti.

strana 97

■ N10

[starý Zionista:] „Nyní tě můj bratr přirovnává k Břitvačce.“

Molly natáhla ruku a čepele zablýskly v zadýmeném vzduchu.

„Jak jste mi to říkal, starý pane?“ zeptala se Molly.

„Břitvačka. A ty doneseš metlu do Babylónu, sestro, do jeho nejčernějšího srdce...“

strana 99

■ N14

Vzal si [Case] prášek proti nevolnosti vyvolané KAS, ale stimulanty, které výrobce přidal, aby narkotiku pomáhaly, na jeho upravený systém nepůsobily.

strana 106

■ N22

[Case:] „Je Cortoův příběh pravdivý? Dostal jste se do něho prostřednictvím mikročipu tenkrát ve Francii v nemocnici?“

[Umělá inteligence Wintermute:] „Ano. [...]“

strana 109

■ N22

Wintermute. Vybavil si představu mikročipu, který šeptá v nitru vraku muže jménem Corto, slova tečou jako řeka, zatím splasklá nápodoba osobnosti zvané Armitage se pozvolna nadýmá někde v potmělé ordinaci...

strana 111

■ N25

Za nimi, u dalšího stolu, seděly tři Japonky v rubáších z Hirošimy a čekaly na své muže, oválné tváře pokryté umělými odřeninami; to byla, jak věděl, velmi konzervativní móda, která v Chiba byla málo k vidění.

strana 112

■ N23

[Riviera] Sevřel plastický balíček do hrsti a usmál se. Vyhrnul se mu z ní roj lesklých brouků, ale hned zmizel. Hodil balíček do kapsy pruhovaného saka.

strana 116

■ N13

■ N9

■ N14

Chci si prásknout,“ oznámil umělé modři oblohy. „Chci se vážně zfetovat, víš? Zfixlovaná slinivka, napíchnutý játra, pytlíky se sračkama mi tajou, seru na to všechno. Chci si prásknout.“

Vyšel ven, aniž probudil Molly, jak doufal. S jejími brýlemi si tím nebyl nikdy jist.

strana 117

■ N14

[Káťa:] „Betafenetylamin,“ řekla. „Nic ve zlém, ale je to na tvůj čip.“

[...]

„Děláš si srandu,“ řekl Kátin druh a spolubydlicí, když mu Káťa vysvětlila zvláštnosti slinivky z Chiba. „Chci říct, to je nemůžeš zažalovat, nebo něco? Zneužití?“ Jmenoval se Bruce. Vypadal jako kopie Káti, včetně těch pih.

„Víš,“ řekl Case, „takovejch věcí je ve mně víc. Jako manipulace se tkáněma a tak.“ Ale Bruceovy oči se už zahalily mázdrou nudy.

[...]

„Takže,“ vstoupil Bruce do hovoru, „pokud jde o ten beta, co chceš koupit...“

„Jde o to, jestli ho strávím?“ pozvedl Case obočí.

„Něco ti povím,“ řekl chlapec. „Vyzkoušej to. Jestli ti to slinivka pustí, bude to dobrý. První rána zdarma.“

„To už jsem jednou slyšel,“ řekl Case a vzal světlemodrý derm, který mu Bruce podával přes černé prostěradlo.

■ N9

„Case?“ Molly seděla na posteli a setřásala vlasy ze zrcadlověk.

„Kdo jinej, puso?“

„Co to v sobě máš?“ Zrcadla ho sledovala přes pokoj.

„Zapomněl jsem, jak se to vyslovuje,“ řekl a vytáhl z kapsy košile pevně srolovaný proužek modrých dermů zatavených do bublin.

strana 118

■ N14

[Káťa:] „Čéče,“ řekla, „ať s tebou udělali chirurgové v Chiba co chtěli, až se to složí, budeš v pěkným průseru.“

strana 120-122

■ N23

■ N7

■ N9

■ N10

„Le Restaurant Vingtième Siécle,“ ozval se neosobní hlas se zřetelným přízvukem Sprawlu, „má tu čest představit holografický kabaret Petra Rivieri.“

[...]

„Dobrý večer,“ řekl Riviera a postoupil na jevištětku, umístěném na vzdálenějším konci místnosti. Case zamrkal. Byl v takovém stavu, že si jevištětka ani nevšiml. Nepostřehl, odkud Riviera vlastně přišel. Nevlnost se zhoršovala.

Nejdřív si myslel, že na toho člověka svítí bodový reflektor.

Riviera zářil. Světlo ho oblévalo jako druhá pokožka, ozařovalo tmavé závěsy za jeho zády. On byl ten reflektor.

Riviera se usmál. Měl na sobě bílý smoking. V hloubi černého karafiátu zářily modré uhlíky. Když zvedl ruce na pozdrav, jakoby chtěl publikum obejmout, z nehtů mu vylétly blesky. Case poslouchal, jak mělká voda šplouchá o stěnu restaurantu.

„Dnes večer,“ řekl Riviera a podlouhlé oči mu zářily, „bych vám chtěl ukázat něco mimořádného. Nová čísla.“ Na dlani zvednuté ruky se mu vytvořil rubín studeného světla. Zahodil ho. Z místa dopadu vylétla šedá holubice a zmizela do stínů. Někdo zahvízdal. Několik lidí zatleskalo.

„Název tohoto představení zní ‚Loutka‘.“ Riviera spustil ruce. „Rád bych věnoval tuto dnešní premiéru zde, dnes večer, lady 3Jane Marie France Tessier-Ashpoolové.“ Vlna zdvořilého potlesku. Když utíchal, zdálo se, že Riviera vyhledal očima jejich stůl. „A ještě jedné dámě.“

Světla v restauraci na několik vteřin úplně pohasla a svítily zde jenom svíčky. Rivierova holografická aura zhasla spolu se světly, ale Case ho stále ještě viděl stát se sklopenou hlavou.

Začaly se tvořit nejasné světelné linky, svislé i vodorovné a postupně vykreslily kolem jeviště krychli. Světla v restaurantu začala opět slabě zářit, avšak orámování jeviště vypadalo, jako kdyby bylo vytvořeno ze zmrazených měsíčních paprsků. Hlavu sklopenou, oči zavřené, ruce strnulé podél boku. Riviera se chvěl, nejspíš soustředěním. Prázdna krychle se najednou zaplnila, stala se z ní místnost, místnost bez čtvrté stěny, takže diváci mohli vidět dovnitř.

Riviera se na pohled poněkud uvolnil. Pozvedl hlavu, ale oči držel zavřené. „Vždycky jsem žil v tomto pokoji,“ řekl. „Nevzpomněl bych si. Že jsem kdy žil v jiném pokoji.“ Stěny pokoje pokrývala nažloutlá bílá omítka. Uvnitř byly dva kusy nábytku. Jeden byl obyčejná dřevěná židle, druhý nabílo natřené železné lůžko. Barva popraskala a oprýskala, pod ní bylo černé železo. Na posteli ležely obyčejné matrace. Na nich skvrnitě cíchy s opranými hnědými pruhy. Na pokrouceném kusu černého drátu visela nad postelí holá žárovka. Case si všiml, že na horní části žárovky leží tlustá vrstva prachu. Riviera otevřel oči.

„Vždycky jsem býval v tomto pokoji sám.“ Posadil se na židli, tváří k posteli. Modré uhlíky stále ještě doutnaly v černé květině na jeho klopě. „Nevím, kdy poprvé jsem začal o ní snít,“ řekl, „ale vzpomínám si, že poprvé to byl jen přelud, pouhý stín.“

Na posteli něco bylo. Case zamrkal. Nic.

„Ani jsem ji nemohl zadržet, zadržet ve své mysli. Ale chtěl jsem ji zadržet, zadržet a navíc...“ Jeho hlas se dobře nesl v šumu restaurantu. O stěnu sklenice zacinkl led. Někdo se zachichotal. Někdo japonsky zašeptal nějakou otázku. „Říkal jsem si, zda bych dokázal zviditelnit nějakou její část, aspoň malou, abych tuto část mohl dobře vidět, do nejmenších podrobností...“

Teď ležela na matracích ženská ruka, dlaní vzhůru, prsty bledé až bílé.

Riviera se nachýlil, ruku uchopil a jal se ji lehce hladit. Prsty se pohnuly. Riviera pozvedl ruku k ústům a začal olizovat konečky prstů. Nehty byly ozdobeny vínově červeným lakem.

Jak Case viděl, byla to ruka, ale ne uřatá ruka; pleť se vytrácela plynule, neporušena a nepotrhána. Vzpomněl si na kosočtverec tetované tkáně ze zkumavky ve výkladní skříni chirurgického butiku v Ninsei. Riviera přidržoval ruku u svých rtů a olizoval dlaň. Prsty ho dráždivě hladily po líci. Ale teď už na posteli ležela druhá ruka. Když po ní Riviera sáhl, prsty té prvé se mu sevřely kolem zápěstí, náramek z masa a kostí.

Představení pokračovalo podle své vlastní surreálné logiky. Následovaly paže. Chodidla. Nohy. Nohy byly velmi krásné. Caseovi se točila hlava. Měl sucho v krku. Vypil poslední zbytek vína.

Riviera byl teď nahý v posteli. Jeho šaty byly součástí projekce, avšak Case nepostřehl, kdy zmizely. Černá květina ležela v nohách postele, stále ještě zářící svým vnitřním modrým plamenem. Pak se vytvořil trup, Riviera ho hlazením přiměl k existenci, bílý, bezhlavý a dokonalý, zářící jemným leskem potu.

Mollyino tělo. Case zíral, ústa otevřená. Nebyla to však Molly; byla to Rivierova představa Molly. Nadra nebyla správná, s příliš velkými a tmavými bradavkami. Riviera a torzo bez údů vířili po posteli a ruce se zářivými nehty po nich šplhaly. Postel teď byla pokryta zřasenou krajkou, žlutnoucí, tak zteřelou, že se pod dotykem rozpadala. Mračna prachu vřela kolem Rivierovy a škrábající se nohou a oplzle hladících a štípajících rukou.

Case pohlédl na Molly. Byla bledá ve tváři; barvy Rivierovy projekce se vzdouvaly a zmítaly v jejích zrcadlech. Armitage se naklonil kupředu, ruce kolem stopky vinné sklenice, bezbarvé oči upřené na jeviště, na zářící místnost.

Teď se údy spojily s trupem a Riviera se zachvěl. Byla tu hlava. Obraz byl úplný. Mollyina tvář, jemná rtuť zaplavující oči. Riviera a Molly začali znovu souložit s obnovenou intenzitou. Potom obraz pomalu zvýraznil zařatou ruku a jejích pět vytasených čepelí. S malátnou, snovou cílevědomostí rozpoltila Rivierova nahá záda. Case si všiml obnažené páteře, ale to už byl na nohou a potácel se ke dveřím.

strana 127

■ N26

Dívka se posadila na posteli a řekla něco německy. Měla mírné nemrkavé oči. Automatický pilot. Nervový sestřih. Pozpátku vyšel z buňky a zavřel dveře.

■ N10

Zřejmě ho [Molly] nějak udeřila, ještě než stačil doopravdy otevřít dveře. [Case] Byl na kolenou, ocelové dveře za zády a čepele na jejích vytrčených prstech se mu chvěly několik centimetrů od očí.

strana 128

■ N26

[Case:] „A kde je ten masáček maňásek?“

[Molly:] „Žádnéj tu není. To je ta nejdražší ze všech zdejších specialit.“

strana 128-129

■ N23

■ N10

■ N26

„Co to mělo znamenat, tam v restaurantu? A jak to, že jsi utekla?“

„Poněvadž bych mohla Rivieru zabít, kdybych zůstala.“

„Proč?“

„Za to, co mi proved. To představení.“

„Tomu nerozumím.“

„Tohle stálo balík,“ řekla a natáhla pravou ruku, jako by v ní držela neviditelné ovoce. Pět čepelí vyklouzlo a pak se pomalu stáhlo zpět. „Výlohy za cestu do Chiba, výlohy za operaci, výlohy za úpravu nervového systému, aby člověk měl na tuhle výbavu reflexy... Víš, kde jsem vydělávala peníze, když jsem začínala? Tady. Ne úplně tady, ve Sprawlu, v podobným podniku. Na začátku je to sranda, protože jakmile ti implantují sestřihovej čip, připadá ti to jako prachy zadarmo. Někdy se probudíš celej bolavej, ale to je všechno. Prostě se pronajímáš, to je všechno. Když to běží, nejsi u toho. Dům má software na všechno, co si zákazník chce dopřát...“ Sevřela klouby, až jí zaprašťely. „Prima. Vydělávala jsem svý peníze. Potíž byla v tom, že sestřih a obvody z kliniky v Chiba nebyly kompatibilní. Takže pracovní doba začala bejt krvavá a já si začala vzpomínat... Jenže byly to jen zlé sny a ne všechny byly zlé.“ Usmála se. „Pak to začalo bejt čím dál divnější.“ Vytáhla z kapsy cigarety a jednu si zapálila. „Podnik zjistil, co s penězma dělám. Čepele jsem měla, ale pořádná neuromotorická práce by potřebovala ještě další tři cesty do Chiba. Takže jsem v žádným případě nemohla přestat dělat maňáska.“ Vdechla a pak vydechla proud kouře a udělala tři bezvadné kroužky. „No, a ten hajzl, co řídil podnik, si nechal na míru ukuchtit software. Berlín, tam se dělaj sviňárny, víš to? Velkoobchod se špinavejma kšeftama je ten Berlín. Nikdy jsem se nedozvěděla, kdo napsal ten program, co do mě napojili, ale byl založený na kompletní klasice.“

„Věděli, že víš, o co jde? Že jsi při vědomí, když pracuješ?“

„Já nebyla při vědomí. Je to něco jako prázdněj kyberprostor. Stříbro. Voní jako děšť... Vidíš vlastní orgasmus, je jako malá nova zrovna na kraji prostoru. Ale začala jsem si *pamatovat*. Víš, jako sny. A tohle mi neřekli. Zapojili software a začali mě pronajímat na trhu specialit.“

Vypadala, jako by mluvila z dálky. „Já to věděla, ale byla jsem zticha. Potřebovala jsem prachy. Sny byly horší a horší a já si říkala, že aspoň některý jsou jenom sny a mně začalo docházet, že šéf má kolem mě celou zvláštní *klientelu*. Pro Molly není nic dost dobrý, říkal šéf a vo nákej pře mi zvednul plat.“ Zavrtěla hlavou. „Ten čurák si za mě účtoval osmkrát víc, než mi platil, a myslel, že to nevím.“

„Za co si účtoval?“

„Za zlé sny. Opravdový. Jednou večer... jednou večer, zrovna jsem se vrátila z Chiba.“ Zahodila cigaretu, rozslápla ji patou, posadila se a opřela se o zeď. „Chirurgové se dostali až na kořen, při ty poslední cestě. Bylo to složité. Museli něco provést s tím sestřihovým čipem. Přišla jsem k sobě. Zrovna jsem pracovala se zákazníkem...“ Zabořila prsty hluboko do pěny. „Von byl senátor. Vidím před sebou ten jeho tlustej ksicht. Oba jsme byli od krve. Nebyli jsme sami. Ona byla...“ Zacloumala pěnou. „Mrtvá. A ten tlustej čurák, ten říkal – ‚Co se děje? Co se děje?‘ Poněvadž my ještě nebyli *hotoví*...“

strana 129

■ N23

„Takže Riviera mi včera večer sáhl na nerv,“ řekla. „Myslím, že si přál, abych ho pořádně nenáviděla a psychicky se vytočila tak, abych po něm šla.“

strana 130

■ N26

„Nikdy bych neřekla, že jseš týpek, který chodí na maňásky,“ řekla Káťa nešťastně a přitiskla si k zápěstí čerstvý derm.

strana 132

■ N9

Na okamžik pomýšlel na bezejmenný klub nad buňkou, již si najala Molly, ale odradila ho představa jejích zrcadlových očí upřených na malou obrazovku.

„Tupec,“ řekl. Byl dlouho tupý, celá léta. Všechny ty večery dole v Ninsei, ty večery s Lindou, tupý v posteli a tupý pokaždé, kdy ležel ve studeném potu po požití drogy. Ale teď našel tu hřejivou věc, ten čip vraždy. *Maso*, ozvala se část jeho já, *to mluví maso, nech toho*.

strana 140-141

■ N10

Roland kývl. „A Kolodnyová?“ [tj. Molly]

„Byla s Armitagem, když si mě najímal. Jenom samé svaly, holka břitvačka. Pokud moje vědomosti sahají. Což ovšem není daleko.“

strana 141

■ N14

„Víme, jak vás opravovali v Chiba,“ řekla Michele, „a že to byla možná první Wintermuteova chyba.“ Case na ni hleděl tak bezvýrazně, jak jen to dokázal. O tomto jménu se tu ještě nikdo nezmínil. „Proces aplikovaný na vás měl ten výsledek, že majitel kliniky požádal o sedm patentů základního významu. Víte, co to znamená?“

„Ne.“

„Znamená to, že operatérovi černé kliniky v Chiba teď patří kontrolní balíky tří velkých konzorcií medicínálního výzkumu. Pochopte, že to zvrátilo normální běh věcí. Vzbudilo to pozornost.“

strana 142

■ N13

Čas vzdát se, koulet se s sebou... Pomyslel na váčky s toxinem. „Přichází maso,“ zašeptal.

strana 147

■ N15

„Půjdu zkouknout Molly,“ řekl Case a odklepl spínač simstimu.

Volný pád. Stejný pocit, jako kdyby se hroužil do zcela čiré vody. Padala- stoupala širokým rýhovaným tunelem z lunárního betonu, každé dva metry osvětleným kruhy bílého neonu.

Spojení bylo jednosměrné. Nemohl na ni promluvit.

Vyprchal se.

strana 148

■ N23

„Paměť je holografická, mezi námi.“ Finn se zatahal za své malé ucho. „Já jsem jiný.“

„Co tím myslíš, holografická?“ To slovo mu připomnělo Rivieru.

„Holografické paradigma je cosi, co nejbližše představuje paměť člověka, toť vše. Ale nikdy jste s tím nic neudělali. Tím myslím vás, lidi.“

strana 153

- N15
- N9
- N27

Jen klid „řekl Case a odklepl spínač simstimu.

Krčila se v temnu, dlaně na hrubém betonu.

CASE CASE CASE CASE. Digitální displej pulsoval jeho jménem. Wintermute ji informoval o spojení.

„Šikulka,“ řekla. Pohupovala se na patách, třela o sebe dlaněmi a s praskáním protahovala klouby. „Co tě zdrželo?“

MOLLY CAS MOLLY TED.

Pevně přitiskla jazyk ke spodním předním zubům. Jeden se pohnul a aktivoval její mikrokanálové zesilovače; chaotický trysk fotonů v šeru se přeměnil v pulsy elektronů, beton kolem ní byl najednou duchovitě průhledný, sypký. „Dobře, zlato. Jdeme na to.“

strana 154

- N28

[Molly:] „Ten můj Johnny, to byl chytřej, opravdu vodvázanej kluk. Začínal jako skrejška na Memory Lane, čipy v hlavě, a lidi mu platili, aby jim tam schovával data. Ten večer, co jsem ho potkala, šla po něm Jakuza a já toho jejich zabíječe sejmula.“

strana 154-155

- N29

Takže ten, co no poslali prvního, byl horkej. Reflexy, jaký jsi neviděl. Implanty, styl, že by stačil na deset obyčejnejch grázlů.

strana 157

- N9

TŘETÍ VLEVO, pulsoval optický čip; Wintermute používal jejího časového displeje. PĚT DOLŮ.

strana 157

- N15
- N9

Znovu se napíchl.

A přepojil se.

[...]

VLEVO.

Pokrčila rameny. „Nech mě se rozkoukat, jo?“

VLEVO.

„Jen klid. Je čas.“ Vydala se chodbou, která vedla vpravo.

STŮJ.

VRAŤ SE.

NEBEZPEČÍ.

strana 160

- N9

„Můžeš plakat, Molly? Jak vidím, máš zabeđené oči. Jsem zvědavý.“ Měl zarudlé oči, čelo se mu lesklo potem. Byl velice bledý. Nemoc, řekl si Case. Nebo drogy.

„Já moc nepláču.“

„Ale jak bys plakala, kdyby tě někdo rozplakal?“

„Plivala bych,“ řekla. „Kanáلكy mám vyvedené do pusy.“

strana 161

- N10
- N15

Usedla. Case cítil, jak se pod jejími nehty pomalu pohnuly čepele.

strana 162

- N30

„Způsobili jsme, aby mozek by alergický na určité typy jeho vlastních neurotransmiterů a tím vznikla neobyčejně pružná nápodoba autismu.“ Hlava mu klesla na stranu, ale vzpřímila se. „Řekli mi, že stejného efektu dnes lze dosáhnout zavedením mikročipů.“

- N15
- N31

Ozvalo se cvaknutí, hluboko v centru všech věcí, a svět se zastavil. Mollyino simstimové vysílání uvázlo na stopce, prsty na dívčině tváři. Stopka trvala tři vteřiny a pak se tvář mrtvé změnila, stala se z ní tvář Lindy Lee.

Další cvaknutí a pokoj se zamlžil. Molly stála, dívala se na zlatý laserový disk vedle malé konzole na mramorové desce nočního stolku. Proužek optoelektronického kabelu se táhl jako vodítko na psa až k zásuvce na spodku štíhlého krku.

„Vím, o co ti jde, sráči,“ řekl Case a cítil, že se jeho rty někde velmi, velmi daleko pohybují. Věděl, že Wintermute změnil vysílání. Molly neviděla tvář mrtvé dívky, jak se rozplývá a nabývá podoby Lindy Lee.

strana 165

- N9
- N15

CASE, blikl Mollyin čip.

strana 166 - 167

- N9
- N15

Její čip pulsoval čas.

04:23;04.

[...]

CASE:OOOO

OOOOOOOO

OOOOOOOO

„To je asi pro tebe,“ řekla [Molly] a lezla mechanicky vzhůru. Nuly znovu stroboskopicky zavířily a do koutku jejího zorného pole, rozsekaná obvodem displeje, se nasoukala zpráva.

GENERÁL G

IRLING: : :

TRÉNOVAL

CORTA PRO

KVÍLEJÍCÍ

PĚST A

PRODAL JE

HO KŮŽI

DO PENTA

GONU: : : :

W/MUTE MÁ

JAKO HLA

VNÍ HÁK

NA ARMI

TAGE KON

STRUKT

GIRLINGA :

W/MUTE VÍ

ŽE ZMÍNKA

O G Z P Ů S O
B Í Ž E S E
A R M I T A G E
S E S Y P E : : :
B A C H A N A
H U B U : : : : :
: : : : D I X I E
[...]
Odpojil se. [Case]

■ N27
Jazykem nahodila své zesilovače.

strana 168

■ N13
Zavřel oči. Viděl, jak se mu v tepnách rozpouštějí sáčky s toxinem.

■ N10
„Je uvnitř,“ řekl [Case]. „Molly je uvnitř. Jmenuje se to tam Straylight. Jestli je někde nějaký Babylón, tak tam. Když ji tam necháme, nedostane se ven, ať už je Břitvačka nebo ne.“

strana 169

■ N32
[Dixie Čára:] „Bohužel vědí o smrti starýho pana.
[Case:] „Kdo to ví?“
„Advokátní kancelář a T-A. V prsní kosti měl zapuštěnej monitor.“

strana 171

■ N19
Cortova maska byla zcela schizoidní, choroba mu vstoupila do každého svalu, zničila nákladnou plastickou operaci.

■ N13
„Toxiny,“ řekl Case. „Ty zasraný toxiny.“ Odpojil se.
[...]
„Jed?“ Maelcum hleděl přes odrané rameno svého Sanya, jak se Case dere ven z g-vaku.
Vytáhni ze mě tenhle zatracenej krám...,“ škubal se za a cévku. „Je to něco jako pomalej jed a ten blbec tam nahoře ví, jak ho zneškodnit a teď je z něho cvok.“ Zápasil s přední částí červeného Sanya a úplně zapomněl, jak se zachází se sponami.
„Panšéf, dal do vás jed?“ škrábal se Maelcum na tváři. „Máme tu lékárničku, chcete-li“

strana 176

■ N13
„Wintermute zabil Armitage. Vyhodil ho v záchranným člunu a nechal otevřený dveře.“
„Kurva prdel,“ řekl Čára. „Vy jste ale nebyli zrovna jako dva hošové, že ne?“
„Věděl, jak vyplavit sáčky toxinu.“
„To Wintermute ví taky. Můžeš se vsadit.“

■ N9
Podle čipu v jejím optickém nervu bylo 06:27:52; Case už déle, než hodinu sledoval její postup vilou Straylight a endorfinový analog, který si vzala, mu mírnil kocovinu.

strana 177

■ N13
A teď byl Corto – Armitage mrtev, malý zmrzlý měsíček Freesidu.

Vzpomněl si na sáčky toxinu. Taky starý Ashpool byl mrtev, Molly mu okem prohnala mikroskopickou šipku a upřela mu tu jeho odborně umíchanou superdávku, kterou si pro sebe připravil.

Když tak Case hnal Mollyin telemetrický sensorický input chodbami Straylightu, napadlo ho [...]

strana 179

■ N13

„Zabil jsi Armitage,“ řekl Case.

„Corto. Jo. Armitage už zařval. Muselo to bejt. Ja vim, já vim, ty jsi chtěl ten enzym. Fajn. Žádný vrásky. Především, Armitage ho měl ode mne, Tím chci říct, že já mu řek, jak se používá. Ale myslím, že dodržíme dohodu. Máš dost času. Pak ti ho dám. Za pár hodin, jasný?“

strana 181

■ N15

■ N10

Case hleděl Mollyinýma lhostejnýma očima na skleněný, prachem pokrytý střepe, objekt nazvaný – Molly automaticky pohlédla na mosazný štítek – „La Mariée mise à nu par ses célibataires, même“ Vztáhla ruku a dotkla se toho, umělé nehty cinkly o ochranný štítek z nerozbitného skla Lexan.

■ N9

07:02:18.

Jeden a půl hodiny.

■ N10

Uřízla si kus plastiku ze svrchní desky, čepele vytáhla zpod palce a ukazováku.

strana 182

■ N9

■ N15

■ N23

[Molly:] „Do prdele, já ani chlape nevím, jestli mě slyšíš.“

CASE.

Trhla sebou, vstala, pokývla.

■ N9

První holo čekalo hned za zatáčkou, cosi jako triptych. Sklonila pistoli dřív, než si Case stačil uvědomit, že ta věc je jen záznam. Postavy byly světelné karikatury, kresby v životní velikosti: Molly, Armitage a Case. Molly měla příliš velká prsa, zřetelná pod přiléhavou černou síťovinou v těžké kožené bundě. Pas měla nemožně úzký. Postříbřené čočky jí zakrývaly polovinu obličeje.

[...]

Pak vykročila a kopla holo-Molly někam mezi nohy. O stěnu cinkl kov a postavy zmizely. Ohnula se a zvedla malou displejovou jednotku. „Nejspíš se do ní dokáže napíchnout a přímo ji programovat,“ řekla a zahodila ji.

strana 183-184

■ N23

Dřív než došla do apartmá 3Jany, minula ještě tucet dalších hologramů. Jeden znázorňoval bezokého tvora v uličce za kořenářským trhem. Jak se zvedá od Rivierova rozdrceného těla. Několik dalších ukazovalo scény mučení; inkvizitoři byli vždycky armádní důstojníci a jejich oběti i pokaždé mladé ženy. Ty byly zobrazeny se strašnou intenzitou Rivierova výstupu ve Vingtíème Siécle, jako by byly zmrazeny modrým zábleskem orgasmu. Molly se dívala jinam, když šla kolem nich.

Poslední byl malý a temný, jako by to byl obraz, který Riviera musel přivléci ze soukromí zasuté vzpomínky a času. Musela si kleknout, aby si ho mohla prohlédnout. Byl promítán z pohledu malého dítěte. Žádný jiný neměl pozadí; uniformy, mučící nástroje, vše bylo zobrazeno ve volném prostoru. Toto ale byl výjev

K bezbarvému nebi se vypínala temná vlna suti, za jejím hřebenem sinalé, napůl roztavené kostry věžáků. Vlna suti připomínala síť, rezavé ocelové tyče ladně zkroucené jako jemné struny,

visely na nich kusy betonu. To, co bylo v popředí, bývalo asi náměstí; stál tam jakýsi pahýl, byl na první pohled matoucí. Molly ho zřejmě správně pochopila dřív, než se přizpůsobil Case, protože pocítil její napětí. Odplivla si a vstala.

„Děti. Divoké, v hadrech. Zuby lesklé jako nože. Na zkřivených obličejích boláky. Voják na zádech, ústa a hrdlo otevřené nebi. Pojídaly ho.

[...]

„Jsi ale číslo, Petře. Ale musíš být. Ta naše 3Jana je moc velká mrcha na to, aby otevřela zadní vrátka nějakému zlodějíčkovi. Proto Wintermute vyhrabal tebe. Vybraný vkus, pokud je tohle tvůj skutečný vkus. Milovník příšer. Petr.“

strana 184

■ N15

„Casei,“ řekla a zastavila se, šipkovou pistolí v pravé ruce. Pak vztáhla levou, usmála se, dotkla se vlhkou špičkou jazyka otevřené dlaně. Políbila ho přes simstimový spoj.

■ N10

Zahákla palec o límec obleku Panterů a jediným gestem ho rozřízla až po rozkrok, čepel jejího palce pronikla tuhým polykarbonem, jako by to bylo zpráchnivělé hedvábí.

strana 186

■ N15

[Case] Věděl, že má [Molly] nadupané reflexy, že jí neurochirurgové vymakali nervy pro boj, ale na simstimovém spoji s nimi zatím neměl žádné zkušenosti. Výsledkem bylo cosi jako video puštěné na zpomalenou rychlost [...]

strana 186

■ N15

Case ucítil, že Molly zkusmo pohybuje prsty.

strana 187

■ N9

„Hideo,“ řekl jiný hlas, ženský, „děvče ztrácí vědomí. Dej jí něco. Na to a taky proti bolesti. Vypadá zajímavě, nemyslíš, Petře? Ty brýle, to je móda tam u nich?“

[...]

C A S E

O D P O J

O J S E :

strana 189

■ N15

„Běž do hajzlu,“ řekl Case a připojil se k Molly, aby odřízl útok Čárova nesnesitelného smíchu.

[...]

Molly přikývla. Case si vzpomněl na injekci. Co jí to dali? Bolest tu byla dál, ale přicházela jakoby soustředěná do ohniska naléhajících dojmů. Neónoví červi zavrtaní do stehna, dotyk juty, vůně smaženého planktonu – jeho mysl se od toho všeho odrážela. Ale jakkoli se tomu vyhýbal, tím víc na něho počítky dorážely a splývaly do jakéhosi pocitového bílého tónu. Když jí dokázali tohle provést s nervovým systémem, v jakém stavu bude mít vědomí?

strana 189

■ N15

Case cítil, jak Molly váhá.

strana 191

■ N9

A potom, tvář zrudovělou kokainem a meperidinem, [Riviera] prudce mrštil sklenici do jejího [Mollyina] levého implantu a vidění se jí zalilo krví a světlem.

strana 192

■ N15

■ N9

Case si připevnil k čelu trody. [...] Case se napojil.

Do její temnoty, do zčeřené synestézie, kde bolest chutnala starou ocelí, vůní melounu a křídly můry, která se jí otírala o líce. Byla v bezvědomí, neviděl ani žádné sny. Když zazářil optický čip, čísla byla zamlžená, každé z nich obkroužené slabou růžovou aurou.

07:29:40.

[...]

Molly slyší, uvědomil si a pak sám sebe opravil. Simstim byl v pořádku a stále na svém místě, cítil, jak se jí zavrtává do žeber. Její uši registrovaly vibrace dívčina hlasu. Riviera něco krátce a nesrozumitelně odpověděl. „Ale já ne,“ řekla, „a nebaví mě to. Hideo přinese z intenzivky medicínální jednotku, ale tohle potřebuje chirurga.“

strana 193

■ N9

[3Jana:] „Myslím, že byla v šoku, i bez Hideovy injekce. Proč jste jí to udělal?“

[Riviera:] „Chtěl jsem vidět, jestli se rozbijí.“

„Jedno se rozbilo. Až přijde k sobě – pokud přijde k sobě – uvidíme, jakou barvu mají její oči.“

strana 197

■ N9

■ N15

„Přesně,“ řekl Case a napojil se.

„Je mi líto,“ říkala 3Jana a obvazovala Molly hlavu. „Jednotka říká, že nedošlo k otřesu ani k trvalému poškození oka. [...]“

[...]

Case se odpojil.

strana 198

■ N9

[3Jana:] „Ale zabíjel moji matku. Ukážu ti to, až až ti bude líp. Zardousil ji v posteli.

[Molly:] „Proč ji zabil?“ Oko bez obvazu se zaostřilo na dívčinu tvář.

strana 199

■ N9

Molly náhle hleděla na svůj vlastní obličej, obraz zavěšený deset centimetrů od jejího nosu. Nebyly na něm obvazy. Levý implant byl rozbitý, dlouhý prst stříbřitého plastiku vražený hluboko do jamky, která byla jako obrácená kaluž krve.

[...]

07:58:40, v temnotě zavázaného oka.

strana 207

■ N9

[Linda Lee:] „Kdo to tam, Casei, byl. Nahoře v tvé rakvi v Levným bydlení? Drsnej samuraj s těma stříbrnejma zrcadlovkama, v černý kůži. Lekla jsem se jí a pak mě napadlo, že by to mohla bejt tvoje nová holka, akorát že vypadala na víc prachů než máš ty.“

strana 216

■ N15

Case se usmál. Riviera nevěděl nic o fíglu se simstimem. Tak spěchal, aby našel drogy, když ji prohledával, že si ho nevšiml. Ale jak to, že i Hideo? A Case si byl jistý, že by ninja nikdy nepřipustil, aby se 3Jana stýkala s Molly, aniž by se před tím nepřesvědčil, že u sebe nemá zbraně nebo něco podrazáckého. Ne, řekl si, ninja to ví. To znamená, že 3Jana taky.

■ N9

Molly byla hluboko zachumlaná do černočerveně pruhované pokrývky [...] Vypadala maličká. Zlomená. Zničenou čočku kryla náplast zářivě bílého mikroporu; druhá prázdně pableskovala, jak jí hlava poskakovala při pohybu křesla.

strana 219

■ N23

Ninja založil svůj šíp. „Chcete mne pobavit svými hologramy? „

strana 219

■ N10

Zvláštním způsobem se [3Jana] dotkla míče, takže odskočil z Mollyiných rukou. [...]

„Ali,“ řekla Molly a na okamžik obnažené čepele se zatřpytily.

strana 219-220

■ N9

„Ještě ti funguje ten tvůj čip?“ zeptal se jí Case.

„Je osm dvacet pět večer, griničského zasraného času,“ řekla. [Molly]

„Máme pět minut,“ řekl Case a za zády 3Jany se odsunuly dveře.

strana 221

■ N9

A zjistil, že hledí jediným zdravým okem Molly na bledou zbědovanou postavu, skrčenou v jakési fetální poloze, kyberprostorový přístroj mezi stehny, proužek stříbrných trod nad zavřenýma, temně obkrouženýma očima. Muž měl na tvářích temné strniště a obličej se mu leskl potem.

Díval se sám na sebe.

strana 221

■ N15

Naskočil.

Do Mollyina napětí, záda pevná jako skála, ruce kolem krku 3Jany.

[...]

„Kód,“ řekla Molly. „Řekni hlavě ten kód.“

Vypnutí.

strana 227

■ N15

A jedním z kroků toho tance byl ten slaboučký dotyk spínače, jen taktak stačil k tomu, aby naskočil. ...teď

a jeho hlas ptačí křik

neznáma.

3Jana odpovídá písni.

Tři tóny, vysoké a čisté.

Pravé jméno.

strana 228

■ N7

Vzpomněl si [Case] na pomalované maso pod umělou oblohou, vržené za ocelové zábradlí. Vzpomněl si na Desiderata Street.

strana 232

■ N1

[...] [Ratz] otřel bar před Casem špinavým hadrem a růžový manipulátor mu při tom skřípěl.

■ N9

Ani jsem nikdy nezjistil, jakou barvu mají její oči. Neukázala mi je.

■ N13

Na zpáteční cestě v Babylon Rockeru Molly vysvětlila, co jí hlas řekl o sáčcích s toxinem.

„Řekl, že je všechno v pořádku. Že zasáhl hluboko do tvé hlavy a přiměl tvůj mozek, aby vytvořil enzym, takže teď se už uvolnily. Zioniti ti vyměňej krev, úplnej výplach.“

strana 234

■ N33

Velkou část konta ve Švýcarsku utratil za novou slinivku a játra, zbytek za nový Ono – Sendai a lístek zpátky do Sprawlu.

Příloha 9: Zmínky o tělesných modifikacích v románu Sníh

strana 53

■ S1

[Havranův avatar v Metaversu] Má dlouhé vlasy, uprostřed rozhrnuté jako opona, takže odhalují tetování na jeho čele. Kvůli mizernému rozlišení na ně není příliš vidět, ale zdá se, že jde o nějaký nápis.

strana 75

■ S2

[Juanita:] „Napadala mně spousta technických hraček, jako třeba posadit elektrody přímo do mozku. Jenže pak jsem si vzpomněla na babičku a řekla jsem si, pro Boha živýho, lidská mysl přece dokáže přijmout a zpracovat neuvěřitelné množství informací – jenom musí být ve správném formátu. Se správným rozhraním. Když se jim dá správný tvar.“

strana 152

■ S1

Na čele má [Havran] velkými písmeny vytetovaná tři slova: NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY.

■ S1

V dnešní době jsou země většinou francistáty nebo rezidia, příliš malé na to, aby měly vlastní věznici nebo vůbec vlastní soudnictví. Když tedy někdo provede něco špatného, snaží se na něj uvalit nějaký rychlý a nepříjemný trest, jako je třeba zmrskání, zabavení majetku, veřejné zostuzení nebo – to se dělá lidem, kteří s oblibou ubližují druhým – upozornění vytetované na nějakou viditelnou část těla. NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY. Tenhle chlapík evidentně do nějakého takového státečku zavítal a pořádně to tam rozjel.

strany 113-117

■ S3

Krysák se zastavil. Což se obvykle nestává. Součástí jejich tajemství je i to, že se neustále pohybují tak rychle, že je nikdy nespátříte. Nikdo neví, jak vlastně vypadají.

Tedy od této chvíle nikdo s výjimkou Umiho a S.O.

Je větší, než původně čekala. Tělo, jehož velikost odpovídá vzrostlému rotvajlerovi, je rozděleno do několika překrývajících se plátů jako tělo nosorožce. Nohy má dlouhé a svalnaté jako gepard. Přezdívky „Krysák“ se mu evidentně dostalo kvůli ocasu, jediné části jeho těla, jež připomíná kysu – je neuvěřitelně dlouhý a pružný. Vypadá ovšem jako ocas křivy rozežraný kyselinou, protože se skládá ze stovek pečlivě poskládaných článků podobných obratlům.

„Kristova noho!“ uleví si Umi. S.O. z toho vytuší, že také ještě nikdy žádného neviděl.

Stočený ocas právě teď leží na Krysákově těle jako provaz spadlý ze stromu. Některé části se pokoušejí pohnout, jiné vypadají mrtvě a netečně. Nohy sebou křečovitě škubou každá zvlášť, koordinace vázne. Celá ta věc vypadá pokaženě jako videozáznam letadla, které si při pokusu o přistání urazilo ocas. Dokonce i laik pozná, že tenhle stroj se porouchal.

Ocas se kroutí a mrská sebou jako had, rozplétá se, zvedá se nad Krysákovu tělo a vyhýbá se nohám. Nohy však mají svých problémů dost: ta věc se nedokáže sama postavit.

„S.O.“ ozve se Umi, „nedělej to.“

Stejně to udělá. Pomalu, jen co noha nohu mine, přistupuje ke Krysákovi.

„Je to dost nebezpečný, jestli sis nevšimla,“ varuje Umi, který následuje pár kroků za ní. „Přej to má biologický součásti.“

„Biologický součásti?“

„Prostě něco ze zvířete. Takže se nedá nikdy předvídat, co udělá.“

S.O. má zvířata ráda. Kráčí dál.

Už tu věc vidí lépe. Neskládá se jen z pancíře a svalů. Většina vypadá spíš křehce a neohrabaně. Z těla tomu čouhají krátké výstupky připomínající křídla: dva velké na ramenou a řada menších podél páteře, něco na způsob stegosaura. ViziNox [brýle pro vidění ve tmě] ji upozorní, že tyhle věcičky jsou dost rozpálené, aby se na nich dala upéct pizza. Když se přiblíží, jako by se rozvinuly a rozzářily ještě víc.

Rozkvétají jako květiny ve vzdělávacím pořadu, rozevírají se a odhalují složitou vnitřní stavbu schovanou uvnitř těla. Každé zakrnělé křídélko se dělí na droboučké kopie sama sebe, z nichž každá se rozpadá na ještě menší, a tak pořád dál. Nejmenší jsou jen titěrné kousky fólie, které jsou tak malé, že na dálku vypadají neostře a rozmazaně.

Pálí to stále víc. Křídélka jsou už rozpálená skoro do ruda. S.O. si vytáhne ochranné brýle na čelo, zastíní si tvář dlaněmi, aby ji nerušila okolní světla, a samozřejmě spatří, jak křídélka načervenalé žhnou – úplně jako právě zapnutý elektrický vaříč. Tráva pod Krysákem začíná doutnat.

„Opatrně. Uvnitř to má mít dost ošklivé izotopy,“ upozorňuje Umi za jejími zády. Přiblížil se o něco víc, ale stejně zůstává v bezpečné vzdálenosti.

„Co to jsou izotopy?“

„Radioaktivní látky, které vydávají teplo. Je to zdroj energie.“

„Jak se to dá vypnout?“

„Nijak. Vydávají teplo, dokud se neroztečou.“

S.O. stojí jen pár stop od Krysáka a cítí ten žár na tváři. Křídélka se rozvinula, jak mohla nejlíp. U paty jsou jasně žlutooranžová; odtud pak barva přechází přes červenou a hnědou k dosud tmavým okrajům. Některé podrobnosti zakrývá štiplavý kouř pálené trávy.

S.O. napadne: okraje těch křidélek mi něco připomínají. Vypadají jako ty tenké kovové lamely na vnější straně klimatizačního zařízení, co se na ně můžete podepsat, když je přejedete prstem.

Taky vypadají jako chladič u auta. Větrák vhání vzduch do chladiče, aby se motor ochladil.

„Má to chladič,“ usoudí. „Krysák má chladič, aby se mohl ochladit.“ Tomu se říká sběr informací.

Jenže Krysák se zrovna neochlazuje. Namísto toho hřeje stále víc.

S.O. se živí tím, že se proplétá mezi automobily. To je její práce: vítězit nad auty. Proto ví, že auto se nezavaří, pokud uhaní po volné dálnici, zavaří se jen tehdy, když uvízne v zácpě. Jestliže totiž musí stát, neproudí chladičem dost vzduchu.

A právě tohle se teď stalo Krysáčkovi. Musí být neustále v pohybu a vhnět si do chladiče vzduch; jinak se přehřeje a rozteče se.

„Náhdera,“ pronese S.O. „Tak si říkám, jestli třeba nevyletí do povětří nebo tak.“

Tělo končí špičatým čumákem. Čumák se vpředu stáčí ostře dolů; zde se nachází kryt z černého skla, zkosený jako přední okno stíhačky. Pokud má Krysák oči, dívá se jimi na svět právě tudy.

Dole, kde by měla být čelist, trčí jen zbytky nějaké jemné mechaniky roztrhané výbuchem granátu.

Skleněný kryt – nebo maska, chcete-li – je rozbitý. S.O. by tím otvorem mohla klidně protáhnout ruku. Na druhé straně skla je tma, takže skoro nic nevidí, zvláště když ji oslňuje jasně oranžová záře chladiče. Povšimne si ovšem, že odtamtud vytéká něco červeného. Žádná malinovka. Krysák je raněný a krvácí.

„Tohle je opravdický,“ pronese nahlas. „Má to v žilách krev.“ Přitom si říká: Tohle je informace. *Informace*. Mohla bych na ní se svým parťákem Umim vydělat.

Pak ji napadne: ten chudáček se tu upeče zaživa.

„Nedělej to. Nesahej na něj, S.O.,“ nabádá Umi.

Přistoupí k té věci a stáhne si brýle, aby si chránila tvář před žářem. Krysák přestane škubat nohama, jako by na ni čekal.

S.O. se sklóní a popadne ho za přední nohy. Nohy zareagují, napnou svaly a zapřou se jí o dlaně. Je to něco podobného, jako by vzala psa za přední tlapy a chtěla s ním tancovat. Ta věc je živá. Reaguje na ni. Ona to ví.

Zvedne oči k Umimu, aby se přesvědčila, že ji sleduje. Aby ne.

„Troubo!“ osopí se na něj. „Jdu s kůží na trh, nabízím se ti do party, a ty mi řekneš, že si to musím rozmyslet? Copak, nejsem ti dost dobrá?“

Zakloní se a táhne Krysáka pozpátku přes trávník. Je neuvěřitelně lehký. Není divu, že umí tak rychle běžet. Kdyby se jí zachtělo uhořet, mohla by ho vzít do naruce.

Táhne jej ke dvířkům a zanechává za sebou na travníku doutnajícím zčernalou stopu. Vidí, jak jí z kombinézy stoupá pára, jak se odpařuje pot a tak. Je dost malá na to, aby se protáhla dvířky – další věc, kterou dokáže na rozdíl od Umího. Tahle dvířka bývají většinou zamčená, už se v nich kdysi pokoušela vrtat. Tentokrát jsou však otevřená.

Uvnitř frančizy ji čeká oslnivě bílá podlaha, kterou pravidelně leští roboti. Několik stop od dvířek stojí cosi, co vypadá jako černá pračka. Je to bouda, v níž obvykle Krysák ve tmě a o samotě čeká na další úkol. K frančize je připojena tlustým kabelem zapuštěným do zdi. Teď jsou dvířka boudy otevřená – zase něco, co ještě nikdy neviděla. Zevnitř se valí pára.

Ne, není to pára. Je to studené. Jako když za vlhkého dne otevřete mrazák.

Zasune Krysáka do boudy. Ze stěn vytryskne nějaká chladná tekutina, vypaří se ještě dřív, než dopadne na Krysákovu tělo, a vzniklý parní náraz srazí S.O. k zemi.

Dlouhý ocas se táhne z boudy a přes podlahu do dvířek ve stěně. Zvedne ho a ostré, vyfrézované okraje článku jí propíchnou rukavice.

Ocas se znenadání napne, ožije a zachvěje se. Ucukne rukama. Ocas se vtáhne zpátky do boudy, jako když praskne gumička. Ten pohyb vlastně ani není vidět. Dveře boudy se zaklapnou. Z jiných dveří se vynoří úklidový robot, vysavač s vlastním mozkiem, aby umyl krvavé šmouhy na podlaze.

strana 154

■ S4

Oba [Profici – pořádková služba] drží ruční detektory kovu. Zamíří mu těmi hůlkami kolem těla a nenajdou nic, ani kousíček kovu, dokonce ani mince v kapse ne. Tenhle člověk [Havran] je stoprocentně organický.

strana 192

■ S5

[Piskloun - exekutor:] „[...] A všimli jste si toho srandovního vozíku, co má Havran u toho svého Harleye? Tak tam je ta vodíková bomba, chlape. Odjištěná a připravená k odpálení. Spoušť je napojená na elektrody elektroencefalografu, co je má Havran zapíchnutý do hlavy. Když Havran umře, ta bomba vyletí. [...]“

strana 199

■ S6

[Strýček Enzo, hlava Mafie]: „Jistě. Celý ty roky jsem nedělal nic, jenom jsem přemýšlel, jak ho dožrat. Chodil jsem s černoškama. Nechal si narůst vlasy. Kouřil jsem marihuanu. Ovšem tím, že jsem se přihlásil do Vietnamu, jsem tomu všemu nasadil korunu – takový to nebylo, ani když jsem si nechal propíchnout ucho. Jenže už tehdy jsem se musel uchýlit k mimořádným opatřením.“

S.O. přejede očima z jednoho Enzova vrásčitého, kožovitého ušního lalůčku k druhému. Na tom levém zahlédne titěrnou diamantovou náušnici.

strany 263-264

■ S7

Ng tam není.

Anebo možná ano.

Tam, kde by mělo být sedadlo řidiče, se nachází neoprénový pytel velikosti kontejneru na odpadky, zavěšený u stropu uprostřed sítě popruhů, chráničů, hadiček, drátů, optických kabelů a hydraulického potrubí. Má toho kolem sebe tolik, že se jeho přesná podoba dá rozeznat jen těžko.

Na horním konci pytle vidí S.O. kousek holé kůže obklopené černými vlasy – temeno plešaté hlavy. Všechno ostatní od spánků dolů je zakryto obludnou kombinací brýlí, dýchacího přístroje, sluchátek a jednotky umělé výživy přidržívané na hlavě inteligentním řemením, jež se neustále utahuje a uvolňuje tak, aby celé zařízení zůstávalo pořád ve stejné pohodlné poloze.

Pod tím vším se po stranách, kde byste čekali paže, táhnou tlusté svazky drátů, optických kabelů a trubiček, které vedou od Ngových ramen k podlaze. Něco podobného je vidět tam, kde by měly být nohy, a další stejné svazky má Ng v rozkroku a ještě na jiných místech těla. Celé je to zabaleno do pytle většího, než by mohl být jakýkoliv trup, a neustále poskakujícího a pulzujícího, jako by uvnitř něco žilo.

„Děkuji, je o mne plně postaráno,“ odpoví Ng.

Dveře se za ní zaklapnou. Ng zašteká, načež dodávka zamíří k výjezdu na čtyřistapětku.

„Omluvte laskavě, jak vypadám,“ požádají po chvíli trapného ticha. „Při evakuaci Saigonu ve čtyřiasedmdesátém mi chytla helikoptéra – zbloudilá střela se stopovkou vypálená pozemním vojskem.“

„Jejda. To musela bejt síla.“

„Dostal jsem se k americké letadlové lodi kotvící u pobřeží, ale to víte, hořící palivo se rozstříklo všude kolem.“

„Jo, to si teda dovedu představit.“

„Zkoušel jsem to s protézami – některé jsou skutečně velmi dobré. Ale stejně není nad motorové kolečkové křeslo. Tak jsem si řekl, proč musí být motorová kolečková křesla vždycky jen tak ubohá a titěrná, že nevyjedou ani do mírného svahu? Proto jsem si koupil tohle – je to vyřazené hasičské auto z jednoho německého letiště – a nechal si z toho udělat motorové kolečkové křeslo podle svého gusta.“

„Je to moc hezké.“

„Amerika je skvělá země, protože tu můžete všechno dělat z auta. Výměna oleje, pití, jednání v bance, mytí auta, objednání pohřbu, na co si vzpomenete všechno pěkně z auta! Takže tohle vozidlo je podstatně lepší než nějaké ubohé titěrné kolečkové křeslo. Je to součást mého těla.“

„Kdy vám ta gejša masíruje záda?“

Ng něco zamumlá a pytel kolem těla se mu rozvlní. „Je to pochopitelně softwarový démon. Pokud jde o masáže, moje tělo se vznáší v gelu, který se působením elektřiny smršťuje, a může mne tak v případě potřeby masírovat. Mám ještě Švédku a černošku, ale ty nejsou tak hezky vykreslené.“

„A co ten mátový julep?“

„Přes umělou výživu. A bez alkoholu, cha, cha.“

strana 265

■ S3

„Ano. A my se postaráme o to ostatní.“

„Kdo my, čéče?“

„Je tu ještě několik, ehm, bytostí, které nám pomohou.“

„Cože, to jako máte vzadu v autě ještě další – lidi jako vy?“

„Něco na ten způsob,“ odvětlí Ng. „Máte blízko k pravdě.“

„Chcete říct, že to jsou mimolidské systémy?“

„To je dostatečně obecný pojem.“

S.O. to považuje za jasné ano.

strana 287

■ S3

■ S7

„A co Krysáci?“

„Co je s nimi?“

„Už jsou zpátky v autě? Tam vzadu?“ S.O. pohodí hlavou dozadu.

[...]

„Je pravda, že v sobě mají radioaktivní látky?“

„Radiotermální izotopy.“

„Co se stane, když je někdo otevře? To všichni zmutujou nebo co?“

„Pokud byste se někdy ocitla v přítomnosti ničivé síly dostatečně silné na to, aby překonala ochrannou izolaci těchto izotopů,“ praví Ng, „bude nemoc z ozáření asi to poslední, čeho se budete obávat.“

„Najdou nás vůbec, až se budou vracet?“

„Copak jste se nikdy nekoukala na Lassie se vrací, když jste byla malá?“ otázka sejí. „Tedy ještě menší, než jste teď?“

Takže měla pravdu. Krysáci se dělají ze psů.

„To je krutý,“ míní.

„S tímto druhem sentimentality se dalo počítat,“ poznamená Ng.

„Sebrat psovi tělo a nechat ho pořád trčet v boudě.“

„Co myslíte, že takový Krysák, jak jim říkáte, v té boudě dělá?“

„Líže si elektrický kulky?“

„Honí po pláži házečí talíře. Pořád. Žere bifteky, co rostou na stromech. Leží u krbu v lovecké chatě. Simulaci lízání varlat jsem ještě nenainstaloval, ale když jste se o tom zmínila, budu o tom uvažovat.“

„A co když není v boudě, co když je venku a posluhuje vám?“

„Copak si neumíte představit, jaká slast je to pro pitbulteriéra, když může běžet rychlostí přes tisíc kilometrů v hodině?“

S.O. neodpoví. Má dost práce s tím, aby si to celé vůbec srovnala v hlavě.

„Děláte tu chybu,“ vykládá Ng, „že všechny mechanicky vylepšené organismy – včetně mne – považujete za ubohé mrzáky. Ve skutečnosti jsme na tom líp než kdy předtím.“

„Odkud berete ty pitbuly?“

„Nevěřila byste, kolik jich ve městech po celé zemi každý den odloží jejich majitelé.“

„To pitváte malý štěňátka?“

„Zachraňujeme opuštěné psy před jistou smrtí a zajišťujeme jim život, jaký odpovídá představě psiho ráje.“

■ S3

„Pamatujou si něco?“ zajímá se S.O.

„Pokud si psi vůbec mohou něco pamatovat,“ odvětí Ng. „Vzpomínky vymazat neumíme.“

„Takže Fido teď možná někde dělá Krysáka.“

„To bych mu přál,“ míní Ng.

strany 289 – 290

■ S3

Ve francíže Velkého Hongkongu pana Leeho ve Phoenbai ve státě Arizona se probudí poloautonomní strážní mechanismus B-782 Ngových bezpečnostních závodů.

V továrně, kde ho dali dohromady, jej považují za robota jménem Číslo B-782. On sám se však považuje za pitbulteriéra jménem Fido.

Za dávných časů býval Fido někdy ošklivý pejsánek. Teď však žije Fido v hezkém domečku na příjemném dvorku. Stal se z něj hodný pejsánek. Rád leží ve svém domečku a poslouchá, jak ostatní hodní pejsánkové štěkají. Fido je členem hodně velké smečky.

Dnes se ozývá velmi silný štěkot z velké dálky. Když se do něj Fido zaposlouchá, shledá, že se kvůli něčemu pořádně rozčílila celá smečka hodných pejsánků. Plno ošklivých pánů se snaží ublížit hodně holčičce. Proto se pejskové tolik zlobí. Aby hodnou holčičku ochránili, ubližují těm ošklivým pánům.

Všechno je, jak má být.

Fido ze svého domečku nevyleze. Když slyšel ten štěkot poprvé, také ho to rozrušilo. Má rád hodně holčičky a velice ho zlobí, když jim oškliví pánové chtějí ubližovat. Kdysi poznal jednu hodnou holčičku, která ho měla ráda. Je to už dávno, žil tehdy na takovém ošklivém místě, měl skoro pořád hlad a lidé na něj byli zlí. Jenže ta holčička ho měla ráda a byla na něj hodná. Fido má tu holčičku také moc rád.

Ze štěkotu ostatních pejsánků ovšem vyrozumí, že hodně holčičce už žádné nebezpečí nehrozí. A tak se znovu odebere na kutě.

strany 348 – 349

■ S8

Umi se otočí a spatří rozložitého bělocha s ulízanými zrzavými vlasy a plnovousem. Muž má na hlavě baseballovou čapku posunutou frajersky do týla, takže jsou vidět následující slova vytetovaná velkými písmeny na jeho čele: NÁLADOVÝ POLITICKY NEKOREKTNÍ

To všechno si Umi prohlíží přes zakřivený obzor chlápkovy cejchy obalené flanelem.

strana 377

■ S9A

Tady je k vidění i nový druh: lidé, jimž z hlavy čouhají anténky. Anténky vypadají jako ty, co mají poldové na vysílačkách: krátké bičíky z černé gumy, s tupými konci. Vykukují hned za uchem. Když takového člověka [S.O.] vidí poprvé, napadne ji, že by to mohl být nějaký nový typ walkmana, a chtěla by se ho zeptat, kde ho sehnal a co na něm poslouchá. Jenže ten člověk je divný, divnější než ostatní, a to je co říct: věčně civí do prázdna a mumlá si pro sebe, takže ji nakonec vyděsí natolik, že mu prostě vrazí do ruky dvojnásobnou porci a co nejrychleji se začne věnovat dalšímu v řadě.

strany 394 – 395

■ S1

[...] A když [S.O.] zvedne oči a přejede ho pohledem od prsou přes krk až k čelu, spatří temné oči, které si ji přes pult pozorně prohlížejí.

Na čele má ten chlap něco napsáno: NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY. Vypadá to dost strašidelně. Ovšem zároveň sexy. Vzbuzuje to takový zvláštní romantický dojem, o jakém by se těm ostatním ani nesnilo. Předpokládala, že Vor bude kruté místo plné nejrůznějších nebezpečností, a přitom to tady vypadá skoro jako tam, co dělá její máma. Tenhle chlap je tady vůbec první, kdo vypadá, jako by na Vor patřil.

I ten jeho vzhled sem dokonale pasuje. Dokonalý drsnácký styl. I když má takový dlouhý jezatý knír, který mu tedy vůbec nesluší. Vůbec mu nezvyrázněje rysy obličeje.

strana 398

■ S1

Havran pohodí hlavou a zasměje se. „Spoustu, teda dřív. V posledních letech už jich tolik nebylo.“

„Fakt? Dřív? To tenkrát jsi přišel k tomu tetování?“

„Jo. Jsem alkoholik. Párkrát jsem vletěl do průšvihů. Teď už jsem osm let čistej.“

Havran se k ní otočí, usměje se a pokrčí rameny. „Víš, asi to bude tím, že jsem neuvěřitelně výkonnej, krutej a chladnokrevnej zabiják.“

S.O. se zasměje. Havran také.

strana 424

■ S1

„Zapomněl jsem na naše tradice a skončil v Soldatnoj, kde jsem dělal na těžních věžích,“ líčí Havran, jako by S.O. měla dávno vědět, kde je Soldatnaja. „To jsem tenkrát dost pil a přišel k tomuhle,“ ukáže na své tetování. „A tenkrát jsem se taky naučil, jak se milovat s ženskou – což je jediná věc, která mi jde líp než harpunování.“

strana 427

■ S9A

Když někdo uvidíte lidi z Voru, co mají na hlavě antény, snažte se je zabít nejdřív, protože se můžou domlouvat.“

„Antény na hlavě?“ podívá se Umi

„Jo. Taková místní odrůda chrličů,“ odvětví Eliot.

„Co jsou zač?“

„Jak to mám do prdele vědět? Viděl jsem je jen párkrát, a to ještě z dálky.“

strana 444

■ S9A

Z hlavy mu [antéňákovi] vyčuhuje prutová anténa dlouhá asi třicet čísel. Je zalitá do černé gumy jako antény na policejních vysílačkách a mají připnutou k hlavě nad levým uchem. Tenhle muž tedy patří k antéňákům, před nimiž je varoval Eliot.

Umi popadne anténu a zatáhne za ni. Mohl by si ji vzít s sebou – tohle jistě nějak souvisí s tím, jak L. Ross Leslie vládne Voru.

Anténa se ani lehne. Když za ni Umi zatáhne, pootočí se jen zbytek chlápkovy hlavy, ale anténa zůstane na místě. A Umimu dojde, že tohle není součástí žádných sluchátek. Ten člověk má anténu natrvalo zasazenou do spodiny lebeční.

Umi přepne brýle na I mikrovlnný radar a zadívá se do mužovy rozbité hlavy.

Anténa je k lebce připevněna krátkými šroubečky zavrtnými do kosti, které však nejdou úplně skrz. U kořene antény sedí pár mikročipů, jejichž smysl nemůže Umi takhle od oka odhadnout. Ovšem dneska můžete postavit celý superpočítač z jediného čipu, takže kdykoli vidíte pohromadě čipů víc, můžete si být jisti, že koukáte na něco pořádně vymakaného.

Zpod antény vychází vlasově tenký drátek, který pak mizí uvnitř v lebce. Vede přímo k mozkovému kmeni a zde se rozděluje do sítěky neviditelných, tenoučkových drátků zapuštěných do mozkové tkáně. Jako had stočený u kořene stromu.

Tím se také vysvětluje, proč z toho člověka vychází nekonečný proud místního blábolení, i když mu chybí mozek: zdá se, že L. Ross Leslie přišel na to, jak se elektricky spojit s tou částí mozku, kde sídlí Ašera. Ta slova nepocházejí od toho ubožáka. Je to rozhlasové vysílání pentekostalistů, jež přijímá pomocí téhle antény.

strana 447

■ S9A

Avšak u vjezdu do jedné čtvrti si Umi všimne, že hlídači raší z hlavy přímo za uchem anténa.

■ S9A

Chlapi v těch lodičkách jsou pochopitelně pěšáci. Ti významnější stojí na kraji čtvrti, pokušují a přihlížejí. Je mezi nimi i několik antéňáků.

strana 448

■ S9A

Na kraji všeho toho veselí stojí další antéňák, napůl schovaný ve tmě.

strana 449

■ S9A

Vypadá jako slušňák. Umi se k němu nakloní. „Compadre, kdo je ten chlap s tou anténou? Nějaký váš známý?“

„Ne,“ zašeptá stařec, „je to hňup.“ Načež si dramaticky přiloží prst na ústa a pohrouží se v mlčení.

strana 466

■ S9A

Ty lidi může ovládat tak, že jim do lebky zasadí rádiový přijímač a vysílá jim instrukce –*me*- přímo do mozkového kmene. Pokud má tento přijímač jedna osoba ze sta, může vystupovat jako místní *en* a předávat *me* od L. Ross Leslieho ostatním. Ti pak plní Rossovy příkazy. Teď má kousek od kalifornského pobřeží asi milión takových lidí.

strana 471

■ S1

Kdyby avataři mohli zesinat, kdyby se mohli zamotat a ztěžka dosednout na chodník, aby neomdleli, ten Umiho by to udělal právě teď. „Tak to už chápu, proč má na čele vytetováno NEDOSTATEČNÉ ZVLADANÉ PUDY.“

strana 475

■ S9A

Jako správný paranoik se [Umi] při plavbě rozhlíží na všechny strany a kontroluje úzké uličky. V jednom takovém úkrytu spatří antéňáka, jak si cosi mumlá.

■ S9A

Znovu se ohlédne. Antéňák, kterého spatřil před několika vteřinami, teď stojí na otevřeném prostranství, přímo na okraji mola. Všichni ostatní někam zmizeli. Vidí, jak ten mizera pohybuje rty.

■ S9A

Sleduje ho jakýsi muž vysoko na nástavbě jedné těch čínských lodí: další antéňák. Umi přihlíží, jak mele pantem a posílá poslední zprávy na Ústřední Vor.

strana 477

■ S9A

Vypne motor a zastaví uprostřed kanálu, rozhlédne se po milicionářích a antéňácích a žádné nenajde.

strana 484

■ S9A

Pak se Umiho pracovna rozostří, posune se nahoru, jako by byla namalovaná na roletě, a před sebou spatří obličej nějakého chlapa. Je to Asiat. Slizký typ. S anténou na hlavě. Je to jeden z těch antéňáků, co z nich jde strach.

■ S9A

Antéňáci ji [S.O.] vytáhnou ze dveří a přes zaměřovací kříž přistávací plochy pro vrtulníky.

strana 485

■ S9A

Antéňáci se jí snaží odvléci na takový vratký můstek, který vede přes mořskou hladinu na palubu vedlejší lodi.

strana 490

■ S9A

„Tak co chceš?“

„Chci tu tabulku. Když mi ji dáš, můžeš v klidu odletět a nechat ty svoje antéňáky, ať mě zabijou. A když mi tu tabulku nedáš, tak ti vyprázdním zásobník tyhle pistole do předního skla tý helikoptéry.“

strana 491-492

■ S9A

Také Umi se dívá, stále ve skrytu za odstavenou helikoptérou. Dívá se tak napjatě, že se zapomene dívat i jinam. Proto mu také skočí na záda dva antéňáci narazí mu hlavu o bok helikoptéry. Sklouzne dolů a přistane na bříše. Ruku s pistolí má volnou, ale sedí mu na ní další dva antéňáci. Vidí jen rozbitou tabulku šest metrů od sebe na letové palubě. Rachot Leslieho vrtulníku a víchr od jeho vrtulí pomalu přecházejí ve vzdálené chrchlání, jemuž trvá hodnou chvíli, než docela utichne.

strana 492

■ S9A

Cítí svědění za uchem, jak čeká na skalpel a vrtačku.

Tihle antéňáci fungují na dálkové ovládání. Ng zřejmě předpokládal, že tady na Voru mají organizovaný obranný systém. Možná na řídicí věži Enterprise sedí nějaký velící programátor, jakýsi *en*, a posílá tyhle maníky sem a tam jako dispečer letového provozu.

Každopádně toho sami od sebe moc nenadělají. Několik minut na něm sedí, než se rozhodnou, co bude dál. Pak se k němu natáhne plno rukou a uchopí ho za zápěstí a za kotníky, za lokty a za kolena. Nesou ho přes letovou palubu obličejem nahoru jako na pohřbu. Umi hledí k řídicí věži a vidí, jak na něj shlíží nějaké tváře. Jedna z nich – *en* – mluví do mikrofonu.

strana 492-493

■ S9A

Jeho končetiny bezvládně plesknou o kovovou podlahu. Kolem sebe vidí a slyší, jak se antéňáci kácejí n zem jako mokré ručníky z věšáku.

Nemůže pohnout jediným svalem. Ani oči nemůže pořádně ovládat. Objeví se před ním nějaká tvář a jemu dělá velké potíže ji rozeznat, nějak nedokáže zaostřit zrak, ale v jejích pohybech poznává cosi známého, v tom, jak si přehodí vlasy přes rameno, když jí přepadnou dopředu. Je to Juanita. Juanita s anténou vyčuhující ze spodiny lebeční.

strana 493

■ S9A

„Vstávej, lenochu,“ vybídne ho.

Umi vstane. Už mu nic není. Antéňáci však leží kolem a nehýbou se.

„To jsem si vymyslela jen takový malý *nam-šub*,“ vysvětlí Juanita. „Nic se jim nestalo.“

„Ahoj,“ pozdraví ji.

„Ahoj. Ráda tě vidím, Umi. Teď tě obejmu – dávej pozor na tu anténu.“

Obejme ho. Opětuje jí objetí. Anténa mu vnikne do nosu, ale na tom nijak zvlášť nezáleží.

„Až si to nechám vyndat, vlasy by mi měly dorůst,“ pošeptá Juanita. Nakonec ho pustí.

[...]

„Nebor si to špatně,“ nadhodí Umi, „ale nepatříš teď náhodou k těm zlejším?“

„Jo, ty myslíš tohle.“

„Přesně tak. Copak pro ně neděláš?“ a ukáže na kruh nehybných antéňáků.

„Kdepak. Na mne tohle nepůsobí. Chvilku to na mě působilo, ale jsou způsoby, jak se tomu bránit.“

„Jak to? Proč to na tebe nepůsobí?“

„Posledních pár let jsem se hodně stýkala s jezuitou,“ odpoví. „Podívej. Mozek má taky imunitní systém, úplně jako tělo. Čím víc ho používáš – tedy s čím větším počtem virů přijdeš do styku – tím lepší ten tvůj imunitní systém je. A já mám sakra dobrou imunitní systém. Nezapomínej, že jsem nějakou dobu byla ateistka, a pak mě to přimělo vrátit se k víře.“

strana 494

■ S9A

Kdyby ty tabulky ležely někde v Arábii, zahalila bych si obličej, spálila řidičský průkaz a vydala bych se tam. Jenže ty tabulky jsou tady, a tak jsem si nechala strčit do hlavy anténu.“

„Takže celou tu dobu jsi chtěla jenom vidět Enkiho tabulky.“

„Chtěla jsem dostat *me*, tak jako Inanna. Co jiného?“

„A prohlédla sis je?“

„Samozřejmě.“

„No a?“

Ukáže na padlé antéňáky. „A teď už to umím. Stal se ze mne *ba'al sem*. Dokážu programovat mozkový kmen.“

strana 496

■ S9A

Juanita tu sedí, obklopena mírumilovně pochrupujícími antéňáky. Poklepá na mikrofon na nastavitelné noze, který vyčnívá z komunikačního panelu – tentýž mikrofon, do něhož původně mluvil *en*.

„Živě pro celý Vor,“ ujistí ho. „Jdi na to.“

Umi zapne na počítači hlasitý režim a postaví se k mikrofonu. „Knihovníku, přečtete to,“ nařídí. Z reproduktoru se začne linout proud slabik.

Uprostřed tirády se Umi podívá na Juanitu. Stojí na druhém konci místnosti a zacpává si prsty uši.

Dole pod schody začne mluvit nějaký antéňák. Mluvení se ozve i z nitra Enterprise. Nic z toho nedává smysl. Je to jen samé blábolení.

strany 496-497

■ S9A

Také Juanita si to jde poslechnout. Umi si všimne, že jí z ucha vytéká čůrek krve.

„Krvácíš,“ poznamená.

„Já vím. Taková primitivní operace,“ odpoví. Mluví přiškrceně a rozpačtě. „Pro takovéhle případy jsem měla s sebou skalpel.“

„Cos udělala?“

„Zasunula jsem ten skalpel pod anténu a přeřízla drátek, co mi vede do lebky,“ odpoví.

„Kdys to udělala?“

„Když jsi byl dole na letové palubě.“

„Proč?“

„Proč myslíš?“ opáčí. „Proto, abych neslyšela Enkiho *nam-šub*. Teď jsem neurolingvistická programátorka, Umi. Prožila jsem si peklo, abych ty vědomosti získala. Teď je to součást mého mozku. A nečekej, že si nechám udělat lobotomii.“

strana 497

■ S9A

Na tom, co [S.O.] udělala, totiž stejné nijak nezáleží, protože se na Umiho vrhli všichni ti antéňáci.

Příloha 10: Zmínky o tělesných modifikacích v románu Schismatrix

strany 18 - 19

■ SX1

[Alexandrina, Lindsayova žena] Byla o padesát let starší než Lindsay a právě jí vyměnili kolena. Mechanistické teflonové česky jí ještě pořád neseděly.

strany 20

■ SX2

Lindsayův strýc lapal po dechu. Dotkl se monitoru na zápěstí a zpomalil si tlukot srdce.

strana 22

■ SX2

Strýc ležel na zemi a škubal sebou jako epileptik. Lindsay, stále na všech čtyřech, couval. Monitor na starcově zápěstí zářil rudě. Strýc se přestal hýbat.

strana 26 – 27

■ SX3

„Jste Abelard Malcolm Tyler Lindsay? Z Lunární pospolité republiky Mare Serenitatis? Hledáte politický azyl? Nemáte v zavazadlech či implantované ve své osobě žádné biologicky aktivní materiály? Nepřevážíte výbušniny či agresivní počítačové viry? Byla vaše střevní mikroflóra sterilizována a nahrazena standardními mikroby ze Zaibatsu?“

strana 41

■ SX4

Rjumin si poklepal na spánek. „K optickým nervům mám připojené čipové štěpy,“ vysvětlil. „Trochu trpím videoslepotou. Špatně vidím obraz, který se neskládá z linek na monitoru.“

„Jste Mechanista.“

„To jste si všiml?“ ironicky se optal Rjumin.

„Kolik vám je let?“

„Sto čtyřicet. Ne, sto čtyřicet dva.“ Usmál se. „Bez obav.“

„Nemám předsudky,“ zalhal Lindsay. Pocítil zmatek, a ten přemohl jeho výcvik. Vzpomněl si na Prstencovou radu a dlouhé, nenáviděné hodiny antimechanistické indoktrinace.

strana 46

■ SX4

Rozvážnými pohyby skrýval [Rjumin] skutečnost, že bez videovstupu je téměř slepý.

Nasadil si zračátka. Soustředil se na pásku, na níž zachytil Lindsaye. Prostřednictvím drátů se mu nápady a obrazy v hlavě zjevovaly mnohem snadněji.

Snímek za snímkem studoval pohyby toho mladého astrohnydy. Měl dlouhé, vyhublé paže a nohy, velké ruce a chodidla, nebyl ale nijak nemotorný. Při pohledu zblízka byla v jeho pohybech vidět lehkost, poznávací znamení nervové soustavy, na níž byly provedeny drobné, dlouhodobé úpravy. Někdo té falešné lehkosti a eleganci věnoval spoustu péče a úsilí.

strana 60 – 61

■ SX5

Pro piráty to byla první skutečná koupel po několika měsících. Vychrtlá těla měli obalená svaly, produkt soustavného tréninku džiu-džitsu ve stavu beztlíže. Na upocené kůži se jim skvěly podebrané vyrážky a hrozná tetování.

strana 63

■ SX6

A na stařenině mimice bylo něco hluboce nepatřičného. Vypadalo to na drogy nebo mechanistickou úpravu nervů.

strana 65

■ SX7

Zvědavě a žádostivě si ho [Kitsune] prohlédla. „Pověz mi, zlato. Co jsi zač. Po pravdě.“

„Jsem to, co ty,“ odvětil Lindsay. „Dílo Tvárných.“

[...]

„Chci ti povědět, co mi udělali,“ prohlásila dívka. „Povím ti, co jsem zač.“

[...]

„Dobře,“ souhlasil. „Pověz mi to, Kitsune.“

„Předali mě chirurgům,“ začala. „Vzali mi dělohu a místo ní vložili mozkovou tkáň. Štěpy z centra rozkoše, zlato. Napojili na ni zadek, páteř a ústa, a je to lepší než být bůh. Když jsem vzrušená, potím parfém. Jsem čistější než sterilní jehla a nevylučuji nic, co bys nemohl pít jako víno nebo jíst jako cukroví. A rozum mi nechali, abych věděla, co je to odevzdání se. Víš, jaké je odevzdání se, zlato?“

■ SX6

Bosou nohou kopl stařenu do ramene, *yarite* se zhroutila na zem a ozvalo se zapraskání. To se odtrhla lepicí páska a spadla jí paruka. Pod ní Lindsay spatřil odřenou lebku, protkanou kraniálními přípojkami. Vytřeštil oči. „Tvé klaviatury,“ hlesl.

[...]

Do úst mu vsunula horký jazyk. Chutnal po koření.

Bylo to omamné. Žlázy v jejích ústech vylučovaly drogy.

strana 72

■ SX7

Kitsune byla umělým tvorem, a s bezohledností dravce svůj horečnatý svět přijímala. Její život byl čistý a abstraktní, byl vášnivou, zkreslenou parodií svatosti.

Chirurgický zákrok na jejím těle by lidskou ženu proměnil v nemyslicí erotickou hračku. Kitsune však byla Tvárná, vybavená nepřírozenou odolností a nadáním Tvárných. Její omezený svět jí proměnil v něco, co se ostřím a úskočností podobalo naolejované dýce.

strana 74

■ SX6

„Tak mi pomoz napojit tady naši zástěrku,“ vyzvala ho.

Lindsayovi přeběhl mráz po zádech. Zchřadlé, voskovité, kyborgovité tělo *yarite* se mu hnusilo, a Kitsune věděla. Nutila ho, aby jí pomáhal, protože si tím dokazovala, jak moc ho ovládá.

■ SX6

Kitsune vyzvedla *yarite* z biomonitorovacího závěsu pod podlahou. Z jistého úhlu pohledu ta věc překročila hranici klinické smrti; občas to museli profackovat, aby to začalo fungovat – stejně jako se roztlačuje tvrdohlavý motor.

Údržbu té věci zajišťovala stejná technologie jako v případě mechanistických kyborgů, starých radikálů a kartelů. Oběhový systém to mělo plný filtrů a moniorů; vnitřní žlázy a orgány byly řízeny počítačem. Na srdci a játrech to mělo implantáty, které je probodávaly elektrodami a zaplavovaly hormony. Autonomní nervový systém stařeny už se dávno zhroutil a zastavil.

Kitsune přelétla očima údaje a zavrtěla hlavou. „Hladina kyselin roste stejně rychle jako naše akcie, zlato. Hadičky tomu ničí mozek. Je to hodně staré. Drží to pohromadě jen díky drátům a pár záplatám.“

Posadila to na rohož a strčila tomu do úst lžičku s vitamínovou kaší.

„Měla bys sama převzít vedení,“ podotkl. Do kanálku na *yaritině* žilnatém předloktí zastrčil kapající hadičku.

„Ráda bych,“ odvětila. „Ale tohohle se jen těžko zbavím. Zdířky, co má na hlavě, se budou vysvětlovat těžko. Mohla bych je zakrýt kožními štěpy, to by ale při pitvě odhalili... Zaměstnanci čekají, že tahle věc bude žít věčně. Obětovali jí dost. Budou chtít vědět, proč zemřela.“

strana 76 – 77

■ SX8

Rjumin přikývl. Už přivykl blahobytu. [...] Na horním rtu měl připevněný stříbrný mikrofon.

strana 88

■ SX6

„Ty jsi ten vrah!“ zařval prezident. „Zapltili ti, abys zabil tu starou Mechanistku! Nemáš žádnou kořist!“ Zhnuseně se zadíval na hlavu, jež se jen ježila dráty. „Do recyklátoru s tím,“ pokynul jednomu z poslanců. „Takováhle věc mi nesmí na palubu. Počkat,“ zarazil poslance, který právě hlavu zvedal za několik zbylých vlasů. „Nejprve ji vezmi do dílny a dostaň z ní všechnu elektroniku.“

strana 89 – 90

■ SX6

Lindsay ukradl kyborgovi hlavu, aby tak osvobodil Kitsune, aby zajistil, že její mocenské hrátky nevyplují na světlo. Podvedl ji, ale na usmířenou ji osvobodil. Obviněn z toho bude tvárný vrah. Doufal, že ho Gejša banka roztrhá na kusy.

strana 92

■ SX6

„Tak hele,“ pověděl mu prezident, „odrovnat vetchou starou Mechanistku, který už to nemyslí, je jedna věc. Ale vyřídit ozbrojený tábor Tvárných, kde se to jenom hemží rozčilenýma, geneticky upravenýma týpkama, je věc druhá.“

strana 94 – 95

■ SX9

„Chcete pokérovat, dokud je ta ruka ještě mrtvá?“

„Cože?“

„Tetování, občane.“

Myšlenka na tetování jej vyděsila. „Tak jo,“ vyhrkl. „Do toho.“

„Od začátku jsem věděla, že jste fajn chlap,“ poznamenala a šťouchla ho do žeber. „Prokážu vám laskavost. Nadopuju vás anabolickými steroidy. Narostou vám svaly, než řeknete švec; prezident si bude myslet, že to máte z cvičení.“ Jemně mu zatáhla za předloktí; nepříjemné zaskřípění zlomené kosti jako by se ozvalo až na druhém konci vesmíru.

Strhla ze stěny jehlovou tetovací soupravu, kterou tam držel proužek suchého zipu. „Nějaké zvláštní přání?!“

„Chtěl bych tam nějaké můry,“ odvětil Lindsay.

strana 97

■ SX10

„Já nejsem Tvárná,“ odpověděla na nevyřčenou otázku. „Podívejte se mi na zuby.“ Otevřela ústa a odhalila nepravidelné, přečnívající řezáky a špičáky. „Vidíte? Špatné zuby, špatná genetická výbava.“

Lindsay měl pochybnosti. „To jste si udělala sama.“

„Narodila jsem se,“ trvala si na svém. „Nejsem ze zkumavky.“

[...]

„Byla jsem výkupné,“ přiznala dívka. „Oplodněné vajíčko, donosila mě ale občanka Fortuny.“ Pokrčila rameny. „Zuby jsou moje práce, to máte pravdu.“

■ SX9

[Soudkyně:] „Být svobodná, třeba bych si to s váma rozdala. Jste kus, ministře.“ Připlula blíž. „Zvlášť když se vám zahojila ruka.“ Špičkou prstu mu přejela po tetované kůži na zápěstí.

strana 98

■ SX5

Senátor a senátorka ještě spali, boty se suchým zipem místo podrážky měli přichycené ke stěně, tetovaná těla stočená v prenatalní pozici.

strana 101

■ SX11

Mechanistova pravice, dílo protetiky, tiše zabzučela – prstem s dráty místo šlach smetl z konzole dalšího švába.

strana 102

■ SX11

„Omlouvám se,“ vypadlo z Lindsaye. S ještě větší hrůzou pohlédl na souputníkovou mechanickou paži. „Už o tom nebudeme mluvit.“

strana 102 – 103

■ SX9

„Tímhle se to spraví,“ poznamenala soudkyně 2 a ze zazátkované lahvičky natáhla injekci hnědavé tekutiny. „Stimulátor REM fáze, supresor serotoninu, svalový relaxant, a je tam navíc kapička mnemonik, aby se odplavily černé myšlenky. Já to beru pořádkem; je to zázrak. Zatímco budete spát, potetuju vám i druhou ruku.“

„Zatím ne,“ procedil. „Ještě stále nevím, co tam budu chtít.“

Druhá soudkyně odložila se zklamaným úšklebkem tetovací soupravu. Lindsaye napadlo, že snad přežívá díky jehlám, jí je a dýchá je. „Vám se moje dílo nelíbí?“ zeptala se.

Prohlédl si pravou ruku. Kost srostla moc dobře, narostlo mu ale tolik svalů, až byly obrázky zdeformované: hadi s těly z koaxiálního kabelu a s televizory místo očí, vybělené lebky s křídly ze solárních panelů, nože ověšené blesky a mezi tím vším poletovalo obrovské hejno bílých mūr. Pokožku od zápěstí k bicepsu měl natolik pokrytou inkoustem, až byla na dotek studená a nepotila se.

„Je to skvělá práce,“ pochválil ji právě v okamžiku, kdy se mu jehla zabořila do prázdného oka lebky na předloktí. „Ale počkáme, až naberu ještě trochu svalové hmoty, ano, občanko?“

strana 104

■ SX12

Lindsay vzhlédl a zničehonic se ocitl za jedním z těch oken. V apartmá svého pradědečka. Starý Mechanista se uprostřed sterilního pokoje zaplaveného kyslíkem vznášel v propletenci hadiček, které udržovaly jeho životní funkce. Oční důlky měl připojené na datovou linku.

„Dědečku, já už půjdu,“ hlesl Lindsay. Stařec zvedl ruku, tak postiženou artritidou, až se mu klouby skoro draly zpod kůže, a ta znenadání vybuchla v síť syčících hadiček s jehlami na koncích. Ty Lindsaye šlehaly, lepily se k němu, propichovaly, co se jim připletlo do cesty, nasávaly vzduch. Lindsay už chtěl začít křičet –

strana 118

■ SX9

„Tohle ucítíte, ministře. Pokud nejste mrtvý.“ Zabodla do něho jehlu. Kolem bicepsu mu utáhla hadičku. Vzdouvající se žíly mu rozvlnily tetování.

strana 119

■ SX9

Lindsay tiše odplul do kouta řídicí místnosti a na obrazovku se nedíval. Škrábal si potetovanou kůži na pravé ruce, pomalu, nepřítomně, zíral do prázdna. Kůže se zahojila, ovšem kombinace drog mu spálila omámené nervy. Kůže pod studeným inkoustem tetování působila gumově. Konečky prstů na pravé ruce měl necitlivé.

strana 149

■ SX9

„Klidně bys mě mohla zabít a tvrdit, že to byla alergická reakce, stres, co já vím.“ Zadíval se na křiklavá tetování na své ruce. „Nezabíjej mě.“

strana 165

■ SX11

„Máš zbraň, ministře?“

„Ne.“

„Tak tady máš.“ Podal mu mechanickou paži mrtvého. „Jestli se sem někdo z nich nachomejtně, umlátíš ho tady staříkovou pěstí.“

strana 179

■ SX11

Poté, co se jedné noci pomilovali, nešel spát, ale hrál si s mechanickou paží mrtvého piráta. Fascinovala ho a poskytovala mu skrytou útěchu; domníval se, že když zemře mladý, unikne takovému osudu. V pravé ruce ztratil téměř všechny cit. Nervy v ní od incidentu s paprskometem postupně degenerovaly, a zdaleka jim nepomohla ani utržená bojová zranění.

strana 187

■ SX14

Lindsay v přátelském gestu natáhl ruce a zabrzdil ho. Při tom pohybu mu zavrňela pod rukávem protetická pravice. „Dobrý večer, pane Beyere.“

Dobře vypadající Mechanista kývl a chytil se opěrné smyčky. „Dobrý večer, doktore Mavride. Moc rád vás vidím.“

strana 188

■ SX8

Lindsay okamžitě poznal, co je ten člověk zač. Pecička mikrofonu na rtu, připínací sluchátka na uších, nepadnoucí oblek. Osobní strážce.

strana 190

■ SX14

Sevřel mechanickou paží kelímek; jeho tenké stěny se prohnuly přesně tak, jak zamýšlel.

■ SX14

Zabubnoval železnými prsty. I ta ruka patřila k jeho krytí. Staříčká protéza kdysi náležela předsedovi Nejvyššího soudu, a jelikož ji Lindsay hodně vystavoval na odív, dělala jej starším.

strana 191

■ SX14

Odstředivá poloviční gravitace jí rozvlnila sukni a tkanice u rukávů. Lindsay si ji přitáhl na klín a lidskou rukou ji pohladil po zvlhnutých kadeřích vlasů.

strana 196

■ SX15

Vrazi měli implantované pojistky; jen málo zrádců přežilo.

strana 197

■ SX14

Lindsay si mechanickou paží uhladil lokny šedivých vlasů. Ocelové klouby se třpytily vsazenými umělými drahokamy; drátěné šlachy se blyštěly vpletenými prameny optických vláken.

[...]

„Slyšela jsem aplaus, zlato.“ Usmála se a vzala ho za ruku těsně nad ocelovou loketní kostí. Odešli ze zahrady.

strana 205

■ SX16
Fetzko se potácel za nimi, nohy mu hlasitě hučely.

strana 206

■ SX14
„Ozvu se ti.“ Lindsay položil svou umělou ruku Rossovi kolem ramen; Ross se otrásl, ale jen maličko.

strana 212

■ SX14
Dosáhl intenzivního vyvrcholení, a přes záchvěvy orgasmu sledoval svou kovovou ruku na její dokonalém rameni.

strana 213

■ SX14
Lindsay chvíli mlčel. Opřel se o neúnavnou protetickou ruku a posadil se.

strana 214

■ SX14
Řekni, že když se všechno kolem rozpadne, budeš pořád se mnou...“
Vzala ho za ruce, jeho protézu si přitiskla na předloktí. „Jak jsi na tohle přišel?“

strana 225

■ SX14
Rozhodil rukama. Levou gravitace snadno přitáhla k zemi; druhá, uměle poháněná, zabzučela a opsala dokonalý oblouk.

strana 227

■ SX14
Opřel se hlavou o obnažené prsty své umělé ruky. Hrubý kov vrhal pronikavé odlesky.

■ SX14
„Tak tedy sbohem.“ Vytáhla se do ohromného investorského křesla, aby ho mohla políbit. Cítila, jak jí ocelovou rukou jako poutem sevřel zápěstí. Lehce ho políbila.

strana 229

■ SX14
Lindsay se zvedl na umělou ruku, jedinou končetinu, která nebyla ve vysoké gravitaci rozbolavělá.

strana 237

■ SX14
[Greta:] „Líbí se mi tvoje starožitná ruka.“

strana 244

■ SX14
Svlékl se a zalapal po dechu, protože si vymrzlou umělou rukou přešel přes žebra. Držel si ji tedy raději dál od těla a vstoupil do parní bouře.

■ SX17

Greta se mezitím převlékla z bundy a legín do prošíváné noční košile s rozevřeným límečkem. Poprvé spatřil její předloktí, obě prošpikovaná mechanistickými implantáty. Na pravém měla jakousi zbraň: soubor krátkých paralelních trubiček, připevněný k svrchní straně zápěstí. Nebylo vidět spoušť. Patrně byla ovládaná nervově. Pod druhým rukávem zahlédl rudě problíkávající údaje na biomonitoru.

Mechanisté se vyznačovali až fanatickým zájmem o kontrolu tělesných pochodů. Ta byla nedílnou součástí většiny jejich programů zajišťujících dlouhověkost. Dosud si neuvědomil, že Greta je Mechanistka. Proti své vůli se lekl.

strana 246

■ SX17

Masivní čelo lůžka bylo vybaveno nejmodernějším zařízením na podporu spánku. Poznal encefalograf, monitorovací zdířky pro umělé části těla, fluorograf, používaný pro pľlnoční rozbor krve.

strana 249

■ SX14

Lindsay se zadíval na svou protetickou ruku a pomalu na ní ohnul prsty. „Pořád ji miluju. Rozděbila nás válka. Kdyby zase zavládl mír...“

strana 251

■ SX18

Sekretářka je ohlásila. Zpod volného mechanistického baretu jí vykukovaly vlasy. Vzhledem k jeho velikosti byl nejspíš vybaven lebečními konektory.

strana 253

■ SX14

„Jsem oběť Kataklyzmatiků,“ prohlásil Lindsay. „Na měsíc mě dali k ledu. Převrátili mi tím život naruby. A pak jsem zběhl.“ Z pravé ruky si stáhl rukavici.

Wells poznal Lindsayovu starožitnou protězu. „Kapitán-doktor Mavrides. To je nečekané potěšení.“

strana 255

■ SX14

„Podle předpisů bych ti měla přeříznout kabely v té kovové ruce. Nechám to ale plavat. Asi je to i moje chyba. Kdybych ti to tu víc zpřijemnila, nebyl bys takový fanatik.“

■ SX14

„V té ruce nemám žádné zbraně,“ ujistil ji Lindsay. „Určitě jsi ji prozkoumala, zatímco jsem spal.“

strana 256

■ SX19

Natáhla levou ruku. „Tady z toho monitoru mi vede infuze do ruky. Strach pro mě nic neznamená. Když mám tohle, neexistuje nic, čemu bych nedokázala čelit, co bych nedokázala analyzovat. S pomocí zenového serotoninu spatříš život ve světle rozumu.“

strana 267

■ SX14

„Jak se má Nora?“ zeptal se Lindsay.

[...]

„Znovu se vdala.“

Lindsay kovovou rukou rozdrtil zavíčkovanou skleničku. K podlaze klesaly kuličky destilátu.

„Z politických důvodů,“

strana 272 – 273

■ SX20

[Konstantin] Dorazí vůbec ta zpráva? Jak se o ní dozví? Od osobních strážců, ze sluchátka? Z kradených mechanistických implantátů v mozku, které mu otevíraly interní kanály, napojené na slabý datový šepot dráťáků? Anebo –

strana 274

■ SX21

Lindsay si cvičil novou ruku hrou na klávesy. Byla mnohem dokonalejší než stará protéza, ale jemná rozlišovací schopnost jejích nervových signálů mu trochu zamotávala hlavu. Jak přehrával skladbu, jejíž autorkou byla Kitsune, s každým stiskem klávesy zakoušel krátký omamný pocit pronikavého tepla.

Na chvíli přestal hrát a promnul si ruce. Dráty mu projelo mravenčení. Nová ruka měla prsty hustě protkané citlivými čidly. Ta byla mnohem vnímavější než hmatové plošky na staré ruce.

strana 275 – 276

■ SX22

■ SX1

■ SX23

■ SX24

■ SX25

Někdo vešel do předsíně. Skenery jej ujistily, že návštěvnice má u sebe pouze neškodné mechanistické implantáty: tepenné mikroboty na seškrabování nánosů, staromódní teflonové česky, plastové kotníky prstů, porézní lékovod v ohbí levého loktu. Většinu vlasů měla umělou, byly to implantované prameny zářících optických vláken.

Přikázal domácímu servovi, aby ji přivedl dovnitř. Měla zvláštní pokožku, u starších Mechanistek běžnou, hladkou, bezchybnou, připomínající skvěle vymodelovanou papírovou masku. Zrzavými vlasy se proplétal měděný melír optických vláken. Na sobě měla šedivý kostým bez rukávů, kožešinovou vestu a bílé termální rukavice. Které jí ukrývaly celá předloktí.

[Alexandrina, Lindsayova první žena]

strana 276

■ SX1

„Ne, děkuji,“ odmítla [Alexandrina]. Popotáhla si látku na kolenou. Vždycky s nimi měla potíže; ještě v Republice si do nich nechala dát teflon.

strana 277

■ SX26

Zamrkala, porcelánová víčka jí [Alexandrině] sklouzla po očích jako papírová závěrka.

■ SX21

Lindsay si propletl prsty na rukou a ignoroval brnivý pocit v pravici.

■ SX21

„Strašné.“ Oči se jí zalily slzami; rozrušeně vstala. „Hrozně se vám omlouvám. Mohu použít váš biomonitor?“

„Mě slzy neděsí, madam,“ laskavě odvětil Lindsay. „Nejsem přívrženec zenového serotoninu.“

strana 279

■ SX21

Lindsay vrnící pravou rukou ukázal do místnosti.

■ SX22

„Můžu dostat ten drink?“ požádala. „Nesvědčí mému údržbovému programu, já ho ale asi potřebuju.“ Nervózně na něho pohlédla, v očích měla náznak nuceného přátelství.

■ SX25

Zadával se na tu hladkou papírovou pokožku, nelidsky dokonalé vlasy.

strana 281

■ SX27

■ SX28

„Něco mi povězte,“ požádal jej Paolo. „Proč mluvíte jako Bůh?“

„Technický artefakt. Můj hlas máš zavedený přímo do vnitřního ucha. Proto neslyšíš svůj hlas. Odečítám ti ho z nervů v hrtanu.“

„Aha,“ přisvědčil Paolo. „Dráťácká práce.“

„Není to nevratné.“

■ SX29

Konstantin ucítil v zátylku známé pnutí. Sáhl si na hadičku, kterou tam měl vyvedenou, a z kapsy si vyndal inhalátor. Bylo zbytečné propadat fuze, když už blábolícího chlapce skoro zlomil. „Pokračuj,“ vyzval ho.

strana 283

■ SX28

„Jasně, plebeji. Přesně tohle ti chtěl namluvit.“ Z reproduktorů zněl [Paolův] kovový smích, přicházející přímo z nervů.

strana 293

■ SX1

Bystře se zadával na Lindsayovu ženu, která se taktně odvěkla k jiné skupince. Zjevně ji sužovala bolest v kolenou.

strana 296 - 297

■ SX30

■ SX31

■ SX32

Samotná Aréna byla malinká, dvanáctistěn velikosti pěsti, jehož černé trojúhelníkovité stěny byly tak naleštěné, až slabě hrály barvami. Z kovových zdírek na protilehlých pólech předmětu se táhly dráty. Ty vedly do dvou helem, vybavených brýlemi a ohebným nákrčníkem. Helmy měly strohý, praktický vzhled, jak se sluší na mechanistický výrobek.

Konstantin vyhrál losování a vzal si helmu napravo. Zpod zlatě vyšívaneho kabátku vyňal jakýsi tenký prohnutý předmět z bezového plastu a k jeho očkům připevnil elastický řemínek. „Prostorový analyzátor,“ vysvětlil. „Běžná praxe. Souhlas?“

„Souhlas.“ Lindsay z náprsní kapsy vytáhl pásek lepivých, tečkovaných kotoučků tělové barvy. „PDKL-95,“ prohlásil. „Dávky po dvou stech mikrogramech.“

Konstantin vytřeštil oči. „Tříš? Od Kataklyzmatiků?“

„Ne,“ odvětil Lindsay. „Tohle je ze zásob Michaela Carnassa. Originál od Mechanistů, pro ambasády. Dáš si?“

„Ne,“ odmítl Konstantin. Vypadal otřeseně. „Protestuji. Přišel jsem bojovat s Abelardem Lindsayem, ne s roztržitou osobností.“

„Na tom už sotva záleží, ne? Tohle je na život a na smrt, Konstantine. Moje lidskost by nám jenom překážela.“

Konstantin pokrčil rameny. „V tom případě každopádně vyhraju.“

Konstantin si k temenu hlavy připevnil na míru vymodelovaný prostorový analyzátor. Mikroehličky hladce vklouzly do svírek, napojených na jeho pravou hemisféru. S pomocí tohoto přístroje nabude prostor úžasně bytelnosti, jakýkoliv pohyb bude nad slunce průzračnější. Konstantin zvedl helmu a zahlédl svůj rukáv. Lindsay viděl, jak se zarazil a prohlíží si složité protkanou topologii tkaniny. Vypadal okouzleně. Nato se trochu zachvěl a nasunul si helmu na hlavu.

Lindsay si k zápěstí přitiskl první dávku a také si nasadil helmu. Cítil, jak se mu k důlkům lepší oční krytky, a potom strnulost, když začala působit lokální anestézie a za bulvy mu zajela vlákna tuhého biogelu, aby se spojila s jeho zrakovými nervy. Zaslchl slabé zvonění, to když se

další vlákna provrtávala ušními bubínky a mířila k předem určenému chemotaktickému kontaktu s jeho neurony.

Oba ulehli na vodní lůžka a čekali, až nákrční díl helmy prostoupí předvrtanými mikrootvory v sedmém krčním obratli. Sebereplikující želatinová síť mikrovláken se neškodně propracovávala přes myelinové pochvy míšních nervu.

Lindsay se mlčky nechal nadnášet. PDKL se mu rozlévala do žil. Jak umrtvování míchy postupovalo, cítil, že se mu tělo rozpouští jako vosk, všechna smyslová čidla ve svalech vysílala poslední záchvěvy tepla, až je nakonec krční díl odpojil, poslední píchnutí lidskosti, které bylo příliš slabé, než aby se mu dalo říkat bolest.

strany 308 – 309

■ SX21

„Moje ruka,“ vyrazil ze sebe. Trochu popleteně si uvědomil, že jeho pravá ruka, ta kovová, je z masa a kostí. Zvedl levou ruku. Byla kovová. Zaplavila jej hrůza. Obrátil se celý naruby!

„Dávej pozor,“ uklidňovala ho. „Možná budeš mít trochu potíže s vnímáním prostoru, co je vlevo a co je vpravo. To je pozůstatek komisurální dominance. A udělali jsme ti nové omlazení. Za těch pět let jsme na tobě nechali spoustu práce.“

strana 328

■ SX42

■ SX21

[Lindsay] Bylo mu sto šest let. Poslední omlazení už nesmazalo všechny vnější známky stáří. Kolem očí měl pavučiny vrásek, rýhy se mu táhly i od nosu ke koutkům úst. Tmavé, nasupené obočí mu zvrásknily přerostlé mimické svaly. [...] Jednu ruku měl samou vrásku, bledá kůže na ní byla vysušená jako pergamen. Druhou, kovovou ruku měl protkanou senzorovou sítí.

strana 335

■ SX21

Viděl jste to děvče, že? Melanii Omahovou, doktorku Omahovou z Kosmosity? Je to vážně kus, co? [...] Dal bych pravou ruku za to, abych s ní mohl být deset minut v privátce. Teda, nezlobte se.“ S trapným pocitem se zadíval na Lindsayovu mechanickou ruku.

strana 340

■ SX33

■ SX34

„Stěnoděti,“ odpověděl první z dvojice, muž. Na sobě měl tenké kimono bez rukávů; holé ruce měl pokryté tetováním, které označovalo jeho hodnost. Měl povědomý obličej. Lindsay poznal geny Michaela Carnassa. Otočil se k ženě a spatřil mladší verzi Kitsune, holohlavou, tmavé ruce pomalované bílým inkoustem.

„Jsem plukovník Martin Dembowska a toto je má stěnosestra kapitánka Murasaki Dembowska.“

strana 345

■ SX35

„Tady máme zdravotní středisko,“ vysvětlila Murasaki. „Myslím tím Matčino zdravotní středisko. Má tu myšlenkovou přípojku. Skrže mě si tu s vámi může promluvit. Nesmíte se toho bát.“ Otočila se k němu zády a stáhla si z krku pramen vlasů. V týle měla konektor.

strany 347 – 348

■ SX35

„Už půjdu. Určitě si máte se Stěnomatkou hodně co povídat.“ Přitiskla ruku ke stěně za sebou a znovu se k němu otočila. „Děkuji, že jste se mnou měl trpělivost. Bylo mi velkou ctí.“

Ze stěny za ní se vysunulo masité chapadlo. Roztažená uzlina na jeho konci se jí přitiskla k šíji. Murasaki si odhrnula vlasy a upravila přípojku. Tvář ztratila výraz.

Podlomila se jí kolena a ve slabé gravitaci pomalu padala. Kitsune se zapojila a zachytila ji dřív, než stihla dopadnout na zem. Tělo, paralyzované zpětnou vazbou, se krátce zachvělo; Kitsune

ho posléze protáhla a přejela si rukama po pažích. Tvář získala výraz; tělo bylo plné elegance, nabitě starou a divokou vitalitou. Jenom oči mělo mrtvé.

strany 349

■ SX35

„Je tvoje,“ nabídla mu. „Bav se.

Povzdychl si. Prsty se dotkl rozevřené uzlinky na dívčině šíji. „Takovou věc jsem měl zavedenou při souboji s Konstantinem. V drátech se toho při překladu hodně ztratí. Neucítíš, jaké to je doopravdy, Kitsune. Bude to jiné než tenkrát.“

„Tenkrát?“ Rozesmála se. Ústa byla otevřená, ale tvář se téměř nehýbala. „Tahle omezení jsem pustila z hlavy tak dávno, že už si na ně ani nevzpomínám.“

strana 351

■ SX21

„Možná, že ano. Možná věřím.“ Lindsay si kovovými prsty prohrábl dlouhý pramen vlasů.

strana 353

■ SX36

Kimono bez rukávů nemilosrdně odhalovalo změny, které jí přinesla léta, kdy byla velvyslankyní u cizinců. Dva oběhové kanálky jí vydouvaly svaly na krku, a pořád měla zvláště voskovitou kůži. Na Ambasádě na Fomalhoutu žila léta ve vodě.

strana 355

■ SX21

On ji posunkem zastavil, zvedl ruku a s lítostí sledoval, jak na něj krysa útočí. Pod roztrhanou pravou rukavicí se mu leskly černé a měděné drátky na tvrdých protetických prstech. Pevně, ale neústupně sevřel svíjející se zvířátko a dával pozor, aby si nezlomilo zuby.

strana 356

■ SX37

Zlehka a nepřítomně si přejela prsty přes rýhu jedné z žaber na krku.

strana 365

■ SX21

Lindsay se zprudka předklonil a udeřil železnou pěstí do stolu. „Musíme jednat hned! Tohle je klíčová chvíle, kdy jediný čin stvoří celou naši budoucnost. Máme na vybranou: všednost, nebo zázraky. Chtějte zázraky!“

strana 367

■ SX38

Humr, připoutaný před ovládacím panelem, připomínal velký stín. Byl uzavřený v matně černé permanentní schránce, vyboulené vnitřními přístroji a poseté leskle zlatými svírkami. Humři žili ve vzduchoprázdnu, byli to postlidé bez tváře, oči a uši měli napojené na senzory, jimiž byl jejich skafandr prošpikován. Pilot nejedl. Nepil. Tělesné procesy fungovaly v rámci uzavřeného cyklu jeho schránky.

strana 385

■ SX39

[Konstantin] Zorničky umělých očí neměl stejně velké; viditelně se rozšířily a snažily se zaostřit. „Abelarde? Jsi to ty?“

strana 390

■ SX39

[Konstantin] „Od... od Arény mám potíže s vnímáním všech rozměrů. Proto mi dali nové oči. Ty vidíš rozměry za mě.“

■ SX21

■ SX40

„Podej mi ruce.“

Lindsay se k němu natáhl. Konstantin mu ruce sevřel. „Obě jsou už kovové?“

„Omlouvám se, Filipe.“

„To nic. Všechny naše překrásné stroje...“ Konstantin se krátce zachvěl. „Měj se mnou strpení, nepotrvá to dlouho.“

strana 393

■ SX21

■ SX40

Viděl, jak se v chodbě vznášejí jeho šaty. Umělé paže mu pomalu vylétly z rukávů a táhly za sebou drahé elektrické obvody. Prázdňá lebka, podepřená čistě bílým žebříčkem obratlů, s úsměvem sklouzla pod límec kabátu.

Příloha 11: Zmínky o tělesných modifikacích v románu Blade Runner

strana 114

■ B1

Jakže kdysi existoval opravdový Garland,“ užasl Phil Resch. „A někdy za pochodu byl nahrazen.“ Jeho žraločí hubený obličej se svraštil, jak se snažil pochopit. „Nebo... mě impregnovali falešným paměťovým systémem. Možná si z celé té doby pamatuju jenom Garlanda. Ale...“ Jeho obličej, zrudlý stále větší námahou, se nepřestával křivit a křečovitě stahovat. „S falešným paměťovým systémem se vyskytují jenom androidi, na lidech se ukázal neefektivní.“

Příloha 12: Zmínky o tělesných v antologii Zrcadlovky

Hadí oči

strana 29

■ Z1_1

Mám v hlavě dráty a ty mi říkáš, abych se cpal žrádlem pro kočky.

■ Z1_1

[...] volat na letectvo nemá smysl. [...] K odpovědnosti za tu zrůdnost, co měl v hlavě, se přihlásit nehodlali. To, čemu George říkal *had*, letectvo nazvalo 'technologie efektivního lidského rozhraní', a o žádných potížích, které se po propuštění ze služby mohly projevit, nechtělo slyšet.

■ Z1_1

[...] zavolej SenTrax a zeptej se, jestli je pravda, že s tou stvůrou, která mě chce připravit o duši, můžou něco udělat?

strana 30

■ Z1_1

Šťěstí? Snad. Do hlavy mu nacpali dráty a řekli: počkej, až to začne. [...] A230 létalo na samé hranici nestability, každá kontrolní ploška měla svou banku mikopočítačů, která ji sledovala, a ty všechny byly ve spojení s hadím mozkiem letového a palebného asistenta, jemuž z každé strany jícnu vybíhaly dva černé miloprenové kabely – ach, ano, když při startu došlo k propojení, nervy se mu rozechvěly kostrou letadla a tělo se rozezpívalo identitou a silou.

■ Z1_1

Vrazili mi propouštěcí list a řekli běž. [...] Nechali mu všechny modifikace a hlavu plnou hardware, který si od té doby začal žít vlastním životem.

■ Z1_1

Tenhle byl šest měsíců mimo službu a to, co mu felčari od letectva udělali z hlavy, pomalu ztrácel.

strana 32

■ Z1_1

„Vyprávějte mi o tom hadovi,“ vyzval George Hughes

„Co chcete vědět?“ Je to implantovaný svazek...“

„Ano, to vím. Ale to není důležité. Popište mi své zkušenosti.“

[...]

„Začalo to jen takovým neurčitým, zvláštním pocitem. Připadal jsem si duchem nepřítomný, izolovaný, ale hlavu jsem si z toho nedělal. [...] Cítil jsem se *vážně divně* – možná jako bych měl infarkt nebo mrtvici. Slova z holovize nedávala smysl a všechno bylo jakoby pod vodou. Pak jsem najednou byl v kuchyni a vytahoval z ledničky všechno, co jsem tam měl: lančmít, vajíčka, máslo, pivo, prostě všechno možné. Stál jsem a všechno to hrnul z přihrádek na zem. Rozbil jsem vajíčka a vysál je rovnou ze skořápek, máslo jsem spolykal po velkých kusech, vypil všechna piva – první, druhé, třetí, jak to říkám.

George měl při vzpomínání oči zavřené a cítil, jak se v něm znovu vzdouvá strach, který tenkrát poznal poprvé. „Nevím, jestli jsem to dělá já... rozumíte mi? Chci říct, že jsem tam seděl, ale zároveň jako by ten člověk u mě doma byl někdo jiný.“

„Had. Jeho přítomnost působí jistě... potíže. Jak jste se s nimi vyrovnal?

„Zařal jsem zuby a doufal, že se to nebude opakovat, ale přišlo to zas a tentokrát jsem se sebral, šel za Walterem Reedem a řekl mu hele, mám tyhle *stavy* a co jako mám dělat.

„Tvářili se, že to chápou?“

„Ne. [...] Nakonec stejně řekli, že je to problém pro psychiatra a poslali mě do cvokhausu.“

strana 33

■ Z1_1
„Myslím, že had mě donutil změnit názor.“

■ Z1_1
George... teď potřeboval špetku štěstí, protože byl jedním ze statisticky nevýznamného množství těch, pro něž se TELR stalo poukazem na zvláštní formu šílenství.

strana 34

■ Z1_2

■ Z1_1

Na bledé kůži levého ramene měla [Lizzie] vytetovanou červenou růži, od níž obloukem zabíhal zelený stonek mezi nahá ňadra, kde ze zabodnutého trnu prýštila stylizovaná rudá kapka krve. Podobně jako George měla pod bradou lesklé kabelové spojky.

[...]

„Tebe verbovat nemusím. Vidím, že jsi náš.“ Zlehka se ho dotkla pod bradou, kde se blýskaly kabelové spojky.

strana 35

■ Z1_2

■ Z1_1

Třel ji nosem na šíji, snažil se slízal jí z levého ňadra kapku krve, zkoumal jazykem její krásné bílé zuby, měl pocit, že jsou propleteni, jako by je spojovaly dráty, zapojené do lesklých obdélníků pod bradami.

strana 36

■ Z1_1

„Nechtěj nic složitějšího, jenom perfy- periferie. Ty a já jsme součástí stroje, nic víc. Alef má všechny možné vstupy – video, audio, detektory záření, teplotní čidla, satelitní přijímače – jenže ty jsou tupé. Když Alef něco chce, tak to dostane, to už vím. Chce nás využít, a to je vše oč tu běží. Ber to jako čistý výzkum.“

strana 37

■ Z1_1

Pod vytaženou černou plastovou trubicí holooptického projektoru od Sony se vznášel mozek. Uříznuté optické nervy z něj trčely jako hmyzí tykadla. Hughes přešel prsty po klávesnici a orgán se natočil tak, aby se dívali na jeho spodní stranu. „A máme to tady,“ řekl Charley Hughes. Z mozku visela jemná pavučina stříbrných drátků, ale vypadal normálně.

„Mozek George Jordana,“ prohlásil Innis. „S napojeními. Moc hezký.“

„Když se na to dívám, tak mám pocit, jako bych přihlížel vlastní pitvě. Kdy budete moci operovat, vyndat mi to svinstvo z hlavy?“

„Chtěl bych vám ukázat pár věcí.“ Charley Hughes zadal něco na klávesnici, zahýbal plastovou myší vedle konzole a závity zbrázděná šedá kůra zprůhledněla a odhalila šerveně, modře a zeleně obarvené struktury pod ní. Hughes sáhl doprostřed mozku a zařal pěst uvnitř modré oblasti na horním konci míchy.

„Tady se elektronické spoje mění na biologické – ty malé uzlíky na pseudoneuronech jsou bioprocesory a napojují se na takzvaný ‚r-komplex‘, který jsme zdědili po našich plazích předcích. Pseudoneurony pokračují až do limbické soustavy – savčího mozku, jestli chcete – a právě tam do hry vstupují emoce. Ale další zásahy jsou prostřednictvím RAS, retikulárního aktivačního systému, v neokortexu a v corpus callosum, Napojení jsou také na optickém nervu.“

„Tuhle hatmatilku jsem už slyšel. Co mi tím chcete říct?“

„Implantáty není možné odstranit, aniž by vaše nervové mapy ztratily řád,“ objasnil Innis. „Nemžeme je dát pryč.“

„Do prdele, člověče...“

„Had se sice odstranit nedá,“ ozval se Charley Hughes, „ale možná ho jde zkrotit. Vaše potíže vyvolává jeho necivilizovaná, nekontrolovaná povaha – mohl byste říct, že má prehistorické chutě. Nějaká stará čísta všeho mozku získala moc nad neokortexem, který by správně měl být řídicí.“

Spoluprací s Alefem by se mohlo podařit tyto... *tendence* začlenit do vaší osobnosti, a tak je zvládnout.“

strana 38

■ Z1_1

Ze šije mu [Georgeovi] vybíhaly dráty tělové barvy a mizely v chromových deskách zapuštěných do podlahy.

„Nejdřív provedeme zkušební program,“ řekl Innis. „Charley ti bude posílat vjemy – barvy, zvuky, chuti, vůně – a ty mu řekneš, jak je vnímáš. Potřebujeme mít jistotu, že máme čisté rozhraní. Odříkávej nahlas, Georgi.“

[...]

Růžové stěny zčervenaly, světlo blýsklo a George sebou v hamaku škulbl. Ve středním uchu zaslechl hlas Charleyho Hughese.

„Začínáme.“

[...]

Když se připojil Alef, místnost zmizela.

Matrice 800 na 800 – šest set čtyřicet tisíc pixelů, které se skládaly do optického obrazu – pozůstatek supernovy Cas A, mračno prachu pozorované smícháním rentgenových paprsků a rádiových vln z HEHOO, vysokokoenergetické observatoře na vysoké dráze, patřící NASA. Geroge žádný obraz neviděl – poslouchal uspořádaný, účelný proud informací.

Přenos bytů: 750 milionů skupin tryskající ze satelitu [...]. Uměl je číst.

„Všechno jsou informace,“ pronesl hlas. Tón nebyl bezbarvý, ale byl bezpohlavní a jakýsi vzdálený. „Co známe, to jsme. Jsi teď na nové úrovni. To, čemu říkáš had, se nedá postihnout jazykem – existuje to v prelingválním modu – ale mým prostřednictvím se to dá manipulovat. Nejdřív se ale musíš naučit kódy obsažené v jazyce. Musíš se naučit vidět svět tak jako já.“

strana 41

■ Z1_2

Pohled mu [Georgeovi] padl na rudou kapku na bílé oblině řadra a ucítil, jak v něm něco ožívá. Popadl ji za přední část kombinézy a roztrhl ji až do rozkroku. [...] Oboustranné poznání mezi nimi přeskočilo jako statický náboj: hadí oči.

strana 42

■ Z1_1

Připadal si [George] jako hadova hračka zbavená vlastní vůle.

■ Z1_1

„Alef nám řekl, co se stalo,“ promluvil Innis.

„Jak se to, ksakru dozvěděl?“ zeptal se, ale hned si vzpomněl na vyduté skleněné kroužky zazděné do stropů [...]

„Vážně? A co povídal o hadovi, Innisi? Řekl ti, co se sakra podělalo?“

„Není to had,“ namítl Innis.

„Říkej tomu *kočka*,“ promluvila Lizzie, „jestli tomu musíš nějak říkat. Savčí chování, Georgi, chování hárající kočky.“

Známy hlas – klidný, chladný – se ozval z reproduktorů ve stropě místnosti. „Snaží se ti něco říct, Georgi. Žádný had neexistuje. To jenom ty chceš věřit, že máš v sobě něco z plaza, co v tobě sedí, chladné a nad věcí, a libuje si ve zvláštních rozkoších. Ale je to tak, jak ti doktor Hughens vysvětlil: ten implantát je tvou organickou součástí. Už se nemůžeš vyhýbat odpovědnosti. Patří k tobě.“

strana 43

■ Z1_1

Na operačním stole u Waltera Reeda – připadalo mu to jako před tisíci lety, jak se chirurgický tým scházel a jeho pochybnosti odplavovala chladná chemická vůně, která jím stoupala na vlně temnoty – se rozhodl podřídit, zlákaný tou krásnou cizí představou (stát se součástí stroje, cítit v sobě jeho chvění a řídit ho), hypnotizovaný vizí toho nevýslovného svistotu, té výšky. Ano, když poprvé seděl v A-230, tak cítil – rozšířené nervy, z vláken rozběhlé po těle, napojené na sílu, která tolikrát

přesahovala jeho... Chtělo se mu udělat na obloze vývrtku, nechat se unést silou své vůle. Koupil si příjemný technický sen...

■ Z1_1

„Musíme si promluvit,“
Otevřel jí dveře a zeptal se: „O čem?“

[...]

„O tomhle.“ Vzala ho za ruce a vmáčkla mu ukazováček do kabelových spojek na své šiji. „Zkus naši odlišnost cítit.“ Jemná ocelová mřížka pod prsty. „To, co nikdo jiný nezná. Co jsme a co můžeme. Vidíme jiný svět – Alefův svět – saháme do sebe hlouběji, prožíváme impulzy, které zůstávají jiným skryty, které popírají.“

„Ne, do hajzlu, to jsem nebyl já. To byl – můžeš tomu říkat jak chceš: had... kočka...“

„Schválně ze sebe děláš hloupýho, Georgi.“

„Prostě tomu nerozumím.“

„Tak porozumíš. Chceš se vrátit, ale není kam. Žádná rajská zahrada na tebe nečeká. Všechno co je, je tady.“

strana 44

■ Z1_1

Nedokázal žít s hadem. A určitě nestál ani o kočku. Ale kolikrát je horší, jestli není žádný had ani žádná kočka – jen on sám naprogramovaný na zvlášť odporné formy žravosti a prudký chtíč uvězněný v zavřeném jím. [...] ...ach, a co dál? Prznění dětí? Vražda?

[...]

Říkejte tomu, jak chcete; bylo to vzhůru a pohybovalo se to v něm. S veškerou zuřivostí, chtíčem... a chutí. *Ať jdou všichni k čertu, Georgi, vyzývalo ho to, shoříme spolu.*

strana 45

■ Z1_1

[...] „Chceš zemřít?“

„Ne, ale taky nechci být sám sebou a umřít je asi tak jediná alternativa, která mě napadá.“

„Proč nechceš být sám sebou?“

„Protože se sám sebe děším.“

Jedna část George si všimla, že to, co se tu odehrává, je známý dialog mezi bláznem a hlasem rozumu. Proboha, udělal jsem sám ze sebe rukojmí.

„Už to nechci.“ Vypnul rádio a cítil, jak v něm sílí vztek, had běsnění.

[...]

Chci něco zabít.

[...]

To uvnitř se začalo neartikulovatelně vyptával, ale Georgeovi to nevadilo; už se rozhodl a říkal si tak fajn, shoříme spolu. Riskoval, když si nechal do hlavy dát dráty, a teď viděl, která strana kostky padla – máš to – *hadí oči*, takže nezbývá jiná možnost, než najít si rychlou smrt, nějakou, která by za to stála – popadnout oho všivého hada a stylově ho zabít.

strana 47

■ Z1_1

Od okamžiku, kdy se mu do hlavy dostaly implantáty, byl na kritickém seznamu. Zbývalo zodpovědět jediné – najde se nový George, takový, který dokáže s hadem žít?

■ Z1_1

Charley Hughens nemíval vize, ale jednu měl: George a Lizzie spojení s Alefem a mezi sebou navzájem, dráty zladené světlem, a ti dva spolu prožívají intimní vztah, jaký bude dopřáno poznat jen takovým jako oni.

strana 48

■ Z1_1

[Lizzie:] „Jakmile had pochopí, že raději umřeš, než bys mu nad sebou dopřál moc, zvítězil jsi.“

Minutu ticha za rokenrol...

strana 51

■ Z2_1

Haló, haló, hledá se asi čtyřicetiletá syntoška.

■ Z2_1

Když jsem tak kejvla hlavou, na něco jsem se napojila. Byl to jen primární impulz, ale i na ten se skvěle tapnu. Bitevníku, kdybys mě teď jen mohl vidět. Když mě nakonec flojdi lapli, byla jsem už pěkně rozjetá.

strany 52-53

■ Z2_2

■ Z2_3

■ Z2_1

Sedmnáctiletý kluk s potetovanými tvářemi a rozeklaným jazykem se ke mně naklonil a zasyčel jako had.

„Ssssyntošššška.“

Ty čtyři kolem něj ožili.

„Kde...?“

„Čí...?“

„Tady...?“

„Rokenrolová ssssyntošššška.“

Ta dáma mě poznala. Nepodobala se nikomu, koho znáte, a jestli měla srdce, tak ho neměla ni trochu zaprášený. V porovnání s každým syntošem (tedy automaticky hříšníkem) byla něco jako Panenka Maria.

strana 53

■ Z2_3

„Jak můžeš jít s rozeklaným jazykem?“ zeptala jsem se Potetovaný tváře. Ukázal mi to. Malý strojek pod jazýčkem, skoro jako zip.

■ Z2_3

„[...] Oley.“ Ukázala na sebe. [...] „Percy.“ Velký kluk. „Krait.“ Pan Jazyk.

strana 54

■ Z2_1

Na počátku neměli syntoš a člověk moc společnýho. Víím to, protože jsem dost stará na to, abych si to pamatovala.

strana 55

■ Z2_2

Teď Krait – klouzal po zvuku, sem a tam. Zapomeňte na jeho tetovaný tváře, tenhle kluk měl talent. Nikdy byste to do něj neřekli, ale prostě uměl.

■ Z2_1

Jejich techové [technici] se mnou zacházeli jemně, když mi z mojí zmučený, starý, zneužitý, pulzující, zdrcený a hříšný hlavy vytahovali zástrčky a zakrývaly zásuvky.

■ Z2_1

„Kde jste sakra sehnali takovýho syntoše?“

„Syntetizéra,“ zašeptala jsem ze spánku. To správný slovo je syntetizér, můj milej.“

strana 56

■ Z2_1

A pak retrospektiva, jak jsem v kokonu se všema zásuvkama zapojenýma a s Bitevníkem skrz dráty rockuju, dávám mu až do morku kostí, bez toho by se Bitevníkem nikdy nestal [...].

■ Z2_1

A pásky nebyly ani zdaleka tak dobrý jako to, co se vám děje v hlavě, rokenrolový vize přímo z mozku.

■ Z2_1

Potřebujete syntézu, a na tu si pořídíte syntetizéra, ne tradiční přístroj, ale něco – někoho – kdo usměrní skupinový myšlení, vyhecuje jednotlivý televizní dušičky ve skupině, protřepe a přivede tam, kam by samy nikdy nevyšplhaly. A pak se rokenrolovým idolem může stát kdokoli. Kdokoli!

Nakonec nemuseli hrát na nástroje, když nechtěli. A kdo by se otravoval.? Ať se syntetizér napojí na jejich představy a vynese je na Olymp.

Syntetizér = syntoš = hříšník

strana 57

■ Z2_1

„Nebudu hřešit za Bitevníka a nebudu hřešit za vás. Jestli mi zase chcete jednu vrazit, tak si poslužte. Vytrhněte mi zásuvku, není nad afázii.“

■ Z2_1

Jo, ten jejich poslední syntoš se na mě taky přišel mrknout. Byla jsem zvědavá, jestli mu bude z tesáků kapat jed, jestli mi bude vyhrožovat, že mě zabije. Ale byl to jenom chlápek stejně starej jako já a zásuvky měl zakrytý dlouhým hárem (mně je buřt, jestli sou vidět nebo ne).

strana 5z8

■ Z2_1

[...] a tak jsme rockovali dohromady, dokud si pro mě Bitevník nepřišel.

Vešel do místnosti jako páv, vlasy měl vyfoukaný (to aby nebyly vidět zásuvky) [...]

■ Z2_1

„Chci si zajít do nějakýho lacinýho baru a tancovat, dokud se mi nezačne kouřit ze zásuvek.“

■ Z2_5

„A ty už jseš stará rachejtle, i když jsem na tvejch plastikách utratil majlant. Copak ti nedávám všechno? [...]“

Kluci ze Čtyřstý

strana 71

■ Z3_1

Je náš šéf, je náš kápo. Má šedivý rty a hubu od ucha k uchu, naříznutou viksláckým skalpelem. Šlape si na jazyk.

■ Z3_2

Mlčky příkyvuju. Nemám jazyk. Od převýchovy jenom huhlám, to když jsem si ve dvanácti otevřel hubu na strážního chytrobota.

■ Z3_1

„Ať už je to cokoli, třeba to tu chce zůstat,“ povídá Sekáč a snaží se zazubit jenom prostředkem papuly. „Třeba jsou tu nadobro.“

strana 72

■ Z3_1

Jediná stříbrná kulka je pocákaná jeho krví. Schovává si ji na toho Viksláka, co mu rozpáral hubu, na Viksláka jménem HiLo.

strana 73

■ Z3_3

O válce nám řekli sotva to, co by se za Vaveovu bradavku vešlo; nechal si ji vykutat a osadit metačem výbušnejch šipek.

■ Z3_2

■ Z3_4

U sloupu Federace, odkud ovládají stroje a lidi ve Fun City, mi mistr nápravář ustříhнул jazyk a začal stříhat i dole. Nedodělal to. Společná jednotka Kvazíků a Mufů, pod vedením mých Bratrů, mě osvobodila.

strana 75

■ Z3_1

„Nazdárek, HiLo,“ povídá Sekáč. Culí se od ucha k uchu; kdyby tehdy měl svou stříbrnou kulku, nemusel by mít tak širokou hubu.

■ Z3_5

[Sekáč]: „Pod kůží mám další fajnový věcičky, šéfe. Vypadáš jako přejetej. Kde máš partu?“

strana 77

■ Z3_1

„Máš ještě tu zubatou šavli?“ povídá Sekáč.

„Tuhle krasavici?“ HiLo švihne zdravou rukou a v dlani se mu objeví skalpelová čepel.

Sekáč nasadí nepřítomný pohled a stiskne rozseknuté rty. „Budeš ji potřebovat,“ povídá.

■ Z3_6

I beze zbraní by ale s těma pomalovanejma očima, geometrickejma kerkama na ksichtě a sestříženejma barevnejma drdolama vypadali drsně.

strana 77-78

■ Z3_6

Jsou to samý holky. Mrcha zvedá baterku, ale jedna s modrejma trojúhelníkama na tvářích a blond drdolem mu ji vykopne z ruky.

strana 80

■ Z3_6

Modrý oči se jí zatáhnou a pod modrejma trojúhelníkama zrudne jako strup.

Slunovrat

strany 87-88

■ Z4_1

„Vy jste ten drogový umělec.“ Reportér jej odtáhl stranou. Na kamenné tváři vykouzllil rozpačitý úsměv. „Case, Cane...“ Zafukal si na paměťový čip za uchem.
„Cage...“

strana 89

■ Z4_2

Wynne si oholila hlavu a místo pramenů jí zbyl jen ježatý duhový vějíř natužených vlasů od ucha k uchu. Zdálo se, že má i novou barvu pleti. Modrou.

strana 95

■ Z4_3

■ Z4_4

■ Z4_2

Aby se dostal na Akademii, musel si nechat voperovat kochleární implantát, protože špatně slyšel. Když už byl v tom, nechal si ještě přistříhnout uši. Všechno tělesné ochlupení měl vyholené, až na černý kartáč na hlavě. Stejně jako Wynne měl světle modrou kůži, za určitého osvětlení vypadal jako mrtvola.

strana 105

■ Z4_5

Cage si tehdy myslel, že efekt bude nutno vyvolat elektrochemicky, interakci psychoaktivních drog a elektronické stimulace mozku. Asi bude nutné do mozku něco implantovat. Ale průzkum trhu ukázal, že veřejnost se zásuvky v lebce bojí. A lidem s implantátem se začalo říkat zombíci.

strana 113

■ Z4_6

Vedle Cage stála tlustá žena a světélkovala. Až na vysoké kožené kozačky byla nahá. Její kůže vydávala jemné nazelenalé záření; bradavky, vlasy a veškeré ochlupení svítilo jasně oranžově. Když se pohnula, tuk se na ní vlnil jako měsícem ozářené moře. Pomyslel si, že je to jen další halucinace. I když velice podivná.

„Vidíš to co já?“ zašeptala Wynne.

„To je světluška.“ Tod se vůbec nesnažil ztišit hlas a tlustá žena se k nim otočila.

Wynne přikývla, jako že rozumí. Cage jí zašeptal do ucha: „Co je to světluška?“

„Má v kůži světélkující barvivo,“ odpověděla mu rovněž šeptem.

Tod na ní namířil kamery a zasmál se. „Víte, jak je to karcinogenní? Osmdesátiprocentní úmrtnost po pěti letech.“

Žena se na něj otočila. „Je to snad moje tělo, ne?“ Cage zarazilo. Že Toda objala kolem pasu. „Děláš klip, fešáku? Budu tam taky?“

„Jasně,“ ujistil ji. „Každému jeho deset minut slávy... Jsi úžasně fotogenická, světluško.

Proto ses taky nechala přebarvit.“

Petra

strana 128

■ Z5_1

Kastrace a popravy tehdy patřily mezi to málo radostí, které měli; také jsem si v nich liboval, ale tentokrát mi na obětech záleželo, a proto jsem měl starosti.

strana 134

■ Z5_1

Věděl jsem, co přijde. Nejdřív ho stařena vykastruje a pak mu muži useknou hlavu. Byl oblečený do červeného šatu odsouzenců, na kterém není vidět krev. Vzrušení z krve, to bylo to poslední, co by si biskup přál. Dole čekali vojáci, aby prostor očistili voňavou vodou.

Dokud nás lidské hlasy nerozdělí

strana 143

■ Z6_1

Vrátil se světlem zpátky a spatřil ji.

Ten jas ji oslepil, jako každého volně žijícího tvora. Dlouhé rovné vlasy jí od ramen splývaly vzhůru a ztrácely se ve tmě; špičky nahých ňader byly eliptické a v noční vodě měly nachovou barvu.

Nohy se spojovaly do zeleného, šupinatého ocasu.

Campbell poslouchal vlastní chrčivý dech v regulátoru. Všiml si rozestupu jejich lícních kostí, bledosti očí, vystrašeného chvění žaber na krku.

strany 153-154

■ Z6_1

„Máme doslova revoluční laserovou chirurgii a transplantační metody.“

„Tak odtamtud je ona,“ zeptal se Campbell a ukázal na fotografii.

Hlas doktorky Kimberlyové se prohloubil. „Nechápete, že to jde jedno s druhým? Pro transplantace musíme umět klonovat buňky dárce. Pro klonování buněk musíme ovládat laserové manipulace s geny...“

„To vaše buňky klonovali? Na zkoušku?“

Pomalou přikývla.

„Něco se stalo. Vyrostla, ale přestala se vyvíjet, od pasu dolů zůstala v embryonální podobě.

Nedalo se s tím nic dělat... Nic víc, než tohle.“

Campbell se na delší dobu zahleděl na fotografii. Ne, žádný romantický mýtus, jak si původně představoval. V ostrém světle blesku ocas vypadal jako z vosku, ploutve víc připomínaly nevyvinuté nohy. Ohromeně si ji prohlížel a cítil, jak se mu zvedá žaludek. „Měli jste ji nechat umřít.“

„Ne. Byla moje. Moc toho nemám a jí bych se nevzdala.“ Kimberlyová zaťala pěsti, ruce měla svěšené podél těla. „Není šťastná, ví, kdo jsem. Myslím si, že svým způsobem se o mě zajímá.“ Odmlčela se a sklopila oči na podlahu. „Jsem osamělá žena, Campbelle. Ale to přece víte.“

Campbell měl sucho v krku. „A co bude se mnou?“ zachroptěl a podařilo se mu polknout. „Zemřou?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Vy také ne...“

strana 154

■ Z6_1

Campbell plaval k bariéře. [...] Snadno sestoupil do čtyřiceti metrů. Voda chladila, na holou kůži to bylo příjemné. Dostal se na druhou stranu a pomalu se vzdaloval od hluku a zápachu ostrova, vstříc jakési prapůvodní vidině klidu a bezčasovosti.

Jak plaval, žábry se mu ladně vlnily.

Volná zóna

strana 159

■ Z7_1

Odstávající uši zdobilo množství náušnic a rezavě hnědí vlas trčely na všechny strany jako jehelníček.

■ Z7_2

„Jestli chcete bejt minimo můžeme rovnou střelit ty posraný kytary a napíchnout se na dráty,“ odpovídal jim Rickenharp.

A jeho bubeník měl tak málo taktu i inteligence, aby opáčil: „No, kurva, třeba bysme se na ně měli napíchnout.“

strana 160

■ Z7_2

Basák Julio poznamenal technickým žargonem cosi tak blbého, že se Rickenharp ani neobtěžoval si to přeložit – navrhl, aby za frontmana najali drátáka – a když mu Rickenharp neodpověděl, naštvál se a tentokrát on opustil zkoušku. Technici byli strašně nedůtkliví.

Na kapelu se pomalu zapomínalo. Vlak se zastavil mezi stanicemi. Měli hrát krátký blok k tanci jako předkapela nějakým drátářům a Rickenharpovi se do toho nechtělo, ale podepsali smlouvu a navíc cítil určitý dluh vůči množství staromilských fanoušků na Volné zóně. Smete ty dráteníky z pódia.

strana 161

■ Z7_3

Rickenharp se díval na [minimona oblečená v] černé či šedivé jednobarevné tuniky a saka, černé náramkové telefony, dokonalou uniformitu; na stejně opálení obličejů a v každém levém uchu jedinou náušnicí se znakem Kolonie První krok.

■ Z7_2

Začalo první drátářské [NewHopeovo] číslo.

strana 162

■ Z7_2

■ Z7_4

■ Z7_5

NewHope vyběhl na pódium. Drátář. Byl nevýrazný a chirurgicky zbaven pohlaví: radikální minimono. Dával to najevo i nahotou; měl na sobě jen černý a šedý sprej. Jak asi chčije? Pomyslel si Rickenharp. Nejspíš tím nenápadným záhybem v rozkroku. Tančící manekýn. Centrum sexuality v mozku mu každý týden v zákonně kontrolované katarzi vybudila chromová elektroda připojená do lebky. Ale byl tak hubený, že se možná ilegálně napojuje na cerebrostimulátor na černém trhu.

■ Z7_2

Dráty vedené z NewHopeových rukou, nohou a trupu byly připojené na snímače v pódium, takže vypadal jako obráceně přivázaná loutka. Ale to on byl loutkářem. Táhlý pohřební kvil, ozývající se ze skrytých reproduktorů, byl vyluzován svalovými stahy jeho paží, nohou a těla.

strana 163

■ Z7_6

■ Z7_7

Díval se, jak do klubu vešla chaotička a hned si připadal méně osamělý. [...] Prsa měla obnažená a do obou bradavek vetknuté tenké šroubky. Minimona ji znechuceně pozorovala. Minimono totiž tíhne k prudérnosti a přitahovat pozornost k prsům považuje za nespolečenské a netaktní. Široce se na ně usmála. [...] Zuby měla sbroušené.

strana 164

■ Z7_8

Rickenharp poslouchat vzácný pásek Velvet Underground z roku 1968. Napíchl ho do naslouchátka za uchem.[...] Zašrouboval si naslouchátko hloub do sluchovodu, aby mu vibrace zněly i kostí kolem ucha; mrazení, které jím procházelo sladěno s kytarovými akordy.

strana 165

■ Z7_1

José po levici měl pod očima kruhy, které skvěle doplňovaly půltucet kulatých náušnic, [...].

strana 166

■ Z7_2

Rickenharpovi vadilo, že José chce angažovat minimono drátaře, což se neshodovalo s duchovním étosem skupiny, a že je pro to ochoten obětovat Rickenharpa. Nahradit ho dráteníkem.

■ Z7_1

V uchu měl [Julio] masivní stříbrnou náušnici a chodil v klasické rockerské černé kůži jako Rickenharp.

strana 184

■ Z7_1

Ale opravdové minimono by se k němu nehlásilo kvůli svítící náušnici na které postupně naskakovala slova v droboučkých písmenech: *Komu... se to... nelíbí... ať mi... vyliže... prdel... Komu... se to... - Řekli by, že je to moc „síťářské“.*

Stone žije

strana 195

■ Z8_1

(Vzpomínka: nesnesitelná žhavá bolest, když malému uličníkovi, který je nachytal při porcování mrtvol, vydloubli oči. [...])

strana 198

■ Z8_2

„Tohle je model očí, které ti implantujeme, přímo v životní velikosti,“ informoval ho doktor a vtiskl mu do ruky studenou kouli.

Stone ji nevěřícně tiskne.

„Srdcem tohoto očního systému jsou CCD prvky. Každá částice světla, každý foton, který na ně dopadne, z nich vyrazí jeden nebo více elektronů. Ty elektrony se zachycují jako spojitý signál, který se přes čip s interpretačním programem dostane do tvého optického nervu. Výsledek: dokonalý zrak.“

Stone stiskne model tak prudce, až si udělá modřinu.

„Ty oči budou trochu šokovat a na kráse ti asi nepřidají. U takového mladého muže bych osobně doporučoval spíš organické implantáty. Váš chleboďárce však moji představu nesdílí, a tak zůstaneme u dokonalého zraku. A to jsem se nezmínil o několika dalších výhodách.“

Stone se na ně nevyptává, ale doktor mu je vyjmenuje tak jako tak.

„Za pomoci několika mnemotechnických klíčových slov, na něž je čip naprogramován, můžeš ovládat několik funkcí.“

Zaprvé: v RAM čipu můžeš uložit digitalizovanou kopii jakékoli scény, kterou jsi zažil, a později si ji můžeš přehrát. Když pomyslíš na klíčové slovo, scéna se odehraje, jako bys ji viděl přímo před sebou bez ohledu na to, co tam doopravdy máš. Do reálu se dostaneš dalším klíčovým slovem.

Za druhé: když snížíš procento fotonů konvertovaných v elektrony, můžeš se bez obav dívat přímo do slunce nebo do plamene svářečky.

Za třetí: když upraviš poměr mezi fotony a elektrony směrem nahoru, slušně uvidíš i za bezměsíčné noci, jen ve svitu hvězd.

Za čtvrté: můžeš generovat obraz s falešnými barvami, což ti umožní pořádné zvětšení. Černá se bude tvému mozku jevit jako bílá, můžeš si nasadit růžové brýlky... cokoli... A to by bylo asi tak všechno.“

„Jaký je časový harmonogram, pane doktore?“ zeptala se June?

[...]

„Počítejme den na vlastní operaci, dva dny na zrychlené uzdravení, týden na trénink a zhojení... no, řekněme dva týdny... maximálně.“

strana 199

■ Z8_2

New York, kaňony ze skla a oceli – hrdá a vzkvétající svaz Zón Volného Podnikání – deset odstínů chladné modři, která se rozpíná k severu. Ulice, které proudí s geometrickou precizností jako vzdálené řeky na dně kaňonů, vypadají jako krev v tepnách. Na východě a západě se dají rozeznat žlutozelená ramena Hudsonu a East River. Central park se tyčí jako zeď slunečnicové žlutí ve středu ostrova. Na severovýchod od parku se černá putina Brungle.

Stone si ten obraz vychutnává. Zrak, dokonce i nejasné skvrny, byl před několika dny nepředstavitelný poklad. A to ho ještě obdarovali něčím extra – tou úžasnou schopností změnit všední svět v nablýskanou říši divů. Skoro se tomu nedá uvěřit.

Přepíná zrak do normálního režimu, protože je momentálně přesycen. Město se okamžitě vrátí k tradičním barvám – ocelově šedé, azurové, zelené. Výhled je pořád skvělý.

strana 199

■ Z8_2

Krom toho byl pevně zapleten ve smyslné síti zraku.

strana 200

■ Z8_2

(Je to podivný pocit pohybovat se takhle sebejistě, bez zastávek a pečlivého zkoumání!) Posledních patnáct dnů se horlivě učil zacházet s novými očima. Všechno, co mu doktor slíbil, se splnilo – zázrak zázraku mu otevřel nové obzory.

■ Z8_2

Výrazná brada, tenký nos, blondřaté strniště na hlavě. A oči: dvě temně černé polokoule složené z mnoha faset: nelidské. Ale jen mi je prosím neberte – udělám pro to cokoliv si budete přát.

strana 201

■ Z8_3

[Alice] Má krátké blond vlasy barvy kukuřice, tvář bez jediné vrásky, ale Stone tuší, že jí bedra tíží vysoký věk, [...].

strana 202-203

■ Z8_2

Úkol je titánský, neuvěřitelně komplexní. Stone si připadá jako hlupák, v životě se do toho neměl pustit. Ale co mu zbývalo, když nechtěl přijít o oči?

strana 205

■ Z8_2

Náhle se odtáhne. Představil si sebe až příliš živě: vyhublý nalezenec z městské stoky. Ani oči nemá lidské.

„Ne,“ uleví si roztrpčeně, „nemůžeš mě chtít.“

■ Z8_4

Scrafe je v Citrine Technologies šéfem bezpečnostního odboru. Tento podsaditý mužík, jehož obličej nic neprozrazuje, přijde Stoneovi nesmírně schopný, od permanentně depilované a potetované hlavy až k patě.

strana 206

■ Z8_3

[...] během těchto let Citrine Biotics vyvinuly technologii uhlíkových čipů: naprogramovaných mikrobiologických seskupení, která se pohybovala v krvi a udržovala tělo v bezvadném stavu. Finální výrobek, který Citrine nabízela těm, kteří si to mohli dovolit, znamenal převrat v antigeriatrických kúrách.

[...]

Entropie se nedá ošálit. Rozpad informace v DNA, který přichází s věkem, se nedá úplně zvrátit. Chyby se vrší jedna na druhou i přes úpornou snahu uhlíkových čipů. Tělo se nakonec poslušně vzdá silám přírody.

Prodloužený život Alice Citrine se chýlil ke konci. Vpadá mladě, ale jednoho dne selže v důsledku milionu špatných transkripcí nějaký životně důležitý orgán.

strana 208

■ Z8_2

■ Z8_5

Stone nastavil zrak na vysoký výkon, aby mohl mít větší potěšení z Junina těla vedle sebe. Zjistil, že bez dostatečného množství fotonů se barvy rozplíznou, ale že se tomu může vyhnout přepnutím do velmi ostrého černobílého režimu. Cítí se jako člověk z minulého století, jež se dívá na primitivní film. Až na to, že June je pod jeho rukama docela živá.

Junino tělo je protkáno sítí měkce zářících nitek, skoro jako tajemná soustava kapilár v jádru budoucího Maa/Konfucia. Podle nejnovější módy si nechala implantovat složitou soustavu subdermálních kanálků. Tyto kanálky plní syntetická luciferáza, enzym, jenž světluškám umožňuje vydávat charakteristické záření. Tyto kanálky může zapínat a vypínat podle libosti, a teď,

v dozvucích milování se zase rozsvítila. Její ňadra jsou mandalami studeného ohně, oholený Venušin pahorek spirální galaxií, která láká Stoneův pohled do svých nezměrných hloubek.

strana 209

■ Z8_5

June pomalu zhasíná své doutnající tělo.

■ Z8_2

Při prohlížení literatury o silikonových čipech, které má zabudované v mozku, narazil na jednu vlastnost, o níž se mu doktor nezmínil. Obsah RAM se dá ve zhuštěném signálu vyslat do samostatného počítače. Obrazy, které nasbíral si mlže prohlídnout kdokoli. S digitalizovanými obrázky se navíc dá pracovat, kombinovat je s dalšími digitalizovanými obrazy nebo grafikou a dát tak vzniknout nesmírně realistickým zpodobněním věcí, které nikdy neexistovaly. A ta lze samozřejmě vytisknout.

Stone byl vlastně živá kamera a počítač mu sloužil jako kompletní studio.

Začal pracovat na sérii obrazů June. Výtisky z barevné tiskárny se mu povaloval všude po pokoji, visely na stěnách, válely se pohozené na podlaze.

Junina hlava na těle sfingy. June jako La Belle Dame Sans Merci. Junina tvář našroubovaná na měšíc v úplňku, Stone spící na poli jako Endymion.

strana 211

■ Z8_3

Pane Stone, já mám plné ruce práce zůstat na živu. A tím nemyslím svoje tělo – o to se starají čipy automaticky. Ne, mám na mysli atentáty.

strana 213

■ Z8_2

Náhle se ozve hlasité zapraskání, jako kdyby se naráz vybil tisíc oblouků statické elektřiny. V tom okamžiku se stanou dvě věci:

Stoneovi se zatočí hlava.

Oči mu pohasnou.

strana 214

■ Z8_2

„Zasáhli nás cíleným elektromagnetickým výbojem, který vyřadil veškerou naši elektroniku, váš zrak nevyjímaje. Možná jste při tom přišel o pár mozkových buněk, ale to se dá spravit.“

strana 214

■ Z8_6

A co June?

Zaskřehotá její jméno.

„Je mrtvá, pane Stone. Když jí útočníci sbalili a začali na ní pracovat, prokousla implantovaný váček s toxiny.“

Rudá hvězda, zimní orbita

strana 235

■ Z9_1

Andy přeletěl svoji společnici a připlul ke Koroljovovi. [...] Na pravém bicepsu měl vytetovaný balon a pod ním zkřížené blesky a nápis SUNSPARK 15, UTAH. „Nečekali jsme, že tu někdo bude.“

Příloha 13: Zmínky o tělesných modifikacích antologii Jak vypálit Chrome

Johnny Mnemonic

strana 16

■ Ch1_1

Ten večer stály u vchodu Magnetický psi ségry a já zrovna netoužil po tom, abych se musel pokoušet dostat ven právě přes ně, to teda v případě, že by to nějak neklaplo. Měly dva metry a vychrtlý byly jako honící psi. Jedna byla černá a ta druhá zase bílá, ale kromě toho byly tak identický, jak je to jenom s plastickou chirurgií možný. Už to spolu táhly léta a ve rvačce nikdy nevěstily nic dobrýho. Nikdy jsem nevěděl jistě, která z nich byla původně chlap.

■ Ch1_2

Já měl v hlavě zašitý stovky megabytů, takovej chytřej blbec, informace, ke kterým jsem neměl žádněj přístup. Ty mi tam nechal Ralfi. Zpátky už si ale pro ně nepřišel. Tyhle data mohl oživit a dostat ven jenom on, a to kódovaným heslem, který sám vymyslel. Já nejsem zrovna z lacinýho kraje, to je dobrý říct hned úvodem, ale v tomhle případě dosáhly přesčasy astronomickéjch hodnot.

strany 16 – 17

■ Ch1_3

Mladí bouchači, rozptýlení v davu, dělali svaly jeden na druhého a zkoušeli si ubohé a drze nezúčastněné úšklebky, a někteří z nich se tak ztráceli pod superstrukturami svalových transplantátů, že už snad ani nevypadali jako lidi.

strana 18

■ Ch1_2

[Johnny:] „Ale Ralfi, jasně že jsem, roztomilej a hodnej bambula, naládovanej k prasknutí implantama, do kterejch si můžeš odkládat to svý špinavý prádlo, když se jdeš poohlídnout po lidech, co by mě sejmuli. [...]“

strana 19

■ Ch1_2

Ralfi mohl samozřejmě použít kódovaný heslo, přehodit mě zase do geniálního idiota, aniž bych si z toho zapamatoval jedinou čárku. Překupníkovi, jako je Ralfi, by to normálně stačilo. Ale Jakuze ne. Jakuzi by se tutově musela domáknout o existenci miňáků, to za prvý, a nechtěli by se znepokojoovat tím, že by si někdo z mý hlavy vybral ty neurčitý a permanentní stopy po jejich programu.

strana 20

■ Ch1_4

Měl jsem jí taktak uvnitř svýho fixovanýho zornýho pole, štíhlá holka se zrcadlovkama, tmavý vlasy měla nahrubo zastřížený do divokých chumáčů. Na sobě měla černou kůži, rozepnutou, a pod ní tričko, úhlopříčně prostříhaný černými a rudými pruhy.

■ Ch1_5

Lewis podrážděně zasupěl a pokusil se jí plácnutím srazit ze židle. Z nějakýho důvodu se jí ale vůbec nedotkl, holce vylétla ruka vzhůru, a jako by se mu otřela o zápěstí, zrovna když jí míjelo. Jasná krev pokropila stůl. Křečovitě si ho držel, až mu zbělely klouby, a mezi prsty se mu řinula krev.

Měla snad prázdnou ruku, ne?

Bude potřebovat šlachovou sešíváčku.

[...]

„Radši by si měl zajít za zdravotákem, aby se mu na to číhnul,“ poznamenala. „Je to dost ošklivá řezná rána.“

strana 21

■ Ch1_4

„Mně říkaj Millions. Molly Millions. Šéfe, nechceš vocad' vypadnout? Lidi začínaj nějak civět.“ Postavila se. Měla na sobě kožený džíny barvy uschlý krve.

A já poprvý viděl, že ty zrcadlový čočky byly chirurgický inleje, stříbro jí hladce stoupalo od vysedlých lícních kostí a zalévalo oči v očních jamkách. Viděl jsem, jak se mi tam zdvojuje moje nová tvář.

strany 21 – 22

■ Ch1_6

Později jsem došel k závěru, že mu [ninjovi] museli amputovat kus levýho palce, někde za prvním článkem, nahradili ho protetickým koncem, pahýl pak vyvrtali a namontovali do něj špulku a pouzdro, vytvarovaný z jednoho z těch diamantovejch analogů Ono-Sendai. Na cívku pak pečlivě namotali tři metry monomolekulárního vlákna.

strany 22 – 23

■ Ch1_6

Při přehrání celý vzpomínky se objevuje Ralfi, postupující dopředu, ten malej technik se z ničeho nic přitáčí a uculuje se. Čistě jen náznak úklony, a přitom mu odpadá levej palec. Je to kouzelnický trik. Palec zůstává viset. Zrcadla? Drátky? Ralfi se zastavuje, zády k nám, v podpaží světlého letního obleku temnicí srpký potu. Ví to. Musel to vědět. A pak ta špička palce z nějakýho krámu pro vtípálky, těžká jako kus olova, začne opisovat oblouk, jako blesková finta s jojem, a neviditelný vlákno, který ji spojuje se zabíjácovou rukou, protíná horizontálně Ralfiho lebku těsně nad obočím, vystřeluje vzhůru, spouští se opět dolů a krájí hruškovité torzo diagonálně od ramene k hrudnímu koši. Řeže tak čistě, že dokud se nepřeruší synapse a první záchvěvy nepostoupí tělo gravitaci, vůbec mu neteče krev.

Ralfi se potácivě rozpadl v růžovém závoji tělních tekutin a ty tři kusy, které se k sobě nehodily, se koulely dál na dlažbu chodníku. V naprostém tichu.

strana 23

■ Ch1_4

Akorát vystrčila jedno zrcadlové oko za roh a referovala o jediném modulu Volkse před Letišťem, s blikajícími rudými světly. Smetali Ralfiho. Kladli otázky.

■ Ch1_7

„Má příkrmenej nervovej systém [ninja]. Udělali mu to extra na zakázku.“ Zazubila se a lehce zařičela rozkoší. „Toho frajera ale dostanu. Dneska večer. Je nejlepší, je to jednička a nejlíp placenej, prostě poslední výkřik techniky.“

■ Ch1_5

„Chiba. Jasně. Hele, Molly byla v Chibě taky.“ Ukázala mi ruce a roztáhla prsty. Měla je štíhlé, vybíhaly do špičky a proti nablýskaným nehtům barvy burgundského byly strašně bílé. Z osazení za nehty ihned vyjelo deset čepelí. Každou tvořil úzký skalpel ze světlemodré oceli s oboustranným ostřím.

strana 24 - 25

■ Ch1_2

„Takže ty jseš, Johnny-sane, dobře a nafest zaligrovanej? Bez toho hesla se ten program z tebe nedá vytáhnout?“ Vedla mě do přítmi, který čekalo za zářivým nástupištěm podzemky. Betonové stěny byly pokryté graffiti, který se za ty léta propletly do jedinýho metaklikyháku zuřivosti a frustrace.

„Ukládaný data jsou tam vkládaný pomocí modifikovaný řady mikrochirurgické protetik.“ Suchou verzi mého standardního kšeftařského okecávání jsem odřikával, jako když bičem mrská. „Klientův kód je uložen ve speciálním čipu, a kromě miňáků, o kterých my, co se v týhle branži pohybujeme, neradi mluvíme, neexistuje žádný způsob, jak to tvý heslo oživit. Nevytáhneš to drogama, nevyřízneš ho a nedostaneš ho ze mě ani mučením. Já ho totiž nevím, nikdy jsem ho neznal.“

„Miňáky? Ty plazivý krámy s chapadlami?“ Náhle jsme se vynořili na opuštěném pouličním tržišti. Přes provizorní prostranství zaneřádné rybími hlavami a hniječím ovocem nás sledovaly nepostizitelné postavy podobné člověku.

„Supervizní detektory kvantové interference. Používali je ve válce k vyhledávání ponorek, na vyčmuchání nepřátelských kybernetických systémů.“

„Jó? Takže výbavička válečného námořnictva? Z války? Tyhle miňáky by ten tvůj čip přečetly?“ Zastavila se a já cítil, jak na mě za těmi svými zdvojenými zrcadly upírá svůj zrak.

I ty primitivní modely by uměly změřit magnetický pole, který by bylo miliardkrát slabší, než je geomagnetická síla – je to, jako kdybys vytáhla zašeptání z bouřícího stadionu.

„Policajti už tohle dovedou, s parabolickými mikrofony a laserama.“

„Tvý data jsou ale stejně furt v bezpečí.“ Profesionální hrdost. „Žádná vláda by nedopustila, aby měli poldové miňáky k dispozici. Nedali by je ani vejšce od zpravodajské služby. Moc velká šance, že by docházelo k vtípkům mezi sekce; s velkou pravděpodobností bys lízla nějaké politické skandál.“

strana 26

■ Ch1_8

Mám tady jednoho kámoše, říká se mu Jones, a ten u nich byl. Mám takovej pocit, že by bylo docela dobrý, kdybys za ním zašel. Ale je to feťák. Takže bysme mu museli něco dotlačit.“

„Feťák?“

„Delfín.“

Byl něco víc než jenom delfín, z pohledu nějakýho jinýho delfína se ale mohlo zdát, že je naopak něco míň. Pozoroval jsem, jak rychle netečně krouží v galvanizovaném tanku. Voda se přelila přes bok a namočila mi boty. Přebytek z poslední války. Kyborg.

Zdvihl se z vody a předvedl nám pláty krunýře, které měl po obou stranách, byl tak trochu vizuální hříčkou, protože jeho grácie se pod článkovitým pancéřováním, které bylo ne-foremné a předpotopní, téměř ztrácela. Identické deformity po obou stranách jeho lebky byly zkonstruovány tak, aby do nich bylo možné umístit senzorové jednotky. Na obnažených sekcích šedobílé kůže se blyštěly stříbrné leze.

Molly zahvízdla. Jones udeřil ocas ocasem, a po boku nádrže se jako vodopád řinuly další přívaly vody.

strana 28

■ Ch1_4

Ramena rudé svastiky vypadala v jejích stříbrných brýlích překrouceně. „Dej mu ho,“ pobídl jsem ji. „Máme to.“

■ Ch1_8

Jones ztěžka vytáhl polovinu svého opancéřovaného trupu přes hranu tanku a mě napadlo, že kov musí povolit. Molly ho seshora nabodla syretkou; zarazila jehlu mezi dva pláty pancíře. Plynová náplň zasyčela. Rámem se v explozích lavinovitě šířily vzorce světla, škubaly se jako v křeči a pak se ztrácely v temnotě.

Opustili jsme ho a on se klidně vznášel v černé vodě a malátně se převaloval. Možná snil o své válce v Pacifiku, o kyberminách, které zneškodnil, když miňákem – který použil k tomu, aby vytáhnul Ralfiho zoufalé heslo z čipu, pohřbeného v mé hlavě – strkal jemně nos do jejich soustavy obvodu.

strany 28 – 29

■ Ch1_8

To si dovedu představit, co udělali za chybu, když ho demobilizovali z námořnictva a nechali ho i s celou touhle nedotčenou výzbrojí jít. Ale jak může kybernetický delfín najet na herák?“

strana 29

■ Ch1_5

Ruka se jí jako rozmazaná šmouha mihla po přední části jeho saka a zcela mu odřízla klopou. Na látce se neudělal ani záhyb.

strana 30

■ Ch1_2

Přechod do módu idiot savant není nikdy tak náhlý, jak bych očekával. Zástěrkou pirátovy vysílačky byla krachující cestovka v pastelové krychli, která se honosila psacím stolem, třemi židlemi a vyšisovaným plakátem švýcarských orbitálních lázní. Z polystyrénového šálku s vodou na poliče vedle Mollyina ramene monotónně usrkával párek miniaturních ptáků s tělíčky z foukaného skla a plechovými nožičkami. Jak jsem přecházel do módu, postupně zrychlovali, až se z jejich zářivých opeřených korunek staly jednoduté barevné oblouky. Z ledek, které na nástěnných plastických hodinách ukazovaly vteřiny, se staly nesmyslné, rytmicky pulzující mřížky a Molly a ten kluk, co měl ksicht jako Mao, se rozmlžili a jejich paže se občas rozmazaly do přízraků, jako nějaký hmyz rychlých zmnožených gest. Pak se to ale všechno prolulo do nevzrušeného šedého statického stavu a nekonečné symfonické básně v umělém jazyce.

Dřepnul jsem si a tři hodiny ze sebe sypal ukradenej program mrtvého Ralfiho.

strany 31 – 32

■ Ch1_9

■ Ch1_10

Upřeně nás [Pes, Prim Tek] v úzkém paprsku její baterky, slepené páskou, pozoroval jedním okem a pomalu vyplazoval tlustý šedavý jazyk a olizoval si obrovské špičáky. Bylo mi divný, jak mohli odzvítnout transplantace zubních lůžek dobrmanů jako nějakou primitivní technologii. Imunosupresiva na stromech zrovna nerostou.

„Moll.“ Přidané zuby mu bránily v řeči. Z pokřiveného spodního rtu mu visela dlouhá nitka slin. „Slyšel sem, jak dete. Dlouho.“ Mohlo mu být tak patnáct, ale tesáky a ostrá mozaika jizev se spojovaly s doširoka rozevřenou oční jamkou a skýtal pohled na masku naprosté bestiality. Sestavit takovou tvář si vyžadovalo čas a určitý druh kreativity a jeho postoj prozrazoval, že ho baví s ní žít.

strana 35

■ Ch1_9

■ Ch1_11

■ Ch1_12

Holka se zuby jako Pes dopadla na Parket na všechny čtyři. Prsa měla tetovaná indigově modrými spirálami. Pak se vrhla přes Parket a s chechtáním se pustila do kluka, který popíjel z litrové placatice černou tekutinu.

Primtekovská móda si hodně líbovala v jizvách a tetování. A taky v zubech. Elektřina, kterou měli napíchnutou na hlavní rozvod, aby mohli osvětlovat Zabijáckej parket, představovala výjimku z jejich celkové estetiky, vytvořené ve jménu... rituálu, sportu, umění?

strana 36

■ Ch1_2

Taky mě napadlo, že nemám vůbec ponětí, co se skutečně děje nebo co se má dít. A to byla podstata mé profese, protože většinu života jsem strávil jako nevědoucí schránka, která má být naplněna vědomostmi jiných lidí a pak zase vyprázdněna, chrlit ze sebe syntetické jazyky, kterým jsem nikdy nerozuměl. Dost speciální mládenec. Jasně.

strana 37

■ Ch1_13

Odložila si koženou bundu a boty; tričko bylo bez rukávu, po hubených pažích se rýsovaly neznatelné náznaky soustavy obvodů z Chiba City. Kožené džíny se blýskaly ve světle světlometů. Začala tančit.

■ Ch1_6

S elegancí muže, který je mezi společenskými gesty jako doma, si zcela nenuceně stáhl špičku palce a prudčeji po ní mrštil. V záři světlometů vypadalo vlákno jako lámající se paprsek duhy. Vrhla se na zem, převalila se, a když molekula prosvištěla kolem, přitáhla nohy k tělu a vymrštila se, ocelové drápy se zablyštěním chňaply do světla v něčem, co muselo být jako bezděčné rozevření zobáku při obraně.

strana 38

■ Ch1_6

A na závěr, těsně předtím, než naposled mrštil vláknem, jsem v jeho tváři něco zahlédl, výraz, který jako by tam nepatřil. Nebyl to strach a nebyl to vztek. Jsem přesvědčen, že se jednalo o nepochopení smíšené s ryzím estetickým odporem k tomu, co viděl a slyšel – k tomu, co se s ním dělo. Přitáhl zpět prudce rotující vlákno, a když trhl rukou nad hlavou a stáhl ji dolů, strašidelný disk se smrštil na velikost talíře a špička palce vyrazila po Molly, jako kdyby byla živá.

Parquet ji snesl dolů, molekula jí prolétla těsně nad hlavou; práskl jako bič a zdvihl ho do cesty napnuté molekule. Měla neškodně prosvištět nad ním a být stažena zpět do svého lůžka, tvrdého jako diamant. Vzalo mu to ruku rovnou za zápěstím. V parketu se před ním rozevřela trhlinka a on jí zmizel jako potápěč, se zvláštní rozvážnou grácií, poražený kamikadze na své cestě dolů do Nočního města.

strana 39

■ Ch1_6

Prohledali jsme důkladně celé patro, uťatou ruku jsme však nikdy nenašli. Na jednom kuse zrezavělé oceli, kde pronikla molekula, jsme pouze objevili elegantní křivku. Její ostří se lesklo jako čerstvý chróm.

■ Ch1_9

Nechal jsem Molly, aby se o to s místním anestetikem postarala. Nový zuby mi už skoro zarostly.

strana 39 – 40

■ Ch1_2

Všichni vyděláváme pěkný prachy, víc, než jsem měl dřív, protože Jonesův miňák umí přechytit i nepatrné stopy po všem, co si kdy do mě někdo uložil. Předává mi to na displejové jednotce v jazycích, kterým rozumím. Takže se toho o všech mých bývalých klientech hodně dovídáme. A jednoho dne si nechám od chirurga všechn ten silikon z mandlí vyndat a budu žít s vlastními vzpomínkami, ne s cizími; tak jako ostatní lidi. Teď ale ještě ne.

Zapadákov

strana 81

■ Ch2_1

Bolest přišla [Tobymu] s chvěním, stoupala lebkou vzhůru a explodovala mi za očima ve stěně modrého neonu; přitáhl jsem nohy k tělu, vyskočil na síťované hamace a zařval. Vždycky křičím; dával jsem si na tom záležet. V hlavě mi běsnila zpětná vazba. Přepínač bolesti je pomocný obvod v kostifonním implantátu, přífláknutém přímo na centra bolesti, prostě takovej vynález, aby se dalo prošlehnout barbiturátovou mlhou zástupce.

■ Ch2_1

Hirův hlas mi s praskáním vstoupil do hlavy kostním kondukčním implantátem. „Sakra, Toby. Víš, co mi to dělá s ušima, když takhle řveš?“

strana 87

■ Ch2_1

Když ten Rus končil, přišel k nám Hiro. „Toby, možná má nějaká parádní, ostrá data, je to fyzikami chemik, na to nezapomeň.“ Bylo to nezvyklé, slyšet ho akusticky a jako kostní vibraci z implantátu.

strana 90

■ Ch2_1

Kostifonní šum atmosférické elektřiny byl jako podprahová písečná bouře.

strana 91

■ Ch2_1

Reflexivně jsem si promnul jizvu za levým uchem, kudy mi do hlavy nasadili kostifon.

strana 99

■ Ch2_1

„Hod' sebou, Toby! Teď, vlez tam!“

Lebka mi řinčela intenzitou toho zvuku; trénink a reflex gestaltu už mě vyhnaly do poloviny mýtiny.

„Ksakru, ksakru!“

strana 100

■ Ch2_1

Hiro šlel, musel to ale pochopit, a věděl, co dělat.

Zasáhl mě přepínačem bolesti. Tvrdě. A stále dokola, jako elektrickým bodcem na dobytek. Nahnal mě do lodi. Prohnal mě strachem.

strana 104

■ Ch2_1

Tam venku se člověk rozjede ažaž; slyší moře, hluboko pod konstantním atmosférickým šumem kostifonu, který je jako šum mušle. Je to něco, co nosíme s sebou, bez ohledu na to, jak daleko jsme od domova.

■ Ch2_1

Já ale chtěl jít, strašně moc jsem to chtěl, Charmian taky. Zkoušela to s prášky. Oni na nás ale zapracovali, krapet nás pootočili, srovnali naše nutkání, vsadili nám kostifony a spárovali nás s vodiči.

Zimní tržičtě

strana 153

■ Ch3_1

[Casey:] Když jsem ji viděl poprvé: ledničku plnou piva měla otevřenou, světlo se řinulo ven a mě upoutaly lícní kosti a odhodlaný výraz těch úst, všiml jsem si i černého záblesku polykarbonu na jejím zápěstí a jasné podebrané rány, kterou tam exoskeleton vydřel. Byl jsem moc nalítej, abych to nějak zpracoval, abych poznal, o co jde, ale bylo mi jasné, že tohle není čas na nějaký balení.

strana 154 – 155

■ Ch3_1

Exoskeleton ji přenesl přes široký zaprášený koberec jako nějakou modelku po molu. V klidu, nerušeném rachotem mejdanu, bylo slyšet, jak tiše šlape jako hodiny. Zastavila se a dívala se na ni. Jak tam tak stála, viděl jsem žebra toho krámu, daly se na jejích zádech rozeznat i přes odřenou černou kůži bundy. Jedna z těch nemocí. Buďto nějaká stará, kterou ještě zcela neodhalili, anebo jedna z těch nových – stejně je jasné, že jsou všechny způsobené životním prostředím – takže měly sotva nějaké jméno. Bez té dodatečné kostry se nemohla pohybovat a měla ji napíchlou přímo do mozku, jako myoelektrické rozhraní. Křehce působící póly karbonové podpěry jí pohybovaly pažemi a nohama, daleko jemnější systém galvanických štěpů vedl její tenké ruce. Vzpomněl jsem si na kazetu ze středoškolské laboroky a na žabí nožičky škrubající se v křechách, pak mě ta představa ale začala štvtát.

strana 157

■ Ch3_1

Jedno vím, proč jsem to udělal s Lise, proč jsem si k ní sedl na lehkou mexickou matraci a zacvaknul optický kabel do zásuvky, hladkého dorsálního švu na páteři exoskeletonu. Měla ji až hodně nahoře, kde začíná krk, zakrytou černými vlasy.

strana 158

■ Ch3_1

Nedokázal jsem se na ni podívat. Slyšel jsem, jak odpojuje optický kabel. Slyšel jsem, jak exoskeleton skřípe, když se zvedal z matrace. Jak rezervovaně klope, když ji přepravoval do kuchyně pro sklenici vody.

strana 160

■ Ch3_1

[Rubin:] ‚Hele, pušo,‘ povídám jí [Lise], ‚možná se ti posral hardware. Můžu ti pomoci, jak jasný?‘ Nic. ‚Jak dlouho už tady tvrdneš?‘ Nic. Tak jsem zmizel.‘ Přechází na druhou stranu k ponku a bledým ukazováčkem hladí tenké kovové údy té kudlančí hračky.

strana 161

■ Ch3_1

‚Takže jsem se vrátil,‘ povídá [Rubin]. ‚Dal jsem tomu hodinu. To už byla [Lise] mimo, v bezvědomí, takže jsem ji dotáhnul sem a projel si exoskeleton. Baterky byly hotový. Když jí docházela šťáva, tak se nejspíš doplazila tam dozadu a natáhla se, že umře hladý.‘

strana 162

■ Ch3_1

A Lise tam jen tak stála, podepřená polykarbonem. Výraz, který měla ve tváři, byl tentýž, jaký jsem viděl tu první noc v mém kvartýru, když se mě zeptala, jestli s ní nechci jít do postele.

strana 163

■ Ch3_1

Měla to tam všechno. Krále, zamčené v hlavě stejně, jako bylo její tělo uzavřené v tom exoskeletonu.

strana 165

■ Ch3_1

[...], že všechno, co bylo na jejím těle pokažené, bylo vrozené. Ty opruzeniny že měla proto, že zásadně odmítala sejmout exoskeleton, začala by se totiž dusit a zemřela by při představě té totální bezmoci.

■ Ch3_1

Její agenti přivezli zdravotníky, kteří jí potáhli polykarbon pěnovou gumou a boláky přelepili mikroporézními obvazy. Pak ji naládovali vitaminy a snažili se něco provést s její stravou, nikoho ale ani nenapadlo odebrat jí ten inhalátor.

strana 166

■ Ch3_1

Vzepřená v exoskeletonu vypadala hůř než tu první noc u Rubina. Čáro ji užíralo, pod tím, co na ní ta mejkapová parta stále přihazovala, a někdy jakoby člověk spatřil pod tváří nepříliš hezkého pubertáka umrlčí lebku.

strana 167

■ Ch3_1

Kostyméři jí vyměnili bundu ze sekáče za nevýrazný bluzón v barvě světle hnědého másla, jemuž se lépe dařilo zakrývat polykarbonová žebra. I když bylo ve studiu hodně teplo, zip měla pořád zapnutý až ke krku.

strana 174

■ Ch3_1

...že opravdu umírala, buď z toho čára, na tu svou nemoc anebo na kombinaci obou. Že to zatraceně dobře věděla. Že ten kluk vedle ní byl příliš ožralej, aby vnímal exoskeleton, ale zase ne tolik, aby nezaregistroval drahou bundu a prachy, které měla na chlást. A že to, co jsem viděl, bylo přesně tak, jak to vypadalo.

strana 175

■ Ch3_1

Dokázal bych přijmout to, čemu věří Rubin, že byla skutečně natolik za tím vším, ta naše svatá hitech Johanka, planoucí kvůli spojení s tím pevně naprogramovaným božstvím v Hollywoodu, že jí s výjimkou hodiny jejího odchodu na ničem nezáleželo. Že odmrštila to zbědované žalostné tělo s výkřikem uvolnění, osvobození od vězení polykarbonu a nenáviděné tělesnosti. No, možná že to přece jenom udělala. Třeba to tak bylo. Určitě ale očekávala, že to tak bude.

Na život a na smrt

strana 190

■ Ch4_1

Hele, já nejsem vůbec nějak extra dobřej, já sem prostě jenom takovej starej blbec vod námořní pěchoty, a na kouři sem byl vyjetej tak patnáctkrát, možná dvacetkrát. Ale starej Tiny, ten byl pilotem. Celou vojnu strávil vyjetej kouřem až nadoraz. A ten má teda pěkně hustě ztenčenou membránu... toho ty nikdy nesejmeš.“

strany 193 – 194

■ Ch4_1

Deke snil, představoval si, že je Tiny Montgomery a je napíchlý do jeho super stíhačky. Představoval si, jak stroj reaguje i na ty nejjemnější šubnutí nervů, reflexy strašně vyhoněné, kouř mu stejnoměrně plynul do žil.

Z Nanceiny podlahy se stala džungle, z postele náhorní rovina na úpatí And a Deke létal svým Spadem zvýšenou rychlostí, v přetížení, jako kdyby to byl interaktivní bojový stroj, napráskaný všemi programy. Komputerizované jehly napájely jeho krevní oběh pomalým čůrkem směsi zvyšující maximální výkonnost. Senzory měl napojené přímo do mozku – v nadzvukové rychlosti vybral bleskový obrat v zelenomodrém amfiteátru nebe nad bolivijským dešťovým pralesem. Tiny by nejspíš cítil proud vzduchu obtékajícího ovládací plochy.

Dole pod ním se námořní pěchota prosekávala džunglí, injekční pumpy přitáhnuté popruhem nad loktem, aby jim v akci dodaly to extra běsnění tance smrti, nášleh tekutého pekla v modré plastové fióle. Z jednoho týdnu možná stálo za to tak deset minut. Ale přibližovat se těsně nad korunami stromů, reflexy vyhnané na max, letět tak nízko, že vás pozemní jednotky nikdy nezahlednou, dokud se na ně člověk nevrhne, nevypustí fosgenová činidla a je pryč, zmizel dřív, než mohli zamířit... pouhé udržení tohoto stavu vyžadovalo neměnný pramínek kouře. A bezprostřední neuronové rozhraní se super stíhačkou bylo obousměrné. Palubní počítače monitorovaly biochemii a rozhodovaly, kdy otevřít přepouštěcí otvory a poskytnout lidské komponentě malou, ale silnou parádní dávku vyostřené výhody v boji.

Takové dávkování ale člověka stravovalo. Požíralo ho kvalitně, pozvolna a vytrvale, dávky leptají oblasti mozku, narušují membrány mozkových buněk. Pokud by vás nestáhli ze vzduchu dostatečně včas, skončili byste s ochablými mozkovými buňkami – s reflexy příliš rychlými, aby je vaše tělo dokázalo zvládnout, a s reflexy boj-nebo-let skutečně pěkně podělanými.

Jak vypálit Chrome

strana 211

■ Ch5_1

Bobby Quine a Automatickej Jack. Bobby je vyzábly pobledlý frája v černých brýlích a Jack, tak to je ten ošuntěle vypadající maník s myoelektrickou paží. Bobby představuje software, Jack hard; Bobby buší do konzole a Jack šmejdí po všech těch maličkostech, co člověku dodávají převahu.

strana 212

■ Ch5_1

Nechal jsem paži dopadnout s lupnutím na stůl a začal bubnovat prsty; serva v ruce kvílely jako přepracovaní moskyti. Věděl jsem, že Finn tenhle zvuk skutečně nesnáší.

„Ty bys jako rád dal tohle do frcu?“ Šťouchnul okousanou fixou do duraluminového zápeštního kloubu. „A co kdyby sis tak vobstaral něco vo trochu tiššího?“

Ustál jsem to a jel dál. „Finne, já žádné pistole nepotřebuju.“

„Jasný,“ řekl, „v pohodě,“ a já přestal bubnovat. „Mám tady jenom jeden kousek, a přitom ani nevím, vo co de.“

strana 215

■ Ch5_1

Jednou jsem pozdě večer makal v loftu, holil jsem nějaký čip, paži sundanou a malé waldo napojené přímo do pahýlu.

Bobby přišel s holkou, kterou jsem nikdy neviděl, a jako vždycky jsem si připadal trochu divně, když mě nějaký cizí člověk vidí takhle pracovat, se všemi těmi kablíky, připnutými svorkou k tvrdým uhlíkovým kontaktům, které vystupovaly z pahýlu. Šla rovnou ke mně, dívala se na zvětšený obraz na obrazovce a pak uviděla waldo, jak se pohybuje pod hermeticky uzavřeným krytem proti prachu. Nic neříkala. Jen se pozorně dívala. Okamžitě jsem z ní měl dobrý pocit; někdy se to tak prostě sejde.

„Automatickej Jack, Rikky. Můj parťák.“

strana 216

■ Ch5_1

Bobby dělal, že se hrabe v hromadě kazet. „Však já už padám, kovboji,“ uklidnil jsem ho a odpojoval si waldo. Pozorně sledovala, když jsem si nasazoval paži.

„Dokázal bys něco opravit?“ zeptala se.

„Všechno, Automatickej Jack ti spraví, co budeš chtít.“ Luskl jsem pro ni duraluminovými prsty.

strana 217

■ Ch5_1

„Co se ti stalo s rukou?“ zeptala se mě jednou večer v Gentleman Loseru, my tři jsme tam popíjeli u malého stolku v rohu.

„Rogalo,“ řekl jsem, „nešťastná náhoda.“

„Závěsné létání nad pšeničným polem,“ vmísil se Bobby, „místo, co se jmenuje Kyjev. Náš Jack si tam prostě jen tak visí v temnotě, pod plachtivým padákem. Noční letka, s padesáti kilama radaru narvanýma mezi nohama, a nějakej ruskej kokot mu čistě náhodou upálil ruku laserem.“

Nevzpomínám si, jak se mi podařilo změnit téma, ale podařilo se mi to.

strana 218 – 219

■ Ch5_1

Stál jsem u pracovního stolu, díval jsem se nahoru na to nebe, omámený rozpáleným odpolednem, vlhkem, a ona se mě dotkla, dotkla se mého ramene. Centimetrového kraje napnuté růžové jízvy, kterou nezakrývala paže. Pokud se mě tam vůbec někdy někdo dotkl, pokračovali dál, k rameni, na krk...

To však ona neudělala. Černě nalakované nehty neměla do špičky, ale pozvolna se zužovaly do obdélníčku, lak byl jen o trochu temnější než laminát z uhlíkových vláken, kterým je potažena moje paže. Jela rukou po paži, černé nehty sledovaly svár v laminátu až k černému pokovenému loketnímu kloubu a dál k zápěstí, měla jemné klouby jako dítě, prsty se roztahovaly, aby mohly stisknout mé, dlaň na perforovaném duraluminu.

Druhou dlaní jela vzhůru a třela se o polštářky proti zpětné vazbě, celé odpoledne přšelo, kapky bubnovaly na ocel a sklo, špinavé od sazí, nad Bobbyho postelí.

strana 220

■ Ch5_1

Všechno jsem to vyrovnal pod stůl a sundal si paži, přitom jsem ale zapomněl, že ten program, který jsem přivezl od Finna, byl v pravé kapse bundy, takže jsem ho musel neobratně lovit levou rukou a pak ho zasadit do upínacích čelistí šperkařského svěráčku.

Waldo vypadá jako talíř starého gramofonu, ten, na kterém se používaly desky, se svěráčkem umístěným pod průhledným krytem proti prachu. Ruka sama je jen něco přes centimetr dlouhá a otáčí se na něčem, co by bylo rámečkem těch starých šasi. Když si ale přicvaknu svorkami vedení ke svému pahýlu, nedívám se na ni; dívám se do obrazovky mikroskopu, protože moje paže je tam, v černé a bílé, ve čtyřicetinásobném zvětšení.

strana 222

■ Ch5_1

Vymnul jsem si levou rukou ospalky z očí – jedna z věcí, které nemůžu dělat pravou rukou.

■ Ch5_1

Paže sebou v křeči škulba, začala cvakat – strach se přes uhlíkové kontakty přelozil do myoelektrických impulzů. Rozsypal jsem sendviče; seschlé klíčky a zářivě žluté plátky mléčných výrobků na nezametené dřevěné podlaze.

strana 224

■ Ch5_1

Stál jsem tam. Paže zapomněla sebou cukat.

strana 225- 226

■ Ch5_2

Šel jsem ven a hledal Rikki. Našel jsem ji v kavárně s nějakým klukem, co měl oči Sendai, z pohmožděných očních jamek se paprskovitě rozbíhaly linky zpola zahojených stehů. Před sebou na stole měla rozevřenou výpravnou brožuru. Tally Isham se smála z mnoha fotografií. Dívka s očima Zeiss Ikon.

strana 226

■ Ch5_2

■ Ch3_3

„Jak bych v nich vypadala?“ vyptávala se a držela celostránkový záběr tváře, modré Zeiss Ikony Tally Isham vedle jejích vlastních, jantarově hnědých. Už si nechala dvakrát dělat rohovky, ale pořád špatně viděla; takže chtěla Ikony. Značka hvězd. Strašně drahé.

„Pořád si ještě prohlížíš oči ve výkladech?“ zeptal jsem se, když jsem si sedl.

„Tiger si zrovna jedny pořídil,“ řekla. Vypadala unaveně, napadlo mě.

Tiger měl takovou radost ze svých Sendai, že se neubráníl úsměvu, pochyboval jsem ale, že by se jinak usmíval. Měl ten uniformně krásný zevnějšek, co člověk získá po sedmé návštěvě chirurgického butiku; zbytek života nejspíš stráví tím, že bude vypadat jako miláček, kterého si média na každou novou sezónu vyberou; ani ne zjevná kopie, zároveň ani moc originální.

„Sendai, že jo?“ a vrátil jsem mu úsměv.

Kývl. Sledoval jsem, jak se na mě pokoušel podívat, jak si představoval profesionální simstimový letný pohled. Dělal, že natáčí. Měl jsem pocit, že si až příliš dlouho prohlížel moji paži. „Až se zahojí svaly, tak budou skvělé na periferie,“ řekl a já viděl, jak opatrně se natahoval pro své dvojité espresso. Oči Sendai jsou mimo jiné nechvalně známé svými poruchami hloubkového vidění a záručními spory.

strany 227 - 228

■ Ch5_2

„Optické nervy toho kluka půjdou do šesti měsíců do háje. Víš to, Rikki? Tyhle Sendaie jsou zakázaný v Anglii, Dánsku, na hodně místech. Nervy nemůžeš vyměnit.“

„Hele, Jacku, žádný přednášky.“ Vzala mi jeden z croissantů a oždibovala mu špičku.

„Myslel jsem, maličká, že si ode mě necháš poradit.“

„Jo. Budiž, Tigerovi to sice moc nepálí, o Sendaích to ale ví každý. Víc si nemůže dovolit. Takže to risknul. Jestli sežene práci, může si je vyměnit.“

„Na tyhle?“ Poklepal jsem lehce na brožurku Zeiss Ikon. Spousta prachů, Rikki. Ty jsi ale chytřejší, než aby ses pouštěla do takovýho hazardu.“

Přikývla. „Já chci Ikony.“

strana 230

■ Ch5_2

„Chlape, kup jí nejdřív pár ikonů. To chce. Myslí to vážně se simstimovou scénou.“

strana 231

■ Ch5_1

Nemám pocit, že by se partě u vchodu nějak zvlášť líbilo. Jak vypadám, moje prachy ale byly nejspíš v pohodě.

■ Ch5_1

Pak jsem si utahoval z barmana kvůli skrytým nekrofilům, a to se moc nevyvedlo. A pak ten pěkně velký maník trval na tom, že mi bude říkat válečný hrdino, což se mi nelíbilo. Asi i jsem mu předvedl pár triků s paží, ještě než zhasly světla a já se probudil o dva dny později někde jinde v obyčejném spacím modulu.

strana 234

■ Ch5_2

Její sluneční brýle mluvily výmluvnou řečí. Ohromné, černé brýle se zrádnou šmouhou tělového mejkapu v rohu jednoho skla. „Ahoj, Rikki,“ pozdravil jsem ji, a když si je sundala, byl jsem připravený.

Modré, modř Tally Isham. Ta jasná značková modř, díky které jsou slavné, ZEISS IKON hlásaly v každé duhovce drobounké verzálky, písmena se tam vznášela jako zlatá zrníčka.

„Jsou krásné,“ chválil jsem. Tělovka zakryla pohmožděniny. Po takovéhle dobré práci nezůstávají jizvy. „Vydělala sis nějaký peníze.“

„Jo, to jo.“ A pak se rozklepala. „Žádný už ale vydělávat nebudu, takhle určitě ne.“

„Mám pocit, že to tam zavřeli.“

„Aha.“ Ve tváři se jí nepohnul ani sval. Nové oči byly nehybné a hodně hluboké.

■ Ch5_1

Přikývl jsem a sledoval, jak se paže houpavě zvedla, aby ji chytila za ruku; nezdála se být částí mého těla, ona se jí ale držela, jako by to tak bylo.

strana 235

■ Ch5_2

Nejspíš si ale zpáteční letenku nechala proplatit, anebo ji nepotřebovala, protože se nevrátila. A někdy pozdě v noci. Když mívám výklad s plakáty simstimových hvězd, všechny nádherné, identické oči. Zírající na mě z tváří, téměř stejně tak identické, oči jsou někdy její. Tvář ale žádná. Nikdy.